

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

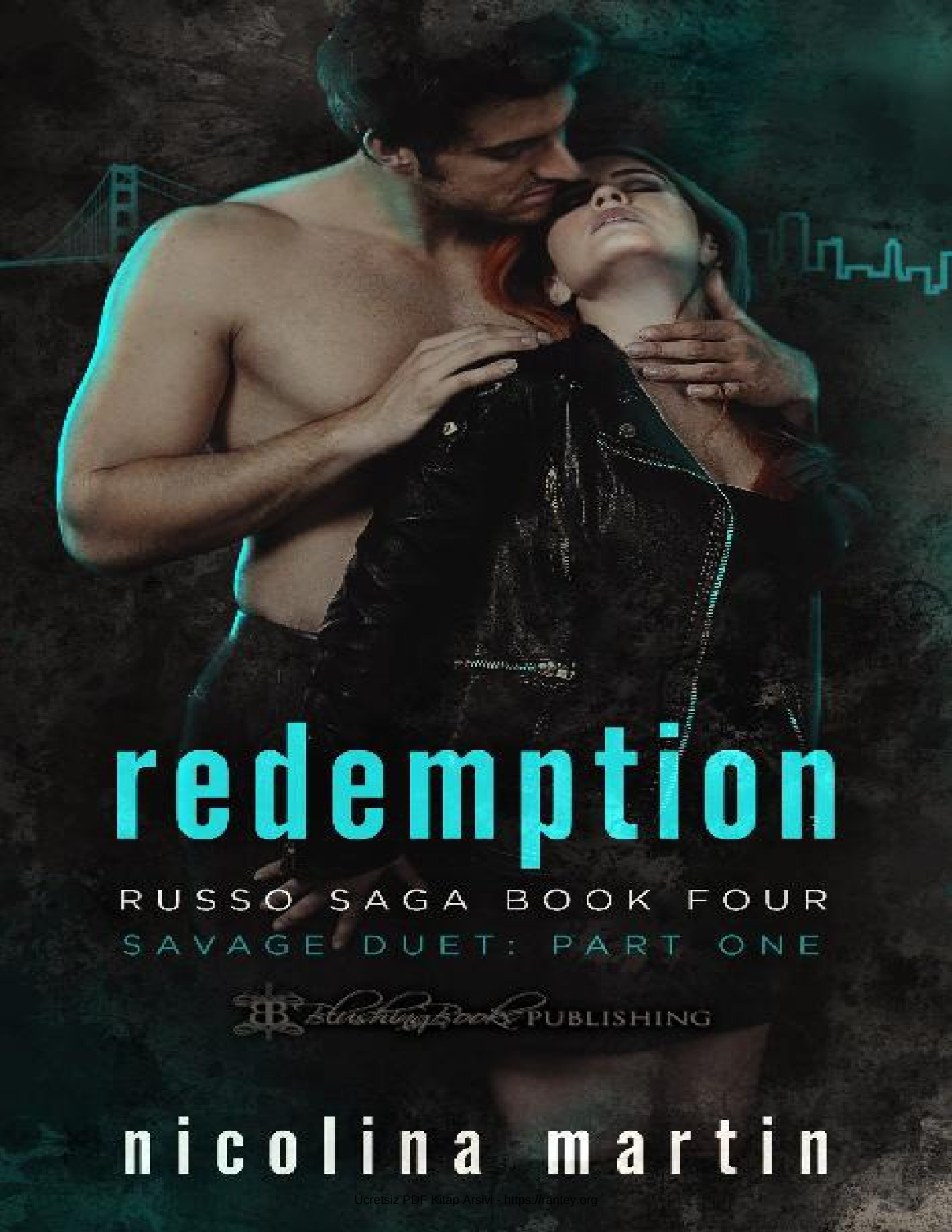
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

redemption

RUSSO SAGA BOOK FOUR
SAVAGE DUET: PART ONE

 Blackthorn Books PUBLISHING

nicolina martin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçinde Ne Var

Kolundan tutup tekrar aşağı çekiyorum. "Buraya ceket için gelmedim, Kerry."

Dudakları ayrılıyor ve dilinin sevimli ucu dışarı fırlayıp dudakları yalıyor. "O zaman neden buradasın?" Aramızdaki havayı bıçakla kesebilirim, o kadar kalın ki. "Ne düşünüyorsun?"

"Neden bana söylemiyorsun?" Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

"Neden sana göstermiyorum?" Diyorum ve eğiliyorum, bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Gözbebekleri büyüyor ve bir nefes nefese kalıyor. Yüzü bulanıklaşana, hızlı nefesleri dudaklarımı havalandırana kadar daha da yaklaşıyorum. Hareket etmediğinde mesafeyi kapatıyorum ve onu tadıyorum. Baharatlar, çiçekler ve sadece ona ait olan o eşsiz öz. Dudaklarını aralıyorum ve bana karşı nasıl eridiğinin tadını çıkarıyorum. Sevimli bir şekilde utangaç. Neden bilmiyorum, genelde pek düşünceli biri değilimdir ama onu korkutmamak için kendimi zor tutuyorum. Yine de sıcak küçük ellerini kalçalarımın koyduğunda kendimi kaybediyorum. Kollarımı ona doluyorum ve onu kucağıma alıyorum, kucağıma oturtuyorum, öpüşmeyi hiç kesmiyorum. Ciyaklıyor ama itiraz etmiyor. Elleri kollarımı okşuyor, pazılarımın üzerinde geziniyor. Kıçını avuçlayarak onu kendime çekiyorum ve sert sikimi sıcak amına bastırıyorum. Kumaştan nemlenmediyse ne olayım.

Ellerim gömleğinin altına girip sıcak, yumuşak tenini bulurken ona doğru sallanıyorum. Nefes alıp kıvranıyor ve benim olduğunu anlıyorum. Ellerim beline kadar uzanıyor, o kadar narin bir yaratık ki. Yanlarını okşuyorum, göğüslerinin kabarıklığına kadar. Büyük bir şaşkınlıkla sütyensiz olduğunu gördüm. Göğüslerini avuçlarken, başparmaklarımla meme uçlarını daire içine alırken inlemesine engel olamıyorum. Ağzımın içinde miyavlıyor ve sikime sürtünüyor. Bir titremeye nefes veriyorum ve tepe noktalarını çimdikliyorum, onu sarsıyor ve inletiyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

"Pantolonunu çıkar." Kalçalarını tuttum ve onu yukarı iterek önüme koydum.

Fermuarını açarken titriyor, gözleri kapalıydı. Sikim pantolonumun içinde geriliyor ve karnım ağrıyor. Lanet olsun, onu istediğim gibi birini gerçekten ne zaman istediğimi hatırlamıyorum. Avın heyecanı mı? Öldürmem emredilen biriyle hiç sevismemiştim.

Pantolonundan sıyrılıp dışarı adımıını attığında, uyarılmışlığının kokusu bir anda burnuma çarpıyor.

Mideme bir yumruk.

"Dur. Kımıldama," diye homurdanıyorum.

Önümdeki görüntüye, telaşlı kıza, donuk gözlerine, sık nefeslerine bakıyorum. Sikimi çıkarıp külotunu kenara itebilir ve bir saniye içinde onu kazığa oturtabilirdim ama bunun tadını çıkarmak istiyorum. Uzun süre benim olmayacak.

Ona uzanıyorum, tereddüt ediyorum, elim pürüzsüz kalçasının üzerinde geziniyor, aramızdaki sıcaklığın arttığını hissediyorum. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, elime iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor, kısa nefesler alıyor.

Biraz daha yaklaşıyorum ve avucumu kalçasına koyuyorum, parmaklarımın uçları külotundan milimetre kadar uzakta. Elimi hareket ettirip kalçasının iç kısmında gezdirdiğimde nefesi kesiliyor ve titremeye başlıyor. Bana verdiği tepki inanılmazdı ve ben daha ona dokunmamış, tadına bakmamış, onu becermemiştim bile. Uyluklarının arasına girip kumaşın üzerinden yarığına sürtünürken karanlık, genişlemiş gözlerini tutuyorum. Burun delikleri genişliyor, nefesi kesiliyor ama bakışlarını ayırmıyor. Gözleri neredeyse beni ele geçiriyor. O kadar sertleştim ki patlayabilirim.

KURTARMA

Vahşı Düet: Birinci Bölüm

NICOLINA MARTIN

Blushing Books An Imprint of
tarafından yayınlanmıştır.
ABCD Grafik ve Tasarım A.Ş.
Bir Virginia Şirketi 977
Seminole Trail #233
Charlottesville, VA 22901

©2019

Tüm hakları saklıdır.

Kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Blushing Books ticari markası ABD Patent ve Marka Ofisi'nde beklemededir.

Nicolina Martin
Redemption

E-Kitap ISBN: 978-1-64563-066-1
v1

Kapak Tasarımı ABCD Graphics & Design tarafından yapılmıştır

Bu kitap sadece olgun okuyucular için uygun fantastik temalar içermektedir. Bu kitaptaki hiçbir şey Blushing Books'un veya yazarın rıza dışı herhangi bir cinsel aktiviteyi savunduğu şeklinde yorumlanmamalıdır.

İçindekiler

Bölü

m I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölü Bölüm 17

m II Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Teşekkür Nicolina

Martin

*O andan itibaren hayatım sonsuza dek değişti,
Sanki önceden bildiğim her şey aniden yeniden düzenlenmişti.*

*Anonim Tarafından
Gelecek Olanı Değiştirin*

Bölüm I

Son

Bölüm 1

New York

Hristiyan

Hiç uyumadığı varsayılan şehir yavaş yavaş hayata dönüyor. Birkaç saat önce uyandığımda oldukça ölüydü. En azından Manhattan'ın bu sert üst dudak kısmı öyleydi. Şehrin kenarındaki bir banka oturdum.

Central Park'ta, elimde bir fincan kahve. Geceyi bir otelde geçirdim, koştum, duş aldım ve şimdi hedefimin çalıştığı ofis binasının girişine bakıyorum. Bay Corben Olsen. Yukarı Doğu Yakası'nda bulunan bir Fortune 500 şirketinin CEO'su. Ellili yaşlarında, peruk takan, formda kalmak için her gün spor yapan kısa boylu bir adam. Üçüncü karısını almış ve ikinci bir çocukla yeniden başlamayı seçmiş, salak herif. Karısı neredeyse bir kafa uzunluğunda ve on yedi yaş daha genç, eski bir Victoria's Secret modeli. Corben'in işini araştıran bir polis sevgilisi var. Bu ilgi çekici ama benimle bir ilgisi yok.

Corben Olsen işleri boka saran bir dolandırıcı. Ahlaklı hiçbir banka ona artık borç para vermiyor, bu yüzden lüks yaşam tarzını sürdürebilmek için ahlaksızlığa başvurmak zorunda kaldı ve Batı Yakası'ndaki en acımasız mafya patronu olan amcam Bay Luciano Salvatore'ye başvurdu. Birkaç yıl önce tüm rakipleri eledikten sonra Batı Yakası'ndaki *tek* mafya babası.

New York'ta bir sürü yeraltı kredi şirketi var. Tahminimce, kulesinde kendini güvende hissetmek için uzaktaki birine yöneldi.

O değil.

Ödeme zamanı geldi. Teslim etmiyor.

Bu onun ilk uyarısı. Biraz canı yanacak. Bakalım mesajı alacak mı, yoksa geri dönmek için bir nedenim olacak mı? İçimden bir ses öyle diyor.

Saate baktım. Yedi on beş. Acaba kardeşim uyandı mı? Oh, siktir et. Uyanmadıysa, onu uyandırırım. Otellerden bıktım ve onun Tribeca'da bir binada koca bir katı var. Beni bir yere sıkıştırabilir. Kahvenin son damlasını da içtikten sonra telefonumu elime alıp kişi listeme göz atıyorum, evde olması için dua ediyorum, yoksa çok kızacağım. Kızgın bir Christian, Corben için iyi haber olmayacaktır. Kızgın bir Christian, Corben'i biraz olsun incitmez.

"Chris! Bu onuru neye borçluyum?" Nathan'ın sesi boğuk. Sesi yorgunluktan da öte. "Bana Büyük Elma'da olduğunu söyle."

"Bir taksideyim. JFK'den yeni ayrıldım. Nehrin karşısındaki Manhattan'ın sisli bir görüntüsü var. Neden?" "Buradan geçiyorum. Kalacak bir yere ihtiyacım var."

"Otellerin nesi var dostum?"

"Kardeşim-" Onlardan nefret ettiğimi biliyor. Sürekli seyahat ediyorum. Ne zaman uzakta olsam evimi çok özlüyorum. Başkasının evi en iyi ikinci evdir.

"Sadece şaka yapıyorum. Tabii ki gelebilirsin. Bu gece şehre gitmek ister misin?"

"Kesinlikle."

"Pekâlâ. Geldiğinde beni ara. Seni açmayacağım. Çok yorgunum."

Zaten şehirde olduğumu söylemeye zahmet etmiyorum. Nate için biraz endişeleniyorum. Kendini işle yoruyor, hep öyleydi. Birkaç ev satmalı, nerede yaşayacağına karar vermeli, yavaşlamalı.

"Yaşlı kadın nasıl? Seninle mi?"

"Hayır, Sydney otelini işletmekle meşgul." Ondan bahsederken sesi her zamanki gibi parlıyor.

"Türünün tek örneği, değil mi?"

İçime bir kıskançlık saplandı. Benim asi küçük kardeşim hayatının aşkını bulmuştu. Bu onu birdenbire vurdu. Kimse ondan hayatının aşkını bulmasını, bir yuva kurmasını beklemiyordu.

"Öyle."

"Senin adına mutluyum, bunu biliyorsun." Caddenin diğer tarafında Corben'in kaldırımında hızlı adımlarla yürüdüğünü görüyorum. "Sonra konuşuruz."

Bay Olsen'in binaya girişini izlerken bağlantımı kesiyorum. Bir vuruştan önce her zaman olduğu gibi içimde bir beklenti oluşuyor. Yine de henüz zamanı gelmedi. Onu ya geç saatlere kadar çalıştığında ya da karısı sevgilisine gittiğinde yakalayacağım. Birkaç gün burada kalmayı umuyorum.

Corben körü körüne aşıktır ve sadakatsiz karısı hakkında hiçbir şeyden şüphelenmez. Acaba onu aydınlatmak çok mu acımasızca olur? Ya da belki birkaç kırık parmak yeterli olur.

Ben aşka inanmıyorum. Öyle bir şey yok. Hiç görmedim, hiç hissetmedim. Kimyadan başka bir şey değil, insanların çiftleşme ihtiyacı. Hepsi DNA'mıza işlemiş.

Ama aşk?

Kardeşlerim Nate, Matteo ve Luca'yı önemsiyorum, onlar da beni önemsiyor. Birbirimiz için ölürüz. Bu yeterli mi bilmiyorum. Belki de kız kardeşime karşı hissettiklerim 'aşk'a yakın bir şeydir.

Ya da belki de bir dizi geni paylaştığımız için güçlü bir koruma içgüdüsünden başka bir şey değildir?

Saate tekrar bakıyorum. Onu aramak için çok erken ve muhtemelen sabah derse girecek.

Ayağa kalkarak boş bardağı en yakındaki çöp kutusuna atıyorum ve Bay Olsen'ın binasına yöneliyorum. Her şeyin yolunda olup olmadığını, üzerinde resmimin ve sahte adımın bulunduğu anahtar kartın beni tam olarak istediğim yere götürüp götürmediğini kontrol etme zamanı.

Acil çıkışları ve alarm sistemlerini not alarak bir saat boyunca rol yaptım, gidip geldim. Tatmin olduğumda saat hala erkendi ama kahvaltıya gitmeye, otelden ayrılmaya ve sonra da Nate'e uğramaya karar verdim.

GÜZEL BİR GÜN. Sonbaharın başları. Güneş tepeye tırmanmış olmasına rağmen hava hala keskin, ama tenimi biraz ısıtıyor ve gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkarıyorum. Çantalarım ayaklarımın dibinde ve otelin çağırdığı arabayı bekliyorum. Mevsimleri seviyorum. San Francisco'da hava biraz değişkenlik gösterir ve çoğunlukla sislidir. Burası gibi değil.

Takside, güneye doğru giderken, kız

kardeşimizi aradım. "Chris!"

Neredeyse çığlık atacaktı.

"Angel." Her zaman olduğu gibi, onun sesini duyduğumda kalbim ısınıyor. Bu çocuk, benim çok daha küçük kız kardeşim, beşimizin en küçüğü, bu ailede eşsiz bir çiçek. Sanatsal, inatçı, kendi hayatını yaşayan ve uyum sağlamayı reddeden biri.

Kıkırdıyor. "İşler nasıl?" "Aynı

bok."

"Şehirde misin?" Sesi umutlu geliyor, bu da beni gülümsetiyor.

"Evet, buluşmak ister misin?"

"Neden şehirdesin?" Hafif tonu temkinli bir hal alıyor.

Tereddüt ediyorum, bir an için hayatı kolaylaştırıp sadece yalan mı söylesem diye düşünüyorum ama vazgeçiyorum. "İş."

Bundan nefret ediyor. Ailesinin geri kalanının geçimini sağlamak için yaptıklarından nefret ediyor, bizim kirli paramızdan ve diğer insanlara zarar vererek elde edilen zenginlikten nefret ediyor. Fotoğrafçılık eğitimi alırken iki işte birden çalışarak kendini geçindirme konusundaki inatçı iradesine hayranım.

"Kapıma bir bok mu getiriyorsun?" "Tabii ki

getirmiyorum. Asla."

Birkaç saniye sessiz kalır. "Hiç dışarı çıkmayacak mısın,

Chris?" İç çekiyorum. "Çıkamayacağımı biliyorsun."

"Sen-"

"Bak," diyorum, geleceğini bildiğim dersi keserek, "yarın konuşalım. Ne zaman buluşabiliriz?"

Alay ediyor. "İyi. Sabah izinliyim, sonra okula gideceğim, sonra da geç saatlere kadar çalışacağım." "Hâlâ pis zenginlere mi hizmet ediyorsun?" "Hâlâ hak etmeyenlere hizmet ediyorum, evet."

Angela özel bir kulüpte yarı zamanlı olarak çalışıyor, içki servisi yapıyor, açık saçık giyiniyor, ama bildiğim kadarıyla kendini sunmuyor ve sunması da beklenmiyor. Bunun için sonsuza kadar mutluyum. Ona pis ellerini sürenin parmağını kırmaktan çok daha fazlasını yaparım. Bir komşusu ona saldırdığında kanıtlandığı gibi. O zamanlar hala Chicago'nun daha kötü bölgelerinde yaşıyorduk. On altı yaşındaydı. Nate ve ben herifi eşek sudan gelinceye kadar dövdük.

"Sana kahvaltı ısmarlayacağım," dedim.

"Tamam, güzel. Bak, duşa girmem lazım, yoksa geç kalacağım."

"Seni sabah ararım. Benim yapmayacağım bir şey yapma." Alay eder ve telefonu kapatır.

Evet, biliyorum. Yapmayacağım pek bir şey yok. Kötü tavsiye.

Saat on birde Nathan'ın binasındaki kapı görevlisinin yanından geçiyorum. Aptal kırmızı bir üniforması var, silahı yok, sopası yok, kelepçesi yok. Hiçbir şey yok. O sadece göstermelik. Onu bir saniyede indirebilirim. Siyah, çelik makaslı kapısı olan eski asansörü görmezden gelerek merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve yumruğumu Nate'in kapısına vuruyorum.

Benden biraz küçük olan kardeşim alışılmadık bir şekilde dağınıktı. "Nate. Bok gibi görünüyorsun."

"Houston'da birkaç günümü bir pisliği temizleyerek geçirdim. Önemli bir şey değil ama evet, fazla dinlenemedim.

"İçecek bir şey ister misin?" Başını mutfığa doğru eğiyor. "Kalbini hafifletmek ister misin?"

"Bu kesin bir hayır. Bira ister misin?"

"Tabii. Meksika yemeği dışında başka bir şey var mı? Tadı su gibi." "Yok."

Omuz silktim ve şişeyi kabul ettim. Nate'in Meksika'da olabildiğince çok zaman geçirdiği küçük bir kaçamağı var. Eskiden oraya daha çok giderdi, dalar, içer, turist kızlarla takılırdı. Şimdi oraya sadece hayatının aşkını da yanına alabildiği zaman gidiyor. Farklı bir adama dönüştü. Alışmak biraz zaman aldı ama hoşuma gidiyor. Memnun görünüyor.

Çatı katı bu dünyanın dışında: devasa, üç yönde tavandan tabana pencereler, nehir manzarasının bir parçası. Kendisi gibi, bu da gülünç güzellikte bir şey. Her şeyiyle doğmuş. Ben bir sümüklüböcek gibi görünmüyorum ama o süper model gibi. Bazen onu kıskanıyorum ama bunu asla itiraf etmem. O da hepimiz gibi amcamız için çok çalışıyor, ama bir şekilde kendini uzak tutmayı da başardı.

Bugünlerde artık onun için kirli işler yok, sadece işin yasal tarafı var.

Çantamı misafir odalarından birine bırakıyorum ve uzun, sıcak bir duş alıyorum. Hayal kırıklığına uğradım. Dün gece karımla polisin birbirlerinin beynini sikmesini izlemek bende iz bıraktı. Uzun zaman oldu ama bu gece New York sosyetesinden birine çığlık attıracağım. Bu düşünce beni sertleştiriyor, ama onu saklamaya, demlenmesine izin vermeye karar veriyorum. Böylesi çok daha tatlı olacak.

Öğleden sonrayı hiçbir şey yapmadan geçirdik. Vietnam yemekleri, eski TV şovlarının tekrarları, birbirimizin hayatını yakalamak. Burayı seviyorum. Şehri seviyorum; amcamız Luciano Salvatore'den uzak olmayı seviyorum, işin başı, Batı Yakası'ndaki tüm organize suçların kaptanı. Nathan ve hatununu daha çok görmek güzel olurdu. Ve Angela'yı. Salvatore'nin San Francisco'dan taşınmama izin vereceğini sanmıyorum. Çok derindeyim, onun pençelerine düştüm.

"Ee, bu sefer kimi dövüyorsun?" Nathan banyodan yeni çıktı, saçları sıırılsıklam, çıplak omuzlarına damlıyor, belinde beyaz bir havlu bağlı. Ben gömleğimi giyiyorum, hazırlıklarda ondan çok öndeyim. O bir restorana gitmek istedi. Ben bir kulüp istedim. Ben aile babası değilim. Bu gece rahatlamam lazım, yoksa çıldıracağım. İstekli piliçler sihirli bir şekilde lüks restoranlarda takılmazlar.

"Corben Olsen. Çok borcu var. Geç kaldı. Biraz zorlanmaya ihtiyacı var." "Biraz mı? Luci seni 'az' için göndermez."

Omuz silktim. "Müsaittim. Bir şeyler kırarım ve ödemezse geri döneceğimi söylerim.

Muhtemelen geri döneceğim, çünkü onun

dönemeyeceğinden oldukça eminim." "Bu işten sonra eve, sisli şehre geri mi dönüyorsun?"

"Evet, başka bir yere gönderilmediğim sürece. Lanet bir göçebe gibiyim, dostum."

Kaşlarını kaldırıyor. "O duyguyu bilirim. Bir dakika içinde yanında olacağım, sonra sana bir kadın bulmaya gideriz."

"Beni çok iyi tanıyorsun."

Kulübün derinliklerine doğru ilerlemeden önce kardeşime başımla selam veriyorum. Evinden sadece birkaç blok ötede. Büyük Elma'da bir blok gerçekten çok büyük olsa da, yine de herkesin gittiği en yeni, en sıcak yere yürüme mesafesindeydi.

Barın yanında duruyor, uzun siyah saçlı, bronz tenli - bugünlerde çoğu kadın UV ışınlarından uzak duruyor -, günlerce sürecektir bacakları ve altın sarısı küçük bir elbisesi var. Çoğunluğun güvenli davranıp siyah giydiği bir yerde bir fener gibi göze çarpıyor. Kadınlar küçük siyah

elbiseleriyle çok sinirli olduklarını düşünüyorlar ama ben renkli olanları arıyorum. Onlar daha maceracı, benim oynamayı sevdiğim türden oyunları oynamayı daha çok seviyorlar.

"Ne istiyorsun aşkım?" Eğiliyorum, sesim alçak, sadece ve sadece ona yönelik. "Bardan yani," diye ekliyorum, çifte imayı havada asılı bırakarak.

Başını çevirip beni ölçüyor, açık mavi gözlerinde anlık bir ilgi titreşiyor. Bir ton makyaj yapıyor, kızların çok sevdiği dumanlı gözler, aletimin etrafına sarıldığını hayal ettiğim gür dudaklarında günah kokan koyu kırmızı bir ruj. Sabah onu kapı dışarı etmeden önce o makyajı Nate'in pahalı çarşafına bulaştırmış olacağım.

"Ne teklif ediyorsun?" Sesi boğucu, sesi doğrudan kasıklarına vuruyor.

Gülünç derecede kolay. Boyum 1.80, özel dikim takım elbisemin altında kaslardan başka bir şey yok, güç ve özgüven sızdırıyorum, burada neredeyse istediğim her kızı elde edebilirim.

Her şeyi yapmaya karar verdim. "İpler, tıkaç, göz bağı."

Gözlerini açıyor, etrafımıza bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, tekrar değerlendiriyor. "Bilmiyorum," diyor, sesi biraz titreşiyor. "Kulağa biraz... tehlikeli geliyor."

"Bana bunun seni ilgilendirmediğini mi söylüyorsun?" Dudaklarımı yalıyorum ve bakışlarımın göğsünde ve daha aşağıda gezinmesine izin veriyorum, "ilgilenebilir misin?"

Kıvranıyor, dudağını çiğniyor, beni ölçüyor. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Doğru. Ben de senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben böyle seviyorum."

"Belki önce bir içki içeriz? Biraz sohbet edelim mi?"

"Sohbet etmiyorum." Bakışlarımla onu kısıtıyorum. Göğsü kabarıyor, yanakları hafifçe kızarıyor.

Cevap vermeyince bir adım geri çekiliyorum. "Tamam." Döndüm ve elini kolumda hissettim. "Bekle!"

Yakaladım. Acele etmeden ona döndüm. "Evet?"

"Senin bir seri katil olmadığını nereden bileceğim?"

"Yapamazsın." Elimizi uzatıp başparmağımı alt dudağına sürüyorum ve gözle görülür bir şekilde titremesine neden oluyorum. "Ben bir centilmen değilim ama yarın sabah evimden kendi ayakların üzerinde sağlam bir şekilde ayrılacaksın."

Ağzı açık kalıyor, nefes alış veriş değişiyor. Neredeyse uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum ve sikim sertleşiyor. "Adın ne tatlım?"

"Alexandra," diyor nefes verirken.

"Ben Christian'ım. Kararını vermenin zamanı geldi."

"Tanrım," diye inliyor yenilgiyle. "Aklım başımda değil ama neyse."

Bir kolumu beline dolayarak onu kulüpten çıkarıp çağırdığım bir taksiye bindirirken sırtıyıyorum. Yarın kızgın olacak ve muhtemelen beni bir daha görmek istemeyecek.

Ben sert severim.

Saçma sapan bir şekilde tatmin olmuş, cinsel ihtiyaçlarım karşılanmış bir şekilde, zar zor yürüyebilen kız için bir taksi çağırdım.

Yürü. Duştan yeni çıkmış ve misk gibi sandal ağacı kokuyor. Nathan'ın sabunu. Eve giderken biraz daha terbiyeli olsun diye kardeşimin gömleklerinden birini ona fırlatıyorum ve poposuna bir şaplak atıyorum.

"Hadi git, Alexandra."

"Sen hasta bir köpek yavrususun," diyor gömleğin içine girip çantasını alırken. "Ve bunun her zerresinden zevk aldın."

Başını sallıyor, iddiamı reddetmekten çok inanmamak için. "Siktir git." Kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve arkasından çarparak kapattı, muhtemelen Nathan'ı uyandırdı. Tabii uyuduysa.

Sırıtiyorum ve saate bakarak kendime bir espresso yapmaya gidiyorum. Kafein, bir duş ve sonra ablamızın ne yaptığını görmek için yola koyuluyorum.

ANGELA RUSSO tüm kardeşlerinin bir karışımıdır. En iyi özelliklerin hepsine sahip. Biraz Romalı burnu, yüksek elmacık kemikleri, badem şeklinde neredeyse siyah gözleri ve sırtından aşağı dökülen kalın, koyu kahverengi saçları. Çocukken onu kovalar ve saç örgülerini çekiştirirdik. Birkaç kez masum oyunlar oynardık.

"İyi görünüyorsun!" Kabinde karşımdaki ucuz, kırmızı vinil banka oturmadan önce bana bir göz atıyor.

"Aynen kızım. Sürgün sana yakışıyor."

"Ben sürgünde yaşamıyorum. Gerçek bir hayat yaşayan tek kişi benim, seni ucube. Şimdi kahvaltımın parasını öde ve bir işe yara."

"Yani kirli para kahve ve simit için yeterli." "Siktir git."

"Diline dikkat et."

Dilini bana doğru uzattı ve beni tersledi. Başımı sallıyorum ve bize yiyecek bir şeyler sipariş etmek için yerimden kalkıyorum. Midem gurulduyor. Dün geceki aktivitelerden sonra enerjim tükenmişti.

"Hey," diye yarı bağılıyor, "krep de var. Ve portakal suyu."

Siparişimi verdikten sonra kahvelerimiz servis edilirken tekrar koltuğuma çöküyorum. "Ee, Angela. Hayat nasıl gidiyor?

Kimseyle görüşüyor musun?"

İç geçiriyor ve kahveyi kabul ediyor. "Kimsenin bunun için zamanı yok." "Çok çalışıyorsun. Lüks içinde yaşayabilirsin."

"Ve Salvatore Amca'nın pençelerinde. Hayır, teşekkürler."

"Bundan memnun değil, biliyorsun."

Yüzü ciddileşiyor ve eli biraz titreyerek fincanı bırakıyor. "Bir şey söyledi mi?" "Zaman zaman

ima ediyor."

"Yine de arkamı kolluyorsun, değil mi? Değil mi? Bu beni öldürür. Ne yapacağıma, kiminle tanışacağıma, ne yiyip içeceğime ve ne giyeceğıme *onun* karar verdiği bir hayatı asla yaşayamam."

Kaşlarımı çatıyorum. Biz Russo'lar arasında kendi yolunu seçen tek kişi Angela. Onu satmaktansa ölmeyi tercih ederim. Benim için ona verdiğim sözü tutmaktan daha önemli bir şey yok.

"Bunu biliyorsun. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim," diyor ve hafifçe gülümsüyor. "Seni çok seviyorum kardeşim, ama sizlerden biriyle her karşılaştığımda midem biraz kasılıyor, işte bu diye düşünüyorum, her şey burada bitiyor ve beni saçımdan tutup geri çekiyorsun. Şimdi, başka bir şeyden bahsedelim. Dün yeni bir yer buldum, buradan birkaç mil ötede eski bir kilise. Bu hafta sonu gidip bakacağım. Sana resimlerini göndermemi ister misin?"

Tedirginliğimi bastırarak gülümsüyorum. "Çalışmaların her zaman ilgimi çekmiştir Angel, bunu biliyorsun. Harabe halinde mi?"

"Evet. Büyük, harika bir taş yığını. San Francisco'ya ne zaman dönüyorsun?"

"Beni şehirden çıkarmaya hevesli misin?"

Omuz silkiyor. "Sadece sohbet ediyorum. Eğer vaktin varsa bana yine kahvaltı ısmarlayabilirsin." "Memnuniyetle. Burada işim biter bitmez eve gideceğim. En fazla birkaç gün."

Onun için karanlığı, korkuyu temsil ettiğimi bilmek iyi bir duygu değil. Ama ben böyle biri oldum.

Bu konuda yapabileceğim bir şey
yok.

Ben iyi adamlardan biri değilim.

Bölüm 2

San Francisco

Kerry

“W Kim onlar?”
"Kimden bahsediyorsun, tatlım?"
Ayaklarımın dibinde oturan genç çocuk bir ileri bir geri sallanıyor. "Siyah giyen adamlar. Kırmızı ne?"
Nedenini bilemesem de omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. Küçük David Salvatore'u hiç bu kadar endişeli görmemiştim. Genelde sessiz bir çocuktur. Kimsenin dokunmasına izin vermediği en sevdiği oyuncakları vardır. Bana biraz güvenmesine rağmen onları ancak o gittikten sonra dolaba geri koyabiliyorum. Konuşacak kadar güvendiği tek kişi benim. Ama genelde sadece mavi kamyonu ve Gameboy'u hakkında konuşur.
"Kırmızıyı nerede gördün David?" Yere yanına oturuyorum ve çok yaklaşmamaya dikkat ederek bacak bacak üstüne atıyorum. Kabul ettiği çok özel bir mesafe var.
"Zemin. Adamın üzerine."
Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Kimdi o adam?" "Kamyonum yeşil."
Onu takip ediyorum. Konuyu değiştirdiğinde devam etmenin bir faydası yok. Yanımızdaki kutudan mavi bir tahta blok alıyorum. "Bu yeşil mi David?"
Gülüyor. Monoton bir kahkaha. Yüzü sert ve hareketsiz, gözleri ifadesiz. "Yeşil değil."
Dokunmamaya dikkat ederek bloğu kamyonetinin yanında tutuyorum. "Bu aynı renk mi?" Birkaç kez başını sallıyor ve kolunu sallıyor. "Aynı, aynı,

aynı, aynı."

"Maviyi sever
misin?" "Severim,
severim, severim,
severim."

Tek yapabildiğim ona tekrar ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken dikkatli davranmak. David'le üç dört cümle bile olsa sohbet etmek nadiren mümkün oluyor. Yine de kaydedilecek gerçek bir ilerleme yok. Yedi yaşında ama üç yaşındaki bir çocuğun zihnine sahip.

Otistik çocuklar için toplum merkezinden çıkıp Vespa'ma atladığımda ve kaskımı başıma geçirdiğimde içimi bir ürperti kaplıyor. Yerdeki kırmızıyı, bir adamın üzerindeki kırmızıyı düşünüyorum. David gerçekten ne görmüştü? Muhtemelen yaralanmış ve kanayan biriydi. Değil mi? O olmalı. Hayal gücüm çıldırıyor. Muhtemelen haberler bu sonbaharda San Francisco yeraltı dünyasındaki alışılmadık cinayetlerle ilgili savaş boyutunda manşetlerle dolu olduğu içindir.

Babasına sormaya karar verdim. Bunun David için ne kadar büyük bir travma olduğunu bilmiyorum ama kendiliğinden anlattığına göre öyle olduğuna dair güçlü şüphelerim var. Ona yardım etmek benim işim, bu yüzden öğrenebildiğim kadar çok bilgi edinmeliyim. Bakalım yarın sabah David'i merkeze bırakırken onu yakalayabilecek miyim?

Güneş hâlâ tepede ama alçaldı ve eve doğru giderken beni kör ediyor. Bu akşam kızları yemeğe çağıracağım için bir markete uğramam gerekiyor. Genelde benim evimde toplanırız. En geniş alana ve harika bir körfez ve köprü manzarasına sahibim. Teşekkürler, nafaka. Teşekkürler Evan, beni aldattığın ve avukatlarımız boşanmanın detaylarını çözerken büyük bir suçluluk duygusu yaşadığın için. Aslında parayı aldığım için kendimi hiç suçlu hissetmiyorum. Altı yıl boyunca onun destekleyici eşi olduktan sonra kendi hayatımı kurmaya çalışırken sadece birkaç yıllığına. Bütün yetişkinliğim. Elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Zihinsel engelli çocuklar için davranış terapisti olma çalışmalarım ve merkezdeki gönüllü çalışmalarım arasında sosyal bir hayat için çok az zamanım var. Bu yüzden arkadaşlarım gelip bana yemek yapmayı teklif ettiğinde, yorgun olsam da kabul ediyorum.

GAYLE, Chloe ve Rebecca ben koyu meşeden yapılmış uzun, güzel ve ağır bir parça olan masayı kurarken mutfakta sohbet ediyorlar.

Chloe merkezde muhasebeci olarak çalışıyor, uzun boylu, altın sarısı bir kasırga gibi bir kız, teni güzel, açık karamel renginde. Birbirimizi neredeyse her gün görüyoruz.

Gayle'i liseden beri tanıyorum. Biz sıkı kitap inekleri birbirimizi bulduk ve okuldaki sosyal hayat olan labirentte birlikte gezindik, erkekler hakkında dedikodu yaptık ama ikimiz de kimseye yaklaşamayacak kadar utangaçtık. Ne yazık ki son zamanlarda birbirimizi pek görmüyoruz, farklı hayatlar, farklı ilgi alanları bizi birbirimizden uzaklaştırıyor. Kısa boylu ve kıvrımlı, düz çene

hizasında kahverengi saçları var ve düşündüğünden çok daha güzel. Hâlâ bekâr ve bitişğinde bir kafe bulunan bir kitapçı işlettiği için sürekli çalışıyor. Hayallerini yaşıyor ve ben onun adına gerçekten mutluyum.

Küçük grubumuza en son katılan uzun boylu, platin sarısı Rebecca. Bizim barda barmenlik yapıyor.

En sevdiği bar ve hepimizden on kat daha dışa dönük. Los Angeles'ta işsiz bir aktris olarak kariyer yapmaya çalıştıktan sonra şehre yeni geldi. Neredeyse tanıştığımız anda benimsediğimiz, mutlu-şanslı bir kız. Şimdiye kadar karşılaştığım en bulaşıcı kahkahaya sahip. Ayrıca yemek pişirmeye son derece meraklı ve mutfakta bizi harekete geçiriyor, sebzeleri dilimliyor, tencereleri karıştırıyor ve şarap şişelerini açıyor.

"SEN ŞEF OLMALISIN REBECCA," diyor Gayle, ağzı yemekle dolmuş bir halde, "bu harika."

"Teşekkür ederim! Hayatımın geri kalanında içki servisi yapmak istemediğimden eminim ama bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi."

"Film endüstrisine girmek için sarı buklelerini kullanmakla o kadar meşguldün ki düşünecek zamanın olmadı." Chloe havada uçuşan peçeteden kaçınmak için eğiliyor.

Rebecca saçının bir telini savuruyor. "Zirveye çıkmak için kendimi becermeye çalıştım. Görünüşe göre bu yöntemi deneyen tek kişi ben değilim. Sizi beceriyorlar, kullanıyorlar ve mahvediyorlar."

"Sakın ona geri dönme." Gayle iğrenmiş bir yüz ifadesi takınır.

"Oh, yapmayacağım." Rebecca elini kalbinin üzerine koyar. "Şef mi dediniz? Hm. Bu düşünceyi sevdim."

Patlıcan, domates ve siyah zeytinden oluşan baharatlı vego soslu taze makarna yiyoruz. Üçüncü şişe şarap daha yeni açıldı.

"Bugün çok tuhaf bir deneyim yaşadım," diyorum.

Üç çift göz bana dönüyor. Uzaktaki Golden Gate Köprüsü'nün ışıklarına bakıyorum ve bu manzara beni rahatlatıyor. Çocukluğumdan beri benim sadık yoldaşım olmuştur. Her zaman onu görerek yaşadım.

"Öyle mi?" diyor Chloe. "Ne oldu?"

"Çocuklardan biri, neredeyse hiç konuşmayan küçük bir adam." Chloe'ye bakıyorum. "İsim vermeyeceğim ama..."

Başını sallıyor. "Kimden bahsettiğinizi bildiğimden eminim."

"Konuştu. Kendiliğinden. Ne olduğunu anlayamadım. Yerdeki bir adam hakkında bir şeyler söyledi. Ve kırmızı renk. Yerde ve adamın üzerinde. Hayal gücüm şu anda çılgınca çalışıyor."

"Ohh," diyor Rebecca, büyük açık mavi gözleri genişleyerek. "Bir cinayete tanık olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır!" Biraz fazla hızlı söyledim. "Yani, bu ne kadar olası? Birinin yaralandığını görmüş olmalı."

Kendilerini. Biraz araştırmam lazım. Yarın babasına sormayı düşünüyordum."

"Babası nasıl biri? Belki de birini öldüren odur?" Gayle Chloe'yi dürtüyor ve ona dönüyor.

"Değil mi? Adamla tanıştın mı? İyi birine benziyor mu?"

"Biraz ürkütücü biri," diyor Chloe ve bana dönüyor. "Öyle değil mi? Cidden seksi ama ödümü koparıyor. Katı. Her zaman şık takımlar giyer. Her zaman merak etmişimdir, acaba kendi

özel bir bakım merkezine yerleştirdi. Sanki onu merkezde saklıyor gibi."

Midem sıkışıyor. Biraz tuhaf bir hava yayıyor. "Hepiniz çok fazla film izliyorsunuz. Hadi ama. O sadece bir adam. Muhtemelen muhasebeci ya da başka sıkıcı bir takım elbise işi... Kahretsın! Üzgünüm Chloe, işin kulağa inanılmaz eğlenceli geliyor." Yüzümü buruşturuyorum, utanıyorum, ama o gülüyor.

"Bu herkese göre değil. Ben sayıları severim. Sayılar benim arkadaşlarımdır." "Hey, senin arkadaşın olduğumuzu sanıyordum," diyor Rebecca suratını asarak.

Gecenin geri kalanında konuşulanları yarım kulakla dinliyorum, yarın babaya nasıl soracağımı merak ediyorum.

Üç kucaklaşma ve altı yanaktan öpücükten sonra yatağa düşüyorum, başım zaten çok fazla kırmızı şaraptan çarpıyor. Yarın sabah en iyi halimde olmayacağım.

LUCIANO SALVATORE'un simsiyah gözleri var ve sırtımdaki deriyi çok sıkı hissettiren bir yoğunlukla beni inceliyor.

"Benimle konuşmak mı istediniz?" Sesi iyi ayarlanmış, pürüzsüz.

Sertçe yutkunuyorum. Chloe haklıydı. Çok çekici bir adam, uzun boylu, her zaman iyi taranmış koyu kahverengi saçları, gururlu bir Roma burnu ve çok kasıtlı gibi görünen iki günlük kirli sakalın gölgelediği kare şeklinde bir çenesi var, ama o koyu renk gözlerde ürkütücü bir şey var. Sanki içimi görüyor.

Derin bir nefes alarak, gerçekten aptalca bir şey yaptığım hissinden kurtulmak için mücadele ediyorum. "Ehm... David dün bir şey söyledi ve ben bunu nasıl yorumlamam gerektiğini merak ediyorum. Sanırım onu sarsan bir şey gördü ve... Acaba bunun ne olabileceğini biliyor musun?"

Bay Salvatore bana bakarken kesinlikle hareketsizdi. Yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyor. Yine içimden buz gibi bir huzursuzluk akıyor.

"Kuzenlerimden biri garaj kapısı üzerinde çalışıyordu. Kapı kapanmış ve ayağını kesmiş. Korkunç bir kazaydı ve ne yazık ki oğlum buna şahit oldu. Bu size yardımcı olur mu, Bayan...?"

"Bu korkunç! Ehm... Jackson. Kerry Jackson. Evet, teşekkür ederim. Eğer David bu olaydan dolayı travma yaşıadıysa, bu konu hakkında tekrar konuşabilir, belki bir şeyler çizebilir... Bildiğim iyi oldu." Gülümsedim ve rahatlayarak iç çektim. Tahmin ettiğim gibi. Kazadan başka bir şey değil. "Kuzen nasıl?"

Salvatore sertleşir ve gözleri bir ton daha koyulaşır. "O iyi. İyi günler Bayan Jackson. Yakında tekrar konuşuruz, tamam mı?"

Topuklarının üzerinde dönüyor ve arabasına, renkli camlı siyah bir Mercedes'e doğru adım

atıyor. Ben çalıştığım sarı, yıpranmış tuğla binaya çıkan ilk merdivende kalıyorum, kalbim küt küt atıyor. Pahalı bir araba, çok şey bilmiyorum ama Mercedes'in ekstra bir şey olduğunu ben bile görüyorum.

İçeri girerken sırtımdaki deri sürünüyor. Az önce ne olduğundan emin değilim. Muhtemelen hiçbir şey.

DAVID YINE KONUŞMUYOR. Belki de daha iyisi içindir? Günüm her zamanki gibi geçiyor ama çocuğun babasıyla karşılaşmamın ürkütücülüğünü üzerimden atamıyorum. Ne iş yaptığını, kim olduğunu merak ediyorum.

Kaskımı takıp Vespa'mı çalıştırdığım sırada telefonum çalıyor. Tekrar kapatmak için cebimi karıştırıyorum ve sonunda telefonu kulağıma götürüyorum.

"Merhaba anne."

"Kerry, canım, neden bu kadar geciktin?"

"Lojistik sorunlarım vardı." Motoru kapatıyorum ve motosikleti destek üzerinde geri çekiyorum, pembe beyaz kaskımı koltuğa yerleştiriyorum. "Ne oldu anne?"

"Bu gece müsait olup olmadığınızı öğrenmek istedik. Otuzuncu yıldönümümüzü kutluyoruz ve varlığınızla bizi onurlandırırsanız çok mutlu oluruz."

Çekiniyorum. Ailemi seviyorum ama annem biraz fazla olabiliyor. Her zaman biraz çakırkeyif olur ve geleceğim hakkında dırdır etmeye başlar.

"Bunu bir çift olarak yapmanız gerekmiyor mu? Yani, şık bir restorana gitmek, bir oda tutmak falan?"

O çınlayan, iyi çalışılmış kahkahasını atıyor. "O günler geride kaldı. Başarabilecek misin?"

Kaldırımında bir ileri bir geri yürüyüp çakıl taşlarını tekmeliyorum. "Bedava yemek. Sevilmeyecek ne var?" Ve babamla takılmak her zaman eğlencelidir.

"Muhteşem! Saat sekizde."

Telefona baktım. Saat neredeyse altı. "Tabii. Görüşürüz o zaman."

Vespa'ma atlayıp eve dönerken yine içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Hayır, biliyorum. David'e yaklaşık bir yıldır bakıyorum. Çünkü davranışı her zamankinden çok farklıydı. Ve sonra babasının delici gözleri, sanki içimi görmüş gibi.

Çiçekli bir elbise giyiyorum ve doğum evime giderken donuyorum. Tanrıya şükür, sadece otuz dakikalık bir yol.

Annem bize mükemmel yumuşaklıkta bir biftek, ev yapımı patates kızartması ve salatadan oluşan cömert bir akşam yemeği hazırladı.

"Dünyada artık birkaç on yıl öncesine göre daha az çiçek olduğunu biliyor muydun?" Babam biraz şarap yutuyor, ağzını siliyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Bunu okumuştum, evet."

"Nektar toplayan hayvanların yaşamları üzerindeki etkileri felaket. Kelebekler, arılar. Arılar olmadan yok oluruz. İnsan ırkı olarak yok olmamız için tam ölçekli bir nükleer savaşa ihtiyacımız

olmayacak."

"Tek gereken daha az arı mı?"

"Evet. Takdire şayanlar. Çok çalışıyorlar, organize bir toplumda yaşıyorlar, savaş yok, suç yok. Eğer bir arı ölürse, arkadaşları onu eve taşır ve sonra nektar toplamaya devam etmek için geri döner."

Gülümsüyorum. "Kraliçe olma ve binlerce erkeğin bana hizmet etmesi fikri hoşuma gidiyor." "Yemek yemekten ve binlerce çocuk doğurmaktan başka bir şey yapmamak" diyor annem.

Ona dönüyorum. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bence binlerce torun biraz bunaltıcı olur. Bir ya da iki tane yeter. Ne zaman durulacaksın ve-"

"Anne-"

"Margaret!"

Babam ve ben aynı anda patladık ve bu beni güldürdü. "Ben sadece 26 yaşındayım."

"Çocuğu rahat bırakın. O kemirgenden kurtulduğu ve ders çalışmaya başladığı için kendi adıma çok mutluyum. Böyle kendini işine adanmış bir çocuğumuz olduğu için gurur duymalısınız."

Annem ellerini havaya kaldırır. "Hep bana karşı çete kuruyorsun. Evan iyi bir genç adamdı."

"Öyleydi'ye vurgu yapıyorum," diye mırıldanıyorum.

Babam ve ben birbirimize anlayışla baktık. Evan'ı hiç sevmezdi. Psikolog babam en başından beri onun içini görmüştü. Onu dinlemeliydim ama karşı cinsin ilgisinden o kadar mutluydum ve o kadar saftım ki. Tanıştığımızda on yedi yaşındaydık. On dokuz yaşında evlendik.

Hayatımın aşkıyla tanıştığımı sanmıştım. Kararlarım berbattı.

Dürüst olmak gerekirse, muhakeme yeteneğimin hala berbat olmasından korkuyorum ve oraya geri dönmekten biraz korkuyorum. Boşandığımızdan beri kimseyle çıkmadım. Tek gecelik ilişki yok, hiçbir şey yok.

Saat on birde, daha sık ziyaret edeceğime dair söz vererek aileme iyi geceler diliyor ve eve dönüyorum. Onlardan nefret etmiyorum, özellikle de taptığım babamdan ama kendi hayatımı yaşıyorum ve zaman akıp gidiyor.

Ertesi gün David gelmedi. Programa göre bizimle olmalıydı. Ve evden hasta olduğuna dair tek bir kelime bile gelmedi. Sadece hiçbir şey. Endişe içinde, bize verilen numarayı aradım. Bir kadın cevap veriyor.

"Ben Carmen." Biraz aksanı var, yumuşak, narin bir sesi var. "Bu David'in annesi olabilir mi acaba?"

"Kimsiniz?"

Kendimi tanıtıyorum ve neden aradığımı söylüyorum.

"David'in yeri deęiřtirildi. Babası bunun daha iyi olacaęını dūřündü."

Sersemledim. Göğsümde bir ağrı yayılıyor ve sesimi bulmakta zorlanıyorum. "Neden?"

"Merkezde bir olay olduğunu söyledi." Sesi hafif suçlayıcı, midemin sıkışmasına neden oluyor. Hangi olaydan bahsettiğimizi çok iyi biliyorum. Ve artık Salvatore'un 'kuzenle olan kaza' hakkında söylediği tek bir kelimeye bile inanmıyorum. Eğer duyduklarım masum bir şeyse neden David'i bizim gözetimimizden alsın ki? İçimden bir ürperti geçiyor, üstümden atamadığım bir ürperti.

"Haber verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Telefonu kapatıp pencereden dışarı bakıyorum ve şu anda kafası karışmış ve endişelenmiş olması gereken küçük David'den başka bir şey göremiyorum. Peki ya kamyoneti?

Boğazımdaki yumru büyüyor.

Saatlerce ağlıyorum. Chloe benimle birlikte gri, nemli arka bahçedeki merdivenlerde oturuyor ve kollarını titreyen omuzlarıma doluyor.

"Benim hatam," diye hıçkırıyorum.

"Öyle değil, tatlım. Babasının oğlunu başka bir kreşe göndermeye her türlü hakkı var."

"Biliyorum ama... Söylediğim şey yüzünden oldu, değil mi? Yani, babasına sordum ve ertesi gün David ortadan kaldırıldı. Ona ne olacak Chloe? Yapamam-" Yeni bir dizi hıçkırık göğsümü sarıyor, gözyaşlarım ve sümüğüm çeneme karışıyor.

"Ker, her zaman yaptığın şeyi yaptın. Önemседin. En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Eminim her şey yoluna girecek."

Arkadaşıma daha da sokuluyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Bu gece dışarı çıkmak istiyorum. Bir içkiye ihtiyacım var."

"Ne istersen tatlım. Ben varım. Diğerlerini de kontrol etmemi ister misin?" Başımı salladım.

BİR ŞEKİLDE, günün geri kalanında kendimi sürüklüyorum. Akşam için makyaj yaparken gözlerim hala biraz parlıyor ve burnum pembeleşiyor. David'i her düşündüğümde, göğsüm yeni bir acıyla sıkışıyor. Onu incittim. Bunu ben yaptım. Sadece çenemi kapatsaydım daha iyi olurdu. Neden bu kadar meraklı olmak zorundaydım ki?

Neden yerinin değiştirildiğini merak ediyorum. Artık bize güvenmiyorlar mıydı? Babasının bakımımıza güvenmemesine neden olacak bir şey mi söyledim? Yoksa saklayacak bir şeyi mi var? Son düşünce beni ürpertiyor. Çok uzak bir ihtimal. Bir cinayete tanık olduğunu düşünmüyorum... değil mi? Bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum.

İkinci kat maskarayı sürerken kapı zili çalıyor ve maskaranın fırçasını gözüme sokarak acıdan çığlık atıyorum.

"Geliyorum!"

Yarı kör ve ağrıyan gözlerimden akan yaşlarla Chloe'yi içeri almak için kapıyı açıyorum. "Aman Tanrım! Kerry!"

"Sadece bir makyaj kazası. Bir kadeh şarap iç. Ben gidip yıkayacağım."

Mutfağa gitmeden önce bana sarılıyor ve mırıldanıyor. Aynada dağınık yüzüme bakıyorum. Sikerim böyle işi. Yıkıyorum ve makyaj yapmamaya karar veriyorum. Kimin umurunda ki zaten?

"Bana da bir bardak ver. Taksi çağıracağım."

Bardağı birkaç yudumda boşaltırken Chloe başını sallıyor. "Berbat durumdasın tatlım. Savaş boyası bile yok mu?"

"Meh. Hadi gidelim. Sarhoş olmak istiyorum."

Bölüm 3

San Francisco

Hristiyan

I Barın yanındaki kadını, Salvatore'un beni gönderdiği Kerry Jackson'ı incelerken duvara yaslandım. Corben'in icabına bakıldı. Domuz gibi ciyakladı. Eve dönmek mutluluk verici ve bu yeni hit

Gözler için kesinlikle daha kolay. Dişlerimin arasına yeni bir kürdan sokarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bu boku bırakıp yine de bir sigara içme dürtüsüyle savaşıyorum. Biri bana sigarayı bıraktığımda kendimi ne kadar mutsuz hissedeceğimi söyleseydi, açgözlülükle almak yerine bana ilk sigarayı veren adamı yumruklardım. Tanrı aşkına. Hayat asla kolay değildir.

Üçüncü kadehini içiyor ve kesinlikle çakırkeyif oluyor. Uzun kızıl saçları gür ve ipeksi; küçük gamzelerini seçebildiğim sırtının alt kısmındaki teni okşayışları bütün gece beni hipnotize etti. Kıçını saran kot pantolonu düşük kesimli ve önden çok ağırbaşlı ve masum görünen beyaz bluzunun arkasındaki uzun dikey yırtmaç, bir elimi oraya sokup fildişi teninin ne kadar pürüzsüz olduğunu öğrenmek istememe yetecek kadar görünüyor.

Sikim seğiriyor ve dişlerimi sıkıyorum. Bunun için burada değilim, Tanrı aşkına. Benim işim çocuğu uyuşturmak ve ondan kurtulmak. Görünüşe göre, görmemesi gereken bir şey görmüş ya da duymuş. Çok yazık. Kesinlikle becerilebilir. Belki bir gün erteleyebilirim? Ya da en azından birkaç saat.

Kürdanı tükürerek duvardan uzaklaşıyorum ve az önce açılan boşlukta onun yanına kayıyorum.

"Acılarını mı paylaşıyorsun, tatlım?"

Şiddetli bir şekilde sarsıldı. "Tanrım, beni korkuttun!"

Koyu yeşil gözlerindeki ifade beni neredeyse yere seriyor. İçim içimi yiyor, sanki birisi

beni bıçakladı. Bu kadar hüznü ve aynı zamanda bu kadar ateşli bir şeyi ne zaman gördüğümü bilmiyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Fark ettim," diyorum usulca, aniden onu korkutmaktan korkarak. "Özür dilerim. Niyetim bu değildi."

Büyüleyici gözleri yüzümü tararken "Pekâlâ," diyor. Aslında biraz geriye yaslanıyor ve vücudumun geri kalanını da inceliyor. "Niyetin *ne* o zaman?" Ağzını kapatıp aniden kızarıyor ve elini yanağına götürüyor. "Özür dilerim, bu gece kendimde değilim."

Buna inanabilirim.

"Size bir şey getireyim mi?" Barmene doğru başımı sallayarak dikkatini çekiyorum.

"Bana bunlardan iki tane daha ver." Önündeki shot bardaklarını işaret ediyor. Kaşımı kaldırıyorum.

Bu lanet parkta bir yürüyüş olacak. Onu becermek ya da öldürmek istesem de. Ya da ikisini de.

"Ne alırsınız efendim?" diye soruyor barmen. Ellili yaşlarında, misafirlerini merak etmeyi çoktan bırakmış yorgun bir adam. Tam bana göre.

"Bana bir bira ver. Ale."

İçkilerimiz kısa sürede geldi ve şişemi kaldırdım. "Seni ne yiyor o zaman? Ve şeref."

Başını eğiyor, birkaç tutam saçını geriye atıyor, kesinlikle sevimli bir yüz ifadesiyle bardağı boşaltıyor ve elinin tersiyle parlayan ıslak, gür dudaklarını siliyor. Sadece bu görüntü bile beni bir anda yarı sertleştiriyor. Titreyerek nefes veriyorum ve ona sırtıyıyorum.

"İşte bir şey var. Yapamam... Bu hiçbir şey. Ya da hiçbir şey değil, çok fazla. Bunu düşünmemeliyim. Aptal mıyım yoksa... Ama içimde çok garip bir his var ve çocuk için çok üzülüyorum. Bu beni kahrediyor. Ölmek istiyorum!"

Göz kırpıyorum. Gerçekten ölmek istediğinden şüpheliyim. Ne yazık ki, dileği gerçekleşmek üzere. "Bu... Orada çok şey var." Göğsünü işaret ediyorum. "Konuşacak biri var mı?"

"Arkadaşlarım var."

Etrafımıza bakıyorum ama bu kıza en ufak bir ilgi gösteren kimseyi göremiyorum. "Arkadaşların nerede o zaman? Burada kimseyi göremiyorum."

Dans pistine doğru el sallıyor. "Dışarıda bir yerdeler. Sanırım onları kırdım." Bu beni güldürdü.

"Ne?"

"Konuşabilirim. Hem de çok."

"Yeni bir çift kulağa ihtiyacınız varsa..."

İkinci bardağı da içiyor ve sallanıyor. Onu dirseğinden yakalayıp sabitliyorum. Çok hafif, küçük bir kuş gibi. Teni sıcak ve nemli. Kolumu tuttuğunda misk ve çiçek kokuları yükseliyor.

"Teşekkür ederim," diyor nefes verirken. Tekrar yüzümü inceliyor ve gözlerini kısıyor. "Çok siyah gözlerin var. Onlar... Onlar boşluk gibi. Beni hipnotize mi ettin?"

Tam tersi olduğunu söyleyebilirim ama bunu ona söylemiyorum. "Bunlardan daha fazla içmemelisin, tatlım. Bir kova kahveye ve biraz temiz havaya ihtiyacın var."

Başını sallıyor ve durumu ölçmeye çalışıyormuş gibi görünüyor. Dudağımı çiğniyorum ve

irkiliyorum. Onu orada mı kaybettim? Çok mu hızlı davrandım? Çenesinden hafifçe tutup başını aşağıya doğru çeviriyorum.

Sokakta. Tam karşısında 24 saat açık bir kafe var. "Seni kaçırmayacağım, aşkım. Git arkadaşlarına gideceğini söyle. Ben dışarıda olacağım. Nasıl istersen öyle yap. Sadece..." Daha da yaklaşıyorum, yanak yanağa, teninden yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Orada konuşmak burada konuşmaktan çok daha kolay." Ona bir seçenek sunmanın ve bu konuda umursamaz görünmenin, ona bunu yapması için yeterli cesareti vereceğini umuyorum.

Arkadaşlarının beni görmesini istemiyorum, bu yüzden o mekanın daha derin girintilerine doğru ilerlerken ben de gizlice çıkıyorum. Benden birkaç adım ötede kaldırımda duran sigara içen bir çocuğa ters ters bakarken kafamda ölümcül düşünceler uçuşuyor. Neden tekrar bırakıyorum? Hatırlayamıyorum.

"Hey, sen-"

"Heeeeere."

Arkamdan onun o eşsiz hafif sesi şarkı söylüyor. Lanetleneyeceğim. Sigaralı çocuğu bir anda unutuyorum, ona kolumu uzatıyorum ve benimle birlikte caddenin karşısına çekmeden önce sağa sola bakıyorum. Bu neredeyse çok kolay oldu. Askeri tarzdaki yüksek topuklu botlarının içinde biraz tökezliyor ve koluma daha ağır bir şekilde yaslanıyor. İçimden bir heyecan geçiyor. Buna aldırımıyorum. Hem de hiç.

Kafe parlak bir şekilde aydınlatılmış ve floresan ışığı yüzüne sert gölgeler düşürüyor. Tamamen doğal. Makyajsız. Uzun, doğal dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor. Alt dudağını büzüyor ve yüzüne doğru bir hava akımı üflüyor. Kızarmış ve biraz emin değil, temkinli görünüyor. Ayrıca çok genç görünüyor. Yanlış hatırlamıyorsam yirmi altı yaşındaydı ama şu anda henüz liseyi bile bitirmemiş gibi görünüyor. Birden kendimi çok yaşlı hissettim. Sadece otuz yedi yaşındayım ama bana yüz yaşındaymışım gibi hissettiren şeyler gördüm, yaptım. Kalbimde bir sızı ile birlikte, garip bir şekilde ona karşı koruyucu hissediyorum. Bu da tabii ki bir muamma. Aslında bunca yıllık hayatımda daha önce hiç bir kadını hedef almamıştım. Onun gibi biriyle herhangi bir nedenle takılmadım bile. Takıldığım kadınlar sertleşmiş, vücudum için yanıp tutuşan ve beni önemsiyorlarsa, bunun nedeni gözlerinin korkmuş olması ve bundan zevk almalarıdır. Bu öyle biri değil. Bana biraz kız kardeşimin gençliğini hatırlatıyor, bıkmadan önceki halini.

"İki kahve lütfen," diyorum siparişimi almak için bekleyen çocuğa, çenesinde birkaç tel siyah saçı olan çelimsiz bir genç. Tezgâha birkaç bozuk para atıp sağlam, beyaz fincanları alıyorum ve Kerry'ye dönüyorum. Kendime henüz adını bilmediğimi hatırlatmak zorundayım. Arka taraftaki bir kabine çökmüş, başını kollarına yaslamış, masanın yarısını kaplamış. Onun karşısındaki kabine kayıyorum ve bardakları bırakırken yeşil, yıpranmış plastik bankın üzerine oturuyorum.

"Hanımefendiye kahve."

Sarsılarak ayağa kalkıyor ve bana bakıyor, gözleri biraz odaklanmamış, beyazları kırmızıya çalıyor. "Sanırım uyuyakalmışım. Dün gece pek uyuyamadım. Saat kaç ki?"

Gömleğimin manşetini yukarı çekip saatime bakıyorum. "Saat neredeyse sabahın biri."

"Aman Tanrım," diye inliyor.

"Erken kalkman mı gerekiyor?"

Başını sallıyor ve kahveden dikkatli bir yudum alıyor.

Masanın üzerinden uzanıp ona elimi uzattım. "Ben Christian, bu arada. Russo. O kadar aşık oldum ki

kendimi tanıtmadım bile."

Onu alır ve şiddetle sallar. "Kerry. Aşık mı oldun?" Gözlerini kısıyor, küçük eli hâlâ benimkini tutuyor.

Diğer elimi de onunkine doluyorum. Kulüpte sıcacıktı ama şimdi teni biraz üşüyor. Dudaklarımı yalıyorum ve gözleri ağzıma kayıyor. Küçük bedenini kendime çekmek için duyduğum yırtıcı ihtiyacı bastırarak gülümsüyorum. "Evet. Aşık oldum. Şimdi, arkadaşlarını kırdığın için seni gece boyunca içmeye ve yabancılarla konuşmaya zorlayan şey nedir?"

"Oh... işle ilgili şeyler. Gerçekten yapamam-" Bir damla gözyaşı süzülüyor ve yanağından aşağı süzülüyor. Uzanıp okşayarak uzaklaştırıyorum.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Davranış bilimleri okuyorum ve daha az şanslı bir mahallede otistik çocuklar için bir merkezde gönüllü olarak çalışıyorum. Bir tür kreş gibi ama çocukların çoğu her gün orada değil. Bazıları öyle, ama bazıları haftada bir kez geliyor. Onlara dil eğitimi ve geri kalanımızın hafife aldığı basit görevler konusunda yardımcı oluyoruz."

"Bu takdire şayan, Kerry."

"Kalbimin yattığı yer orası. Başka bir şey yapamazdım. Ebeveynler için de kurslarımız var. Herkese kapımız açık. Tanıdığınız biri varsa, size iletişim bilgilerini veririm. Her zaman insanların bunu yaymasını isterim. Telefonunuz var mı? Sana telefon numarasını verebilirim."

Ağzımı açmamak için kendimi zor tutuyorum. Birkaç dakika önce benimle buluştu ve şimdiden ona nereden ulaşabileceğimi söylüyor. Bana telefon numarasını ya da adresini vermesine gerek yok, ben zaten biliyorum. Ev adresini ve ailesinin adresini de biliyorum. Sıradan biri olsaydım ve götün teki olsaydım, kendini bir tabağa koyup verirdi. Ah, kızım. Çok safsın.

"Gerçekten buna ihtiyacı olan birini tanımıyorum... ama elbette."

Bana bir telefon numarası ve bir adres veriyor, ben de usulca kişi listeme giriyorum. Mafya babalarıyla dolu bir liste ve ardından otistik çocuklar için bir toplum merkezinin adresi. Eğlenerek başımı sallıyorum.

"Teşekkürler. Peki, işini seviyor musun? Hem ders çalışıp hem çalışmak seni yormuyor mu?" "Çok az boş zamanım var."

"Ve yine de buradasınız..."

İç çekiyor. "Yatakta olmalıydım. Ama kafamı uyuşturmak zorundaydım. Bugün kendimi bok gibi hissettim." "Ne oldu?"

"Oraya gitmek istemiyorum. Zaten arkadaşlarımdan kafasında delikler açtım. Lütfen başka bir şey hakkında konuşalım."

"O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Mesela, siz kimsiniz Bay Gizemli?"

"Ben sadece kafasını uyuşturmaya ihtiyaç duyan sıkıcı bir borsacıyım. İş yerinde anlatmaya bile başlayamayacağım kadar çok şey var"

"Evli değil misin?" Sol elime bakıyor ve sonra alnını sıvazlıyor. "Özür dilerim. Ayak

ağzında."

Gülüyorum ve elimi esnetiyorum. "Benim için bir şey yok." Kendi sol eline başımı sallıyorum. "Sen de değilsin." Gözlerini deviriyor. "Hadi devam edelim."

Baştan çıkarıcı küçük Bayan Meraklı'yı elimizdeki konuya geri döndürmeye karar verdim. "Bana çalışmalarından bahset. Büyüdüğünde çocuklarla mı çalışacaksın?"

İçini çekti ve bana mahcup bir gülümseme attı. "Evet! Daha iyi bir konu. Tekrar özür dilerim." "Dert etme. Dersler?"

Sonraki yarım saat içinde merkez, çalışmaları, otizm ve gönüllü olarak çalışmak hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreniyorum. Tutkulu, zeki ve sevgi dolu biri. Yüzüm buruşuyor ve onarılamayacak kadar kararmış olduğunu düşündüğüm kalbim aniden biraz ağrıyor. Aramızdaki fark daha büyük olamazdı. Ben yaşamak için insan öldürüyorum. İnsanlar Christian Russo ismini duyduklarında kaçarlar. Ben mafya için öldürüyorum. Neredeyse sadece çöpleri öldürüyorum ve hiç pişmanlık duymuyorum, ama bazen yoluma başkaları çıkıyor ve bundan hiç zevk almıyorum. Ayrıca geri çekilemem, yoksa er ya da geç biri benim için gelir. Benimle tanımadığım bir kız arasında kalırsa, ne kadar tatlı olursa olsun, her zaman kendimi seçerim. Yine de zalim olmaya gerek yok. Acı olabilir ve hiç acı olmayabilir. Tabii ki acı çekmeden gitmesine izin vereceğim.

"Yaptığınız işi seviyorsunuz gibi

görünüyor." "Oh, seviyorum, gerçekten seviyorum. Çoğu gün..."

"O zaman seni bu kadar üzen ne oldu?"

"Yapmalı mıyım bilmiyorum ama... Şey, çocuklardan biri, merkezdeki çocuklardan biri - şeydi..." Gözleri parlıyor. "Her neyse, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey söyledi. Ve ben hala ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sadece önemli bir şey olmalı çünkü otizmine o kadar dalmış ki bizimle nadiren etkileşime geçiyor."

Kalbim küçük bir sıçrama yapıyor. "Ne dedi?"

Kerry tereddüt ediyor. "Yapmamalıyım."

"Ondan ismen bahsetmezsen sorun olmaz. Belli ki bunu içinizden atmanız gerekiyor."

Dudağını çiğniyor ve çantasıyla oynuyor, sonra bana bakıyor ve gözlerimiz buluştuğunda yine o elektrik hissine kapılıyorum.

"Pekala. O, uhm... kırmızı bir şey gördüğünü söyledi." "Ne kırmızısı?"

"Belirtmedi. İzlenimlerini değerlendirebildiğini sanmıyorum." "Peki siz ne düşünüyorsunuz?"

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Boya olabilirdi, değil mi?"

Başımı eğiyorum ve ona bakıyorum. "Ama aslında düşündüğün bu değil, değil mi?"

Kaşlarını çatarak başını sallar. "Ama ben sadece aptalım. Yani, keşke bunu söyleseydi ama..." "Başka ne dedi?" Gerginleştim. İşte başlıyoruz.

"Ona kırmızıyı nerede gördüğünü sordum. Çok aptalca bir soruydu. Sadece onu cesaretlendirmek istemiştim.

konuşmaya devam
etmesi için."

Başımı
salladım. "Ve?"

"Onu yerde ve... bir adamın üzerinde gördüğünü
söyledi." "Yaralanan biri olabilir."

Hevesle başını sallıyor. "Kesinlikle."

Uzanıp elimi sürekli oynayan seğirmeli ellerinin üzerine koyuyorum. "O zaman neden bu kadar
sinirlisin?"

"Bilmiyorum. Hayal gücüm çıldırdı. Ama sonra babasına sordum ve gerçekten garip bir hava
yaydı. Sanki... korkutucu. Satır aralarında 'Nerede yaşadığını biliyorum' dediğini hissettim."

"Şimdi mi?" Mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Salvatore, korumalarıyla birlikte, siyah
takım elbiseli, uzun boylu ve iri yarı, bu kıza bakıyor. "Babası kim?"

"Oh, bunu size söyleyemem." "Gizli
mi?"

Başını sallıyor. "Sanırım sana çok fazla şey anlattım."

"Hayır, yapmadın. Sen iyisin. Ve bana söylediğin her şey benimle kalacak. Söz veriyorum.
Sence ne oldu Kerry?"

Kalbim biraz daha fazla çarpıyor. *Şimdi kendini mahvetme, bu senin küçük şansın.*

"Christian... Söyleyemem. Bay Salvatore dedi ki-" Bir elini ağzına kapattı ve gözleri büyüdü.

"Etrafta çok fazla bu isim dolaşıyor. Ve benimle kalacak." "Söz mü?"

Başımı salladım ve devam etmesini bekledim.

"Babası bir kaza gördüğünü söyledi." "O

zaman her şey yolunda. Açıklamanı aldın."

Alt dudağını çiğniyor, o dudakları başka bir yerde istememe neden olan bir görüntü. Yemyeşil,
dolgun dudaklar. Devam etmemesi için sessizce yalvarıyorum.

"Bilmiyorum. Acımasız bir şey olmalı." "Bir
kaza travmatik olabilir."

"Bir cinayete tanık olduğunu düşünmeden edemiyorum-" Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı, "Bir
cinayete."

Yüreğim ağzıma geldi. "Bir şey olmadığına eminim." Neden sürekli fikrini değiştirmeye
çalıştığımı bilmiyorum; aslında tam tersini yapmam gerekirken, hiçbir şey bilmediğini kanıtlamak
için kelimeleri onun ağzına tıkıyorum.

Ellerini yüzünde gezdiriyor. Uzanıp bir tutam saçını yana doğru çekiyorum. Kızarıyor ve yere
bakıyor. "Evet, muhtemelen önemli bir şey değildi," diye fısıldıyor, sesi kırılıyorsa.

Göğsüm sıkışıyor. Bunun için gerçekten ölmesi mi gerekiyor? Bu hiçbir şey
değil. "Ve sonra babası onu aldırıldı," diye hıçkırıyor, yanakları ıslak.

Masanın üzerindeki kağıt mendil yığınının bir kağıt mendil çekip uzanıyorum ve yanaklarını kuruluyorum, sonra elini tekrar tutup iki elimle kavırıyorum. Teni buz gibi soğuk ve nemli. Buranın kliması çok acımasız.

"Üşüyor musun?"

"Biraz," diye itiraf ediyor.

Onu bırakıyorum ve takım elbisemin ceketini silkiyorum, sonra yarı ayağa kalkıp masanın üzerine eğilerek ceketini omuzlarına sarıyorum. "Al bakalım. Geceyi bitirmeden önce biraz yürümek ister misin? Bence güzellik uykusuna ihtiyacın var." Ne yazık ki yeterince duydum.

Kokluyor. "Gerçekten güzel kokuyorsun." "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

Ayağa kalkıyor ve koridora doğru ilerliyor. "Beni ne zaman kokladın? Bu ürkütücülüğün on tonu."

"Beni ürkütücü mü buluyorsun?"

Bana bakarken suratını asıyor, bakışları vücudumda geziniyor. "Mnooo, pek sayılmaz. Dinlediğin için teşekkür ederim. Seni tamamen yıprattım mı? Çok iyi bir dinleyicisin ve -özür dilerim-"

"Hayır. Henüz kırılmadı."

Gülüyor ve yanaklarındaki son gözyaşlarını siliyor. Elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum ve onu sokağa çıkarıyorum. Ona dokunduğumdaki küçük nefesi benden kaçmıyor ve beni çok memnun ediyor. Bana asılmamış olması hoşuma gidiyor. Tek yaptığımızın konuşmak olması hoşuma gidiyor. Çok azı benimle konuşmaya cesaret eder. Çoğu korkuyor ve tanıştığım kadınlar beni sadece bacaklarının arasında istiyor. Onun güvenine hayranım.

"Yürüyelim," diyorum. Tereddüt ediyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum, sadece artık yapmak istemiyorum.

Muhtemelen bunun bir çözümü yoktur. Benim ne istediğim Salvatore için önemli değil. "Yapmamalıyım..."

"Tamamen katılıyorum. Yapmamalısın. Beni tanımıyorsunuz. Çok tehlikeli olabilirim." Göz kırpyorum. "Belki..."

"Belki de tehlikeyi seviyorsundur?"

Duruyor ve etrafımıza bakarak beni selamlıyor. Sonra o çarpık gülümsemesiyle keşke başka biri olsaydım ve burada bulunma sebebim bambaşka bir şey olsaydı dedirtiyor.

"Bir blok tehlike," diyor. "Sonra bana telefon numaranı verirsin, ben de kulübe geri dönerim ve bir gün seni ararım."

"Hepsi öyle diyor." Dramatik bir şekilde iç çekiyorum ve gözlerimi deviriyorum, yaklaşan felaket hissinden kurtuluyorum. "Ama olsun. Alabildiğimi alacağım."

Tek ihtiyacım olan bir blok. Arabam hemen köşede park halinde.

Bölüm 4

Kerry

[Kulübe doğru bir adım atıyorum, kararsızım, çok yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde hafifçe sallanıyorum, sonra bir adım da mutsuzluğuma kulak kabartan delicesine yakışıklı ve gizemli Christian'a doğru atıyorum. Oh, kahretsin.

Bir taksi çağırıp eve gitmeden önce biraz temiz hava alacağım. Ona doğru tırıs giderken yürümesini işaret ediyorum.

"Ya beni götür, ya da sonsuza dek kaybet." Bu bir şaka, ama kafasını bana doğru çeviriyor ve kalbim gözlerindeki hızla kaçan karanlıkla sarsılıyor. Yutkunuyorum. "Bu... bir filmde, eh..."

Gülüyor, gözleri yeniden parlıyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. "Tabii ki." Sonra yakınımaya eğiliyor, nefesi kulağımı okşuyor. "Ama bir erkekle böyle dalga geçme. Seni istediğinden daha fazla ciddiye alabilirim."

Bir sıcaklık dalgası karnımın çukuruna hücum ediyor ve tam bacaklarımın arasına fırlıyor. Oh Tanrım. Belki de bu kötü bir fikirdir?

"Şimdi korkmam mı gerekiyor? Normalde böyle değilimdir, bu... Bilmiyorum. Özür dilerim. Düzeni bozdum. Arkadaşlarımın yanına döneceğim."

Gülüyorum ve birden sesimin ne kadar gergin çıktığını duyuyorum. Bu adamla ilgili bir şey bana en aptalca şeyleri söyletiyor. Bu gece ona çok fazla açıldım. Sanki beni dinlemek istiyormuş gibi hissettim ve buna çok ihtiyacım vardı. Beni süzerken yakalamamasını umarak göz ucuyla ona bakıyorum. Benden bir kafadan daha uzun. Büyük, güçlü elleri var. Ben elleri seven bir kızım ve onunkiler beni ürpertiyor. Barda bana katıldığında, biraz votka içmiş olmama rağmen fiziksel çekim anında ortaya çıktı. Ya da belki de bu yüzden. Ama bir saat boyunca sabırla gevezelik etmeme izin vermesi, dikkatle dinlemesi, tüm doğru şeyleri söylemesi kalbimi eritti.

Bir arabanın yanında duruyor ve bana bakarken elini ceplerinden birine sokuyor. Gözlerini kısarak önce arkasına, sonra da bana bakıyor. "Hayır, aşkım. Korkmana gerek yok." Arabanın kapısı

açıldığında iki kez yanıp sönüyor ve ben şaşkınlıkla sarsılıyorum. "Seni eve bırakayım, Kerry."

Kalbim göğsümde sarsılıyor.

Hayır, seni deli kız, bunu yapma, güvenli değil.

"Ben... yapmamalıyım..."

Başını salladı. "Haklısın. Bu aptalcaydı. Arkadaşlarının yanına dönmelisin. Muhtemelen nereye gittiğini merak ediyorlardır. Sadece düşünüyordum da..." Öne doğru eğiliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Arkadaşlığın için minnettarım. Seninle olmak gerçekten çok kolay."

Gözlerim kamaşıyor, zengin tarçın, çam ve belli belirsiz bir nane bulutuyla sarmalanıyorum.

Dudaklarının yanağımdaki hissi devam ediyor.

Christian bağparmağının ucuyla çenemi okuyuyor ve orada tutuyor. Acaba öpecek mi?

Be

n. "Bu arada ben hâlâ sağlamım." Göz kırıyor ve elini geri çekiyor.

Aman ne olacak. Kesinlikle sürüngen değil. Bunu kilometrelerce öteden

hissederdim. "Biliyor musun? Beni eve götür ya da-" diye başladım.

"Seni sonsuza dek kaybetmek mi?" Güzel yüz hatlarına yayılan bir sırıtış kalbimin teklemesine neden oluyor. Ona bakıyorum

Sıcak, güçlü ellerini aniden üzerimde hissetmek istedim. "Bu 'beni eve götür' değil, biliyorsun..."

Bakışları doğrudan amcığıma doğru bir sıcaklık şimşegi çıkartıyor.

"Hayır... değil. Sanırım unuttum." Kaşlarını çatı. "Charlie Maverick'e tam olarak ne dedi?"

Tüylerim diken diken, bacaklarım boyunca birbirini kovalıyor. Sertçe yutkunuyorum. "Beni yatağa götür... Ya da beni sonsuza dek kaybet..."

Gözleri parlıyor, siyah, tehlikeli derecede sıcak. Hareket etmiyor. Konuşmuyor. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi atıyor.

"Yani... *Top Gun*'ı biliyor musun?" diye sordum. Bir adım daha yaklaştı.

Geriye doğru bir adım atıyorum ve arabasının soğuk, sert metaliyle karşılaşıyorum.

"Elbette," diyor. "Bu daha çok benim yaş aralığım. Bunu bilemeyecek kadar genç olduğunu düşünürdüm." Alay ettim. "*O kadar* da genç değilim."

Arabaya yaslanıp kendini destekliyor, kolu başımın yanında. "Gerçekten, nesen sen?

Yirmi bir mi?"

Derin, titreşen bir nefes alıyorum. "Yirmi altı. Kaç yaşındasın o zaman? Taş devri mi?"

Yaklaştıkça yüzü bulanıklaşıyor. Neredeyse teninden yayılan sıcaklığı hissediyorum. "Otuz yedi. Bu bir sorun mu?" Sesi daha derin bir ton aldı, içimde yankılanan zengin bir mırıltı.

Geri çekiliyorum ama kaçacak yerim yok, nefeslerim düzensizleşiyor, utanç verici bir şekilde belirginleşiyor.

Christian yüzümü tararken bilmiş bilmiş sırıtıyor. Başımı sallıyorum.

"Hayır." Beni sıcakta, nefes nefese bırakarak itiyor.

"Arkadaşlarının yanına gitmelisin."

Beynim artık ağzıma bağlı değil. "Ya istemezsem?"

Kolumdan tutup beni döndürdü. "O zaman benimle geliyorsun." Kapıyı yırtıp açıyor ve şövalyece bir hareketle kolunu uzatarak beni oturmaya davet ediyor.

Kapıyı kapattığında sessizliğe ve karanlığa gömülürken, beynim bana aptallık etmemem için bağılıyor ama bedenim daha fazlasını isteyerek daha yüksek sesle bağılıyor.

Christian direksiyona atlar. "Nereye?"

Ona adresi verdim, ağzım kurudu. Yola çıkarken onu gözümün önüne getiriyorum; iyi oturmuş takım elbise pantolonunun içindeki iri kalçaları, o büyük, güçlü elleri, keskin profili. Göğsü hızla inip kalkıyor ve o da etkilenmiş görünmüyor.

"O kadar korkmuş görünme, Kerry. Eğer istediğin buysa, sadece konuşabiliriz. Ya da seni bırakıp gideceğim."

"Korkmuyorum."

Bana hızlı bir bakış attı. "Tatlım, farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyorsun." *Öyle mi görünüyorsun?* "Şey. Bir kadın bir saattir tanıdığı bir adamla gitmemeli." "Hayır, gitmemeli."

İçimde bir adrenalin yükseliyor. "Ama bence sen gerçekten iyi bir adamsın." Umarım haklıyım.

Gülümsüyor. Kalbimi hoplatan bir görüntü. "Güvenini ve masumiyetini seviyorum, Kerry. Dünyada senin gibi bir kadın kaldığını sanmıyordum."

Mahallemin yaklaştığını görünce rahatlayarak nefes veriyorum. "Ben özel bir şey değilim."

Christian cevap vermiyor ve evimin önünde duruyoruz. Motoru kapattı ve bana döndü. "Seni kapıya kadar takip edebilir miyim?"

Başımı salladım ve tutamağa uzandım.

"İzin verin." Dışarı fırlıyor ve arabanın etrafından dolanıyor, destek için bana elini uzatırken kapıyı benim için açık tutuyor.

Alırken eriyorum. "Ne kadar da eski kafalısın. Sizden kimse kalmadı sanıyordum." "Oh, iki kişiydik. Diğerini öldürmek zorunda kaldım. Rekabeti sevmem."

Gülüyorum ve çok geçmeden kapımdayız.

Christian etrafımıza bakıyor. "Güzel bir yeriniz var. Merkezde çok para kazanıyor musun?" "Hayır, ben kirli suçluluk parasıyla yaşıyorum. Ama bu başka bir hikaye."

"Şimdi daha da meraklandım."

"O kadar da ilgimi çekmiyor-" Bana doğru yaklaşıırken kalanını yutuyorum. "Seni öpebilir miyim?" diye soruyor, sesi boğuk.

Başımı salladım.

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Aramızdaki enerji çatırdıyor, beni kavuruyor, soluğumu kesiyor. Yüzünü ellerimle kavırıyorum ve dudaklarımı onunkilere daha sıkı bastırıyorum, beni kapıya doğru itip tüm vücudunu benimkilere bastırırken inliyorum. Ağzı içeri girmek istiyor ve ben de bunu seve seve yapıyorum. Tek bir öpücük akıl sağlığımın son kalıntılarını da benden

çalıyor. O benim

nefesim, zihnim, kalbim.

Kola uzanıyorum, kilitli olduğunu fark ediyorum, çantamdaki anahtarı el yordamıyla aramaya başlıyorum, kapının kilidini açıyorum ve iterek açıyorum. Neredeyse koridorumdaki karanlığın içine düğüyorduk. Christian beni güçlü bir sarılmayla kendine çekiyor, kapıyı tekmeleyerek kapatıyor, öpüğmeyi hiç kesmiyor. Beni önüne doğru itiyor, bacaklarımın arkası kanepeye çarpana kadar beni oturma odasına yönlendiriyor. Bir anlık tereddütle elimi göğsüne koyuyorum ve o da hemen karşılık vererek bir adım geri atıyor.

"I- Ben

başlıyorum.

"Çok mu

fazla?"

Söyleyecek bir şey arıyorum. Bedenim onun için çığlık atıyor ama geçen yıl boşandığımdan beri bir erkekle birlikte olmadım ve Evan benim ilkimdi. Kendime bunun bisiklete binmek gibi bir şey olduğunu söylemeye çalışıyorum, biraz seksin ne önemi var ki? Ama beynim geri döndü, kontrolü ele aldı.

"Biliyor musun?" diyor. "Beni kovabilirsin. Sorun değil. Ya da bir fincan çayla toparlayabiliriz, sonra da uyumana izin veririm. Kulağa hoş geliyor mu?" Bir elini koyu renk, çene uzunluğundaki saçlarında gezdiriyor ve sanki beni tadıyormuş gibi alt dudaklarını yalıyor. Bu görüntü içimde bir ürperti yaratıyor.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyorum belli belirsiz.

Kolunu uzatır. "Yolu gösterin, Bayan..."

"Jackson," dedim. "Kerry Jackson. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Christian Russo."

OutKast'in "*Miss Jackson*" şarkısını mırıldanmaya başladı. İnliyorum ve omzuna bir tokat atıyorum. "Bunu milyonlarca kez duydum. Hayatına değer veriyorsan oraya gitme."

Christian ellerini kaldırır ve sırtır. "Senin sözün benim kanunumdur." Bana öyle bir bakıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Karanlık ve günah dolu.

Titreyen ellerimle çaydanlığa su dolduruyorum, zihnim votkadan, geç saatten ve onun evimdeki varlığından dolayı dönüyor.

"O zevk bana ait," diye mırıldanıyor. "Seninle tanışmak. Sen-"

"Aman Tanrım, siktir et," diye nefes alıyorum, sesini duyunca beynim tamamen kapanıyor, ipeksi, aniden yerine getirmesini istediğim vaatlerle dolu.

Dönüp yüzümü ona dönüyorum ve bir anda beni tezgâhın üzerine, kendisini de kalçalarımın arasına sıkıştırıyor. Çok fazla engelin olduğu kumaşın arasından sert bir uzunluk amıma doğru bastırıyor. Elleri yanlarımdan yukarı doğru kayarken, göğüslerimin kabarıklığı karşısında duraksayan bacaklarımın arasına sıcaklık hücum ediyor. İtiraz etmediğimde, onları kavırıyor ve ağzımı tekrar yakalarken kaba elleriyle yoğuruyor, nefesimle birlikte kalan her akıl sağlığımı çalıyor.

Beni daha da sert bir şekilde itiyor, sert aletini bana srtyor ve beni ihtiyatan kemiksiz hale getiriyor.

"Seni o kadar ok istiyorum ki. Hibir fikrin yok," diye inliyor azmın iinde.

Solumdan gelen bir tkrt suyun kaynamasnn bittiini haber veriyor. Bu ses beni bynn etkisinden kurtaryor.

Karnmdaki skma, ona duyduum ihtiya ve birazdan olacaklar karsnda yaadım panik yznden neredeyse iki bklm oluyorum. "Christian," diye inliyorum, ellerimi gsne koyup baımı sallarken. "I

yapamam."

Donup kalıyor. Nefes nefese kaldığım bir an beni yine de alacağını düşünüyorum ve buna karşı koyacağımdan emin değilim. Bakışlarımız buluşuyor ve yüzündeki yırtıcı ifadeye bakarak gözlerimi büyütüyorum. Sonra kayboluyor ve başını sallayarak yanağımlı okşuyor, parmakları yanık izleri bırakıyor.

"Ben giderim."

Soluk soluğa kalıyorum, istiyorum, daha fazlası için çaresizim. Çay fincanları yanımda, tezgahın üzerinde boş duruyor. Ön kapım tıkırdayarak kapandı. Olduğum yerde donup kaldım. Şimdiye kadar dokunduğum en seksi adamla muhtemelen dumanı tüten ateşli bir sekse hayır dedim. Deli miyim ben?

Titrek bacaklarımla ön kapıya doğru ilerleyip kapıyı kilitliyorum. Beni içeri ittiği sırada yere düşürdüğüm çantamdaki telefonum çalıyor. Arayan Chloe'ydi. On dört cevapsız aramam var. Ona hızlıca bir mesaj gönderiyorum, sonra da tökezleyerek yatağa gidiyorum.

Sabahın ilk ışıklarına kadar uyuyamıyorum. Elimi bacaklarımla arasına koyarak bir kez boşalıyorum, sonra bir kez daha, onun güçlü ve ağır bedeninin bana yaslandığını düşünerek. Acaba onu tekrar görebilecek miyim? Onu sonsuza dek mi kaybettim?

ARKADAŞIM ve iş arkadaşım bana çok kızgın.

"Bir mesaj atabilirdin. Çok endişelendik, Ker!" Utanç içinde başımı öne eğdim. "Özür dilerim. Dün gece kendimde değildim."

"Bir de bana sor, kızım! Bok gibi görünüyorsun. Ne yaptın sen? Bütün gece içtin mi?" Çenemi tutup başımı iki yana çeviriyor, gözlerimin altındaki koyu halkaları inceleyip kıs kıs gülüyor.

Başımı sallıyorum ve sırtışımlı gizleyemiyorum.

Omzuma tokat atıyor ve nefesi kesiliyor. "Defol git buradan! Biriyle mi takıldın? Zamanı gelmişti!"

"Şey... Bu uzun bir hikaye, hem evet hem hayır, sanırım. Başka bir şey hakkında konuşalım." "Oh, seni bu işten sıyırmayacağım. İyi miydi? Onunla tekrar görüşüyor musun?" "Evet. Hayır. Hiçbir fikrim yok. Yirmi dört. Çalışmam lazım. Sonra görüşürüz."

"Sen kötüsün," diye bağıyor arkamdan. Onu tersliyorum.

Berbat durumdayım. Uykusuzluktan başım dönüyor ve *Tanrım*, onu tekrar görmek istiyorum. Dolabımda dün gece bana verdiği ve bir daha geri almadığı ceket asılı. Gün boyunca onu defalarca

koklamak için gizlice çıkıyorum. Aşık değilim, sadece şehvet duyuyorum ama bedenim aradaki farkı anlayamıyor. Bütün varlığım karıncalanıyor.

Bölüm 5

Hristiyan

“S Hâlâ hayatta mı?" Luciano Salvatore ofisinde bir ileri bir geri adım atarak pahalı halıyı yıpratıyor. Korumasına el sallıyor. "Çık dışarı."

Ellerimi arkamda kavuşturmuş, tetikte bekler gibi duruyorum ve ofisten çıkıp ağır ahşap kapıyı dikkatle kapatan adamı sessizce izliyorum.

"Bayan Jackson pek bir şey açıklamadı. Bu konuda konuşmaktan çekiniyor. Bunu değerlendirmek için daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Zaman mı? Neden zaman? Sadece ondan kurtul. Yaptığın şey bu. Sorgulamazsın, pazarlık yapmazsın ya da her ne yaptığını sanıyorsan onu yapmazsın. Düşünmek için işe alınmadın. Sadece kızıdan kurtul."

"Amca, tüm saygımla söylüyorum, eğer senin üzerinde hiçbir etkisi yoksa, beni bir sivilin üzerine salman için hiçbir neden yok."

Alay ediyor. "Bana amca kartını oynama. Annen her zaman seni kurtarmaya gelemmez. Hem sen ne zamandan beri vicdanlısın? Tanrı aşkına. Başka birini mi göndereyim?"

Seğiriyorum. "Salvatore. Eğer organizasyon için bir tehdit oluşturuyorsa onu içeri tıkmakta bir sakınca görmüyorum ama bana bir şans ver, onu birkaç gün daha gözlemlememe izin ver."

Gözlerini kısar ve volta atmayı bırakır. "Bu kızın pantolonuna girmek istiyorsun."

Hemen cevap vermeyince bir kahkaha attı. "Bu çok zengin. Sen hastasın. Daha on iki yaşında. Göze hoş geliyor ama, kabul ediyorum."

"O on iki yaşında değil," diye homurdandım.

Salvatore umursamazca el sallar. "Her neyse. Dikkatini kaybetme Christiano," diyor, nefret ettiğimi bildiği doğum adımı kullanarak. "Tabii, becer onu, sonra da sana söyleneni yap. Üç günün var. Sonra başka birini göndereceğim. Biraz daha az vicdanlı birini-" bana bir kez daha baktı, bakışları tiksintiyle doluydu, "-vicdan. Roarke, muhtemelen. İşlerin nasıl halledileceğini bilir."

Gözlerimi kapatıyorum ve boğazımdan kaçmak isteyen hırıltıyı bastırıyorum. Roarke Brennan.
Uzun boylu,

Karanlık, çok güzel ve lanet bir psikopat. Acı çektirmeyi seviyor. O acımasız bir canavar. İnsanların hakkımda ne düşündüğünü biliyorum ama ben etkiliyim ve sadece hak edenlere zarar veririm.

"Üç gün içinde gitmiş olacak."

"Yazık, ne kadar güzel bir kız," diyor ve tepkimi ölçmek için bana bakıyor. İfademin nötr kalmasına izin veriyorum. "Hepsi bu mu?"

Beni başından savdı ve masasına doğru döndü. "Gidebilirsin, Christiano."

Arabama atladığımda, düşüncelerim küçük Kerry'ye kaydı. Dün gecedan sonra beni tekrar görmek isteyip istemediğini bile bilmiyorum. Kahretsin, beni ittiğinde kendimi tutmak zorunda kaldım. Evinden çıkarken kıyafetlerini yırtıp ona sahip olma dürtüsü beni neredeyse sendeletiyordu. Her tarafı uyarılma kokuyordu. Beyni ona ne söylerse söylesin, vücudu fazlasıyla hazırda. Bir servetine bahse girerim ki çok ıslaktı. Sanırım beni görmek istiyor. Ayrıca, ceketim hala onda.

Sabahı merkezde geçirdi, sonra pembe Vespa'sına atladı, saçlarını yakasının içine soktu, kaskını kafasına geçirdi ve üniversiteye koştu. Öğleden sonra eve gideceğini düşünüyorum ama merkeze geri dönüyor ve yediye kadar ayrılmıyor.

Başımı sallıyorum. Çalışma saatlerim genelde daha kötüdür ama yine de bu da bir özveri sayılır. Gün boyunca, onun gizemini biraz daha çözdüm. Parası var. Bir nafaka. Hiçbir şey yapmadan geçireceği birkaç güzel yıla yetecek kadar. Bu, tepedeki küçük bahçeli ve körfez manzaralı şirin konağı açıklıyor. Görevleri arasında koşuşturmasını açıklamıyor.

Anahtarını kilide sokarken, planımı hazırladım. Birkaç dakika sonra kapısını çaldım. Cevap vermedi. İçeride olduğunu biliyorum. Ne oluyor lan? Kapı zilini üç kez çaldım, sonunda adım sesleri ve zincir şingirtisi duydum.

Güvenlik zinciri yerindeyken kapıyı bir parça aralıyor. Saçları sıırsıklam, başının üzerinde düz bir şekilde duruyor ve üzerinde vücudunu saran büyük, beyaz bir havludan başka bir şey yok. Aletim hemen canlanıyor ve ağzım sulanıyor. Plastik torbayı tutuyorum.

"Vietnamca. Geç saatlere kadar çalıştığını ve biraz kaloriye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Gözlerini büyütüyor ve ağzını açıp kapatıyor. "Aman Tanrım. Bunu yapacağını düşünmemiştim-" Kapıyı kapatıyor, zincir takırdıyor ve sonra açıyor. "İçeri gel. Kendime çeki düzen vereyim" diye eliyle işaret etti.

"Sunumda yanlış bir şey görmüyorum," diyorum ve onu bir kez daha gözden geçiriyorum.

Dudağını çiğniyor ve yanaklarına bir kızarıklık yayılırken nefesi kesiliyor. "Hemen döneceğim." Sonra merdivenlerden yukarı kaçar.

Sırtarak çatal ve tabak aramaya çıkıyorum, onları oturma odasındaki masaya koyuyorum. Mutfaktaki masadan daha samimi. Birkaç dakika sonra nemli saçlarını topuz yapmış, soluk yırtık kot pantolonu, çıplak ayakları ve beyaz büyük boy gömleğiyle koşarak aşağı iniyor. Bir kasırğa gibi odanın içinde koşturuyor ve etrafa saçılmış giysileri topluyor.

"Bir ziyaretçim olacağını bilseydim," diyor nefes nefese.

Uzanıp elini tutuyorum, sıcak ve yumuşak. Çiçek ve vanilya kokuyor. "Gel otur. Ben yapmadım

Sizi strese sokmak için size yemek getirmek değil, sizinle ilgilenmek ve sizi rahatlatmak içindi."

Kollarında bir yığın kıyafetle durur. "Haklısın. Neyse ne." Onları bir sandalyenin üzerine bırakıyor ve kanepede yanıma oturuyor. Bacak bacak üstüne atıp kutuların üzerine eğiliyor ve içlerine bakıp kokluyor. "Çok lezzetli görünüyor. Sen bir cevhersin. Teşekkür ederim."

"Keyfine bak."

Ben bir mücevherim. Doğru. Bir mücevher. Belki bir oniks? Sert, soğuk ve gece kadar siyah.

Tabağını erişte, pilav ve baharatlı güveçlerle dolduruyor. Onun iştahına hayranım. Yemek yiyen kızları severim. Ona bakınca, bu kadar yemeği nereye koyduğunu merak ediyorum. Bir çubuk kadar ince.

"Evde olduğumu nereden bildin?" diye soruyor çiğnemeler arasında.

"Merkezi aradım. Bana numarayı vermiştin, hatırladın mı? Eve gittiğini söylediler." Yalan söylemek kolay geliyor. Umarım buna inanır.

"Oh. Ve aman Tanrım, teşekkür ederim. Bu çok lezzetli." İnemeleri sikimin seğirmesine neden oluyor. Bir kurt kadar aç bir şekilde yemeği mideye indirirken ben de ona katılıyorum.

"Geri döndün," diyor ve bir parmağını ağzına sokup suyunu emiyor. Baktığımı fark edince parmağını hızla çekip bana utangaç bir bakış atıyor, ortam birden daha ağır, daha yoğun bir hal alıyor.

"Uzak kalamazdım. Ceketim sende." Seğiriyor

ve ayağa fırlıyor. "Özür dilerim. Ben-"

Kolundan tutup tekrar aşağı çekiyorum. "Buraya ceket için gelmedim, Kerry."

Dudakları ayrılıyor ve dilinin sevimli ucu dışarı fırlayıp dudakları yalıyor. "O zaman neden buradasın?" Aramızdaki havayı bıçakla kesebilirim, o kadar kalın ki. "Ne düşünüyorsun?"

"Neden bana söylemiyorsun?" Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

"Neden sana göstermiyorum?" Diyorum ve eğiliyorum, bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Gözbebekleri büyüyor ve bir nefes nefese kalıyor. Yüzü bulanıklaşana, hızlı nefesleri dudaklarımı havalandırana kadar daha da yaklaşıyorum. Hareket etmediğinde mesafeyi kapatıyorum ve onu tadıyorum. Baharatlar, çiçekler ve sadece ona ait olan o eşsiz öz. Dudaklarını aralıyorum ve bana karşı nasıl eridiğinin tadını çıkarıyorum. Sevimli bir şekilde utangaç. Neden bilmiyorum, genelde pek düşünceli biri değilimdir ama onu korkutmamak için kendimi zor tutuyorum. Yine de sıcak küçük ellerini kalçalarımın koyduğunda kendimi kaybediyorum. Kollarımı ona doluyorum ve onu kucağıma alıyorum, kucağıma oturtuyorum, öpüşmeyi hiç kesmiyorum. Ciyaklıyor ama itiraz etmiyor. Elleri kollarımı okşuyor, pazılarımın üzerinde geziniyor. Kıçını avuçlayarak onu kendime çekiyorum ve sert sikimi sıcak amına bastırıyorum. Kumaştan nemlenmediyse ne olayım.

Ellerim gömleğinin altına girip sıcak, yumuşak tenini bulurken ona doğru sallanıyorum. Nefes alıp kıvranıyor ve benim olduğunu anlıyorum. Ellerim beline kadar uzanıyor, o kadar narin bir

yaratık ki. Yanlarını okşuyorum, göğüslerinin kabarıklığına kadar. Büyük bir şaşkınlıkla sütyensiz olduğunu gördüm. Göğüslerini avuçlarken, başparmaklarımla meme uçlarını daire içine alırken inlemesine engel olamıyorum. Ağzımın içinde miyavlıyor ve sikime sürtünüyor. Titreyerek nefes veriyorum ve tepe noktalarını çimdikleyerek sarsılmasını sağlıyorum.

ve inle.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

"Pantolonunu çıkar." Kalçalarını tuttum ve onu yukarı iterek önüme koydum.

Fermuarını açarken titriyor, gözleri kapalıydı. Sikim pantolonumun içinde geriliyor ve karnım ağrıyor. Lanet olsun; onu istediğim gibi birini gerçekten ne zaman istediğimi hatırlamıyorum. Avın heyecanı mı bu? Öldürmem emredilen biriyle hiç sevişmemiştim.

Pantolonundan sıyrılıp dışarı adımını attığında, uyarılmışlığının kokusu mideme bir yumruk gibi çarpıyor.

"Dur. Kımıldama," diye homurdanıyorum.

Önümdeki görüntüye, telaşlı kıza, donuk gözlerine, sık nefeslerine bakıyorum. Sikimi çıkarıp külotunu kenara itebilir ve bir saniye içinde onu kazığa oturtabilirdim ama bunun tadını çıkarmak istiyorum. Uzun süre benim olmayacak.

Ona uzanıyorum, tereddüt ediyorum, elim pürüzsüz kalçasının üzerinde geziniyor, aramızdaki sıcaklığın arttığını hissediyorum. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, elime iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor, kısa nefesler alıyor.

Biraz daha yaklaşıyorum ve avucumu kalçasına koyuyorum, parmaklarımın uçları külotundan milimetre kadar uzakta. Elimi hareket ettirip kalçasının iç kısmında gezdirdiğimde nefesi kesiliyor ve titremeye başlıyor. Bana verdiği tepki inanılmazdı ve ben daha ona dokunmamış, tadına bakmamış, onu becermemiştim bile. Uyluklarının arasına girip kumaşın üzerinden yarığına sürtünürken karanlık, genişlemiş gözlerini tutuyorum. Burun delikleri genişliyor, nefesi kesiliyor ama bakışlarını ayırmıyor. Gözleri neredeyse beni ele geçiriyor. O kadar sertleştim ki patlayabilirim.

Kıpırdıyor ve kumaşı yana iterek küçük bir açık kızıl saç parçasını ortaya çıkarıyorum. Kaygan kıvrımları boyunca ileri, geri, klitorisine doğru kayıyor, onu itiyor ve tekrar geri dönüyorum. Ben açıklığına yaslanıp alay ederken Kerry titriyor. Ona baktığımda gözleri kapalıydı. Ben içine doğru iterken bana bakmasını istiyorum. İçinde yaktığım ateşi görmek istiyorum.

Sanki talebimi hissetmiş gibi. Gözleri fal taşı gibi açılıyor, sonra sendeleyerek geri çekiliyor, tişörtünü indiriyor ve külotunu düzeltiyor.

"Özür dilerim Christian, ben-" Yutkunuyor ve yere bakıyor.

Çenemi sıkıp içimi kaplayan hayal kırıklığıyla savaşıırken neredeyse homurdanacaktım. Sikim onu almak için ağrıyor ama bunun yerine başımı sallayıp gülümsemeye zorluyorum. Ne zaman düşünceli biri oldum ben?

"Üzülme. Yanlış bir şey mi yaptım?"

Kanepeye uzanıyor ve bir battaniyeyi bacaklarının üzerine çekerek gevşek bir iplikle oynuyor.

"Hayır, ben... Sen harikasın. Bu..."

Gitmem lazım. Hemen, yoksa battaniyeyi üzerinden çekip alırım ve ne derse desin onu beceririm. Anlamıyorum. O kadar hazır ki, ama sonra beni istemiyor. Peki bu neden onu daha çok istememe neden oluyor?

"Gitmeliyim." Ayağa kalktım. Bakışları pantolonumdaki kocaman şişkinliğe yöneldi. Evet, şu haline bak.

Kayıp. Titreyerek nefes veriyorum ve dönüyorum. "Christian."

Dişlerimi sıkıyorum ve geri dönüyorum. "Gitmek zorunda değilsin..."

Midem sıkışıyor. Önümde gördüğüm tek şey onu nasıl domaltacağım, böyle alaycı olduğu için ona uzun ve sert bir ceza vereceğim, sikimi içine gömmeden önce avuçlarım kıç yanaklarını kavurucu bir sıcaklığa ve lezzetli bir acıya dönüştürecek. Ne istediğini biliyor mu ki? Neden burada olduğumu sanıyor?

En güzel gülümsememi takınıyorum ve o da bana karşılık verdiğinde gözleri güven ve umutla parlıyor. Göğüs bölgemde bir sancı hissetmeden edemiyorum ve yanağını okşuyorum.

"Gitsem iyi olacak, Kerry."

Ben ayağa kalktığımda o da ayağa kalkıyor, sevimli bir şekilde emin görünmüyor. "Seni kapıya kadar takip edeceğim." Sesi küçük bir kızinki gibi küçük.

Kendimi büyük kötü kurt gibi hissediyorum. Çünkü öyleyim.

Sıcak bir duşta otuzbir çekerim, daha önce hiç olmadığı kadar mavileşirim. Ona hayatının en iyi sikişini yaşatırdım. Onun sorunu ne? Benden korkuyor mu? Bir şeylerin ters gittiğini mi hissediyor? Yoksa başka bir şey mi? Geçmiş hakkında yeterince bilgim olmadığını fark ediyorum ve yarın biraz daha araştırmaya karar veriyorum.

Ağzımı onun amına dayadığım, sularının, kokusunun, sıcak etinin tadını çıkardığım ve dudaklarını sikimin etrafında hayal ettiğim görüntülerle uykuya dalıyorum. Hay sikeyim. Ona en azından bir kez sahip olmalıyım. Kendimi boğazına gömerken o kızıl saçlarını yumruğumun etrafına sarmak istiyorum.

"AMCA."

"Bana 'amca' deme," diye mırıldanıyor Salvatore hattın diğer ucunda. "Bana biraz daha zaman vermelisin."

Bir kahkaha atıyor. "Olmaz, Christiano."

"Seni ne zaman hayal kırıklığına uğrattım?" Telefonu terli avucumun içinde sıkıca kavriyorum. "Şu anda beni hayal kırıklığına uğrattıyorsun, evlat."

"Sen beş yaş büyüksün," diye hırladım. "Bana 'çocuk' deme."

"Biraz saygı öğrenmelisin! Kendine çeki düzen ver. Yarına kadar *sikini* onun içine sokmak için vaktin var ya da her ne yaptığını sanıyorsan. Tam yirmi dört saat içinde Roarke'u arayacağım. İş nasıl bitireceğini bilir."

"Ama-"

"Tik-tak."

Telefonu odanın öbür ucuna fırlattım. Yere çarpınca ekran paramparça oldu. Başımı sallarken cam parçalarına bakıyorum.

"Siktir!"

Alevli saçları olan ince bir kadın aklımdan çıkmıyor. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Nedenini bilmiyorum. Şu andan itibaren otuz dakika içinde yatağımda bir kadın olabilir, uzun bacaklı bir sarışın ya da lanet olası herhangi biri. Peki neden Kerry'ye kafayı takmış durumdayım? Uzun ömürlülüğü konusunda işler gerçekten kasvetli görüldüğü ve onun ışığını söndürmeye mahkum olduğum için mi? Yoksa sürekli beni çekiştirip durduğu, benimle dalga geçtiği için mi? Gerçekten o kadar masum mu, yoksa benimle oyun mu oynuyor?

Ayaklarımı gösterge paneline dayamış, merkezin dışındaki arabamda oturmuş, son kürdanımı çiğniyorum. Biraz yokuş yukarı park etmişim ve Vespa'sına atlayıp gözden kaybolurken beni fark etmedi. Biraz daha bekliyorum, hala bunu nasıl yapacağımı düşünüyorum. Güç kullanmaktan hoşlanıyor mu? Yoksa sadece konuşmak mı istiyor? İnliyorum. Tam olarak benim uzmanlık alanım değil.

Arabayı çalıştırıyorum ve son kez evine doğru yokuş aşağı gidiyorum.

Büyük bir utanç ama Roarke'un ona pis ellerini sürmesine izin vermeyeceğim.

O benim.

Bölüm 6

Kerry

Chloe bugün bana binlerce kez neyim olduğunu sordu. Berbat durumda olduğumu biliyorum. Eve dönüş genellikle beni rahatlatır. Manzarayı, yüzüme vuran rüzgarı, şehrin kokusunu seviyorum. Ben doğma büyüme

San Francisco. Ölene kadar burada kalacağım.

Bugün, bunu hissetmiyorum. Tek gördüğüm iki koyu kahverengi göz. Tek hissettiğim tenimde yanan elleri. Böyle bir ucube olduğum ve geri çekildiğim için bütün gün kendimi zihinsel olarak tokatladım. Onu soluyorum, kokluyorum, anıların tadını çıkarıyorum. Bir daha karşıma çıkarsa, sonuna kadar gideceğim, yemin ederim. Benim sorunum ne bilmiyorum ama o çekici yüzünün ardında beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir şey var. Onun şefkatinde karanlık bir çizgi, melek gibi görünüşünün ardında bir şeytan hissediyorum.

Muhtemelen deliyim.

Ama onunla ilgili bir şey, sanki bırakıyormuş gibi hissettiğinde, yoğunlaştıkça, daha karanlık, talepkar, sahiplenici oluyor.

Evan oldukça mülayim, kibar, insanları memnun eden biriydi, annem onu severdi. Beni aldattığı ortaya çıktığında o benden daha çok üzüldü. Christian tamamen başka bir tür ve bende uyandırdığı şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Anahtarlarımı yan masaya atıyorum ve postalarımı karıştırırken kapıyı dizimle iterek kapatıyorum.

Yemek yerim. Duş alıyorum. Birkaç dakikada bir saate bakıyorum ve bu gece sürpriz bir ziyaret olmayacağını anladığımda kalbim sıkışıyor. Dün gece onu kovaladığım için kendimi tekmeliyorum.

Kapı sesi sessiz evi delip geçiyor. Körfeze bakan pencerenin önünde bağdaş kurup oturuyorum, elimde bir kadeh kırmızı şarap çeviriyorum ve neredeyse içindikileri döküyorum. Bir saniye içinde ayağa kalkıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, sanki beni ısıracakmış gibi ön kapıma bakıyorum, sonra acele ediyorum ve koridordaki aynaya hızlı bir bakış attıktan sonra onu yırtıp açıyorum.

"Uzak kalamadım." Bana içinde taze kekik, kekik ve salvia ekili küçük bir saksı uzatıyor.

"Yemek yapan bir kıza benziyorsun ve hiç taze otun olmadığını fark ettim. İtalyan yemeği sever misin? Sever misin?

yedin mi?"

Yanımdaki duvarda asılı olan saate bakıyorum. "Saat dokuz kırk beş. Evet, yemek yedim." Sanki sönmüş gibi. "Kusura bakma. Gitmemi ister misin?"

"Hayır, hayır. İçeri buyurun. Ve teşekkür ederim. Bunları ait oldukları yere koyacağım."

Christian arkasına bakıyor, kirli sakalını kazıtıyor ve eÇikten adımını atıyor. Kapıyı kapatırken aniden beni duvara doğru itiyor ve ağzını ağzıma bastırıyor. Dudaklarımı aralayıp onu içeri alıyorum, kalbim bir kez daha onu tatmak, hissetmekle sarsılıyor. Belimden tutup beni kaldırıyor, vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor. Göbeğime bastıran sert bir uzunluk var ve içimden bir ürperti geçiyor.

Bu gece korkup kaçmayacağım. Beni yiyip bitirmek istemiş gibi, yaşam gücümü arzularmış gibi bakması umurumda değil. Almasına izin vereceğim.

Birden beni bırakıyor ve ani pozisyon değişikliğinden dolayı başım dönüyor.

"Özür dilerim. Senin yanında kendimi zar zor kontrol edebiliyorum. Sınırlarına saygı duyacağım. Çok ısrarcı davrandım, biliyorum. Sen o tür bir kız değilsin."

"Ne tür bir kız?" Mutfğa doğru ilerlerken hafifçe sallanarak soruyorum, o da peşimden geliyor.

"Duvara yasladığın, kıyafetlerini yırtıp attığın ve adını unutana kadar siktiğin kadın.

Pahalı bir şarap gibisin, tadını çıkarmalısın." "Ne gibi?

Eski gibi mi?"

Gülüyor. "Hayır. Ben yaşlıyım. Sen... mükemmelsin." Alay ediyorum. "Hep böyle mi konuşursun?"

Tencereyi pencerenin yanındaki tezgâha koyup ona dönüyorum ve tam arkamda durduğunu görünce yutkunuyorum. Bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum ve hemen koyu renk gözlerinin derinliğine kapılıyorum. O boşluğa düşüyorum. Bunu biliyorum ve bu beni korkutuyor. Yanacağımı biliyorum ama bunu durdurabilir miyim bilmiyorum.

"Ne gibi konuşayım?"

"Sanki her zaman istediğini elde ediyormuşsun gibi."

Dudaklarını yalıyor ve bana bakıyor. Benden tam bir baş daha uzun, iki kat daha geniş ve şu anda beni tezgâha sıkıştırmış durumda. Kaçışım yok. Kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyor, aramızdaki hava yoğun ve baş döndürücü.

"İstedigimi alabilecek miyim?"

"Ne istiyorsun?" Kendi sorum yüzünden dizlerimin bağı çözülüyor ve nefesimi tutuyorum.

"Seni yatağa götürmek istiyorum, böylece seni sonsuza dek kaybetmeyeceğim." Eğildi ve boynuma bir öpücük kondurdu. Göğsümde tüylerim diken diken oluyor ve meme uçlarım bir anda sertleşiyor. Bir öpücük daha, daha yukarıdan. Ve bir tane daha. Kulağıma ulaştığında yüzümü kavırıyor ve doğruluyor. Sıcak kahverengi olduklarını bilmeme rağmen gözleri simsiyah. Sanki odadaki tüm ışığı emiyor.

Gülmeye çalışıyorum ama nefesim
kesiliyor. "Bırak seninle ben
ilgileneyim, Kerry."
"I-"

"Neden korkuyorsun?"

"Korkmuyorum," diyorum. Çok hızlı.

Gülüyor. "Yine o far ışığındaki geyik havası var sende. Seni endişelendiriyor muyum?" Şaşkınlıkla başımı salladım. Kaşları havaya kalktı.

"Neden? Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Utanç dolu bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Tabii ki hayır. Biraz şarap ister misin? Ya da başka bir şey?"

Bir adım geri çekilerek nefes almam için bana biraz alan bırakıyor. "Bir şey istiyorum ama şarap değil."

Derin sesi amıma doğru bir ihtiyaç dalgası fırlatıyor. Külotum sıırılsıklam ve yemin ederim üzerimdeki kokuyu alabiliyor. Elimi tutuyor.

"Rol yapmayı bırak, Kerry. Ya bu gece dünyadaki son gecen olsaydı? Nasıl çıkmak isterdin? Ne yapardın?"

"Bana dokunmanı isterdim," diye fısıldıyorum, titreyerek.

Uzuyor, elleri omuzlarıma iniyor, ama sonra orada öylece duruyorlar, aramızda bir sıcaklık oluşuyor. Omuzlarımın, kollarımın hatlarını takip ediyor. Dokunmasını bekliyorum ve bu gerçekleşmeyince bir inilti çıkarıyorum. Ellerini bırakıyor.

"Pantolonunu çıkar."

Üzerimde yumuşak, gri bir pantolon var, bir sonraki karşılaşmamızda giyeceğimi hayal ettiğim şey değil. Göz temasını hiç kesmeden pantolonu kalçalarımın üzerinden geçirip içinden çıkıyorum. Gözleri birkaç ton koyulaşır ve alçak bir hırıltı duyduğuma yemin edebilirim. Birden kendimi atletim ve külotumun içinde çok çıplak hissettim. Çıplak ve savunmasız. Bir adım geri atıyorum. O da beni takip ediyor. Elini kaldırıyor ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirerek sert bir tepe haline getiriyor.

"Beni istediğini söyle."

Sertçe yutkunuyorum. "Seni

istiyorum." "Benden

korkuyor musun?" "Hayır."

"Yalan

söylüyorsun."

Başımı

sallıyorum.

"Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Gözlerimi açıyorum ve başımı tekrar sallıyorum. Belimden tutup beni kendine çekiyor ve ağzını kulağıma dayıyor.

"Sana ne kadar çok olduğunu göstereyim." Eli kıkımın üzerinde kayıyor ve bacaklarımın arasına girerek sıcaklığıma bastırıyor. "Benim için çok ıslaksın, Ker." Külotumu kenara çekiyor ve

parmakları kıvrımlarım boyunca kayarken ve sonra içeri iterken içimden bir sarsıntı geçiyor.

İçimde hareket etmeye başlayan parmakları karşısında nefesim kesiliyor ve sıçırıyorum. İçeri. Dışarı. Klitorisimin üzerinde kayıyor. İçime itiyor. İtiyor, dürtüyor. Onun sıkı tutuşunda titriyorum, saf arzunun ağır hissinde kayboluyorum,

İçimde arzuladığımı bile unuttuğum bir rahatlama ihtiyacı. Birden çekildi ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi. İçimden titremeler geçerek onlardan çıktım. Diz çökerek kalçamı kavriyor ve burnunu amıma bastırırken kaldırıyor. Dili klitorisimin etrafında dönmeye başladığında haykırıyorum. Orgazmın kıyısında sallanırken, tek yapabildiğim saçlarını tutup yolculuğa devam etmek.

Parmaklarını tekrar içime sokuyor ve klitorisimle alay etmeye devam ederken sertçe itiyor, dili ustalıklarla dönüyor, şişmiş yumruyu fiskeliyor. Sonunda tamamen dağılmadan önce titremeye başlıyorum, neredeyse bayılıyorum, onun elinde çırpınıyorum, dizlerim katlanıyor. Bir bez bebek gibi düşmeden önce beni kucağına alıyor ve kanepeye taşıyor. O kadar sersemlemiştim ki nerede olduğumu bile fark edemiyordum.

Beni sırtüstü yatırdı ve kemerini açarak üzerime yürüdü. Tıkırtı beni sisin içinden çekip çıkarıyor ve başımı kaldırdığımda, bakışları o kadar karanlık bir adam görüyorum ki sanki bana zarar verecekmiş gibi görünüyor. Çenesi sıkılaşıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en korkutucu şey oluyor. Göğsünü itiyorum ve geri çekiliyorum.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım.

Bileğimden tutup beni kendine çekti. "Hayır. Daha fazla beklemek yok." Sesi alçak bir hırıltı, o kadar ilkel ki, içime sıcaklık ve korku dalgaları gönderiyor, sıralamaya bile başlayamadığım kafa karıştırıcı bir his karışımı.

"Kımıldama, Kerry. Bir santim bile. Beni duyuyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallayarak üzerimde yükselen muhteşem erkeğe bakıyorum. "Aferin kızıma."

Tişörtünün eteğinden tutup başının üzerinden çekerek geniş göğsünü, tüm kaslarını ve sert düzlemlerini, koyu renk saçlarının altındaki açık karamel renkli tenini ortaya çıkarıyor. Büyük bir dövme sırtından sol omzuna doğru yılan gibi kıvrılıyor, omzunun ön tarafında bir ejderha başı oturuyor ve dalgalanan kaslarla birlikte hareket ediyor. Sağ ön kolunun iç tarafında, avuç içim büyüklüğünde süslü bir haç var. Kesinlikle harika görünüyor. Gömleği fırlatıp atıyor, kemeri yavaşça, santim santim ilmeklerinden çıkarırken siyah gözleriyle bakışlarımı yakalıyor. Serbest kaldığında eğiliyor, bileklerimi yakalıyor ve kemeri bileklerimin etrafına sararak sıkıyor ve sabitliyor.

"Hey!" Kollarımı kaldırıp çekiyorum, kurtulmaya çalışıyorum ama kollarımı tekrar kolçağa çarpıyor.

"Sus. Kıpırdama. Korkma, Kerry. Sadece... oynuyoruz."

Parmak uçlarını kollarımda gezdirip göğsüme iniyor ve hemen sivrilen meme uçlarımı okşuyor. Onları kumaşın üzerinde dolaştırıyor, hafifçe çimdikliyor, beni kamburlaştırıyor, yenilenmiş ihtiyacın sivri uçları bacaklarımdan arasından fırlıyor. Avuçlarını düzleştiriyor ve göğüs kafesim boyunca, gömleğin bitip çıplak tenimin başladığı yere kadar okşuyor. Elleri sıcak, biraz nasırlı ve gömleğimi yukarı itip göğüslerimi geçerek başımın üzerinden geçirip kollarımda asılı bırakırken

hafifçe törpölüyor.

Parmak uçları göğsümden karnımın sağ alt tarafına, küçük gül dövmeme kadar iniyor: yaprakları ve dikenleri olan yeşil bir sap ve koyu kırmızı bir taç.

"Güzel."

"Apandisit ameliyatı izimin üzerine koydum. Dikenler apandistim patladığında çektiğim acı yüzünden.

"Çiçek çünkü hayatta olduğum için mutluyum."

Christian bana kısa bir süre kararan bir bakış atıyor ve gülün üzerine bir öpücük konduruyor. Göğsüm boyunca ilerliyor, öpüyor ve ısırıyor, dokunduğu her ten parçasına hücum eden sıcaklıktan nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"O kadar güzelsin ki," diye inliyor eğilip dudaklarımı yakalarken. "Kendini bana ver. Seni ilk gördüğümünden beri çok fena sikmek istiyorum. Beni ne kadar azdırdığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Sonra bana sahip çıkıyor, ağzımı yutuyor, dili asla giriş istemiyor ama zorla içeri giriyor. Her küçük köşeyi ve yarığı almasına izin verirken nefes nefese kalıyorum, onunla savaşıyorum, ihtiyacım olanı da geri alıyorum. Tadı çok lezzetli, baharatların ve onun, yani bu adamın özünün. Öpüşmeyi hiç kesmeden, elinin yan tarafımdan aşağıya, kalçama doğru kaymasına izin veriyor, etimi biraz fazla sert kavırıyor, talep ediyor, sanki vücudumun sahibiymiş gibi. Diziyle kalçalarımı birbirinden ayırıyor, sonra elini bacaklarımın arasına daldırıp sırlıslıkla olmuş göbeğimi buluyor.

"Çok ıslak," diye pantolonunu indirdi, "benim için çok ıslak, Kerry."

Parmaklarını içime sokup derinlere iterek beni nefessiz bırakırken altında kıvranıyorum. "Beni burada mı istiyorsun? Seni becermemi istiyor musun?"

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar kendimden geçmişim. Kalbim deli gibi çarpıyor ve her şey o, onun tadı, onun kokusu, onun sıcaklığı.

"Anlat bana."

"Ne?"

"Seni becermemi söyle. Beni istediğini söyle. Şimdi." Sesi boğuk, sert, talepkâr, tereddüde yer bırakmıyor.

"Seni istiyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Beni nerede istiyorsun?" İçime girmeye devam ediyor, bu konuda şefkatli bir şey yok, içindeki o iblisin giderek daha fazla ortaya çıktığını, yüzünün çatladığını gördüm.

"Amıma..."

"Amının içindeyim. Parmaklarım sırlıslıkla olmuş amına saplanıyor bebeğim. Yoksa başka bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Daha yakına eğiliyor, kaya gibi sert çıkıntısını göbeğime bastırıyor, beni ateşliyor, sahip olduğumu hiç bilmediğim ilkel bir şeyi ortaya çıkarıyor. Ona karşı sallanıyorum, ahlaksız ihtiyaç beni onun altında çaresiz bırakıyor.

"Sen, sikini içimde istiyorum. Al beni, Christian. Benimle alay etmeyi bırak!"

Parmaklarını çekip oturuyor. Bacaklarım titriyor ve elini kalçama koyuyor, avuç içi sıcacık, içeriye doğru kaydırıyor. "Sadece sorman yeterliydi."

Fermuarını açarak, kıyafetlerinin geri kalanından kurtulmak için hızlı bir çalışma yapar.

Yukarı baktım ve nefes nefese kaldım. "Onu içime sığdıramazsın!" Kocaman, güzel, kalın bir sik. Ve çok büyük.

"Bu sefer geri adım atmayacaksın, aşkım. Sana izin

vermeyeceğim." Gözlerimi açtım. "Ne demek istiyorsun?"

Bakışları okunamaz, karanlık, tehlikeli, sonra yumuşuyor. "Buna bayılacaksın."

Kalçalarımın tutup beni kendine çekiyor. Kollarımı kaldırıp göğsünü itiyorum.

"Ah-ah." Kollarımı başımın üzerinden aşağı doğru itiyor ve orada tutuyor. "Şimdi iyi bir kız ol."

Aletin ucunu açıklığımda hissettiğimde hareketsiz kalıyorum. Bakışlarını yakalayarak

fısıldıyorum, "Bana dikkat et."

"Tabii ki."

Daha fazla baskı uyguluyor, bileklerimi çelik bir kavramayla tutuyor, itiyor, beni genişçe

yayıyor. Canım yanıyor, ne kadar kaygan olursam olayım, ne kadar tahrik olursam olayım, bedenim

buna, onun genişliğine alışkın değil.

"Rahatla."

"Bekle," diye nefes nefese kaldım.

"Bekleme bitti, kızım. Günlerdir benimle dalga geçiyorsun. Sabırlı davrandım ama bu gece

vücudunu alacağım."

Kalbim söylediği şeyle sarsılıyor. İlk gece ne söylersem söyleyeyim beni alacağı hissi, daha önce

hissettiğim her şeyin ötesinde beni doldurmaya, daha derine itmeye devam ederken tüm gücüyle geri

dönüyor.

"Oh Tanrım!" Ona uyum sağlamaya çalışarak kalçalarımı oynatıyorum.

"*Tanrım!*" "Burada Tanrı yok," diye homurdanıyor ve yolun geri kalanını

itiyor.

Şoktan ve acıdan haykırıyorum. Christian ağzıma sahip çıkıyor, her iniltimi, her son nefesimi

alıyor. Ama bana geri dönme, uyum sağlama Çansı bırakarak gitti.

"Berbatsın," diye

fısıldıyorum. O sırtıyor.

"Biliyorum."

"Ciddiyim.

"

"Biliyorum

."

Bölüm 7

Kerry

PGeri çekiliyor, sonra yavaşça içeri itiyor, benimle ilgileniyor, onunla birlikte olduğumdan, bana zarar vermediğinden emin oluyor ve ben de uyum sağlıyorum ve bu inanılmaz. Daha önce sadece Evan'la birlikte olmuşum.

Sanırım oldukça ortalama biriydi. Her konuda ortalama. Yine de nazikti, bu adamdan sızan uğursuz tutkuya hiç benzemiyordu.

Hızını artırıyor, hâlâ kollarımı tutuyor. Her itişte daha yüksek sesle inliyorum, seslerim onun alçak homurtularına ve tenin tene çarpma sesine karışıyor.

Aniden çekiliyor ve kalçalarımı tutuyor, beni döndürüyor ve dirseklerimin ve dizlerimin üzerinde durmam için beni yukarı çekiyor.

"O kadar darsın ki," diye soluyor arkadan içeri doğru iterken.

Titriyorum, derinlere, çok derinlere vurduğunda, verebileceğimden daha fazlasını aldığımda ağlıyorum. "Dikkat et," diye ciyaklıyorum, baskıyı hafifletmek için ilerlemeye çalışıyorum.

Kalçalarımı kavırıyor ve beni kendine çekiyor, beni tekrar tekrar sikine çarpıyor. Hiç kontrolüm yoktu. Dağ gibi, kas yığını, acımasız bir canavar. Eli bacaklarımın arasına, klitorisime gidiyor, onunla alay ediyor, içimde sertçe itmeye devam ederken ona sürtünüyor.

Başım dönüyor, basınç artıyor ve içimdeki adam artık o kadar da kötü değil. Kenarda sallanıyorum, vücudum birkaç sonsuz saniye kararsız kalıyor, sonra gecenin ikinci orgasmı vücudumun her hücrelerini ele geçirirken kontrolsüzce çığlık atıyorum. Aletin etrafında spazm geçirerek, altında çırpınarak, terk edilmiş bir şekilde feryat ediyorum. Klitorisimin üzerindeki baskıyı sürdürüyor, bana hiç erteleme vermiyor ve buna inanamıyorum, ama tekrar geliyorum, o kadar güçlü değil, beni bayıltmıyor, ama yine de beni titreyen bir karmaşaya dönüştürüyor.

Christian beni son bir kez daha sertçe kendine çekiyor, sonra kendi salıveriliğini kükreyerek haykırıyor, içimde GıGıyor, seğiriyor.

Üstüme düşüyor, ağır, beni ağırlığı altında eziyor, göğsü sıcak ve terden kaygan, siki hala içime gömülü.

Bütün varlığımı karıncalanıyor. İyiydi, çok iyiydi. Ve tam da hayal ettiğim kadar sert ve endişe vericiydi, daha önceki her seferinde geri çekilmeme neden olan o önsezi hissi.

Bu gece geri adım atamazdım. İsteddiğini aldı. Ben aldım. Ve... bu hoşuma gitti.

"Ağırsın," diye nefes aldım.

Hâlâ içimde, hâlâ sert. Bir şey bana bitmediğini söylüyor. *İçimden* bir ses bittiğini söylersem beni dinlemeyeceğini söylüyor. Bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Christian'la tanışmak, onun içeri girmesine izin vermek, en yaramaz, en yasak fantezilerin canlanmasına izin vermek gibi. Asla gerçekleştirmek istemediklerinizin.

Christian göğsümden tutup beni kendine çekiyor, doğrulup oturuyor, hâlâ beni mızraklıyor ve bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Sırtım onun terli, hızla yükselip alçalan göğsüne dayanıyor. Yaydığı sıcaklık beni ürpertiyor.

Elleri göğüslerimi buluyor, onları avuçluyor, ben kıvranıp miyavlayana kadar meme uçlarımı daha sert ve daha sert sıkıştırıyor. Onunla olan her şey gibi. Hem acıtıyor hem de ateşliyor. Kalçalarını sallayarak tekrar yavaşça, tembelce içime girmeye başlıyor. Bu his yüzünden gözlerim neredeyse yerinden fırlayacak. Hala bağlı olan ellerimi bacaklarımın arasına koyup aşırı hassaslaşmış klitorisimi ovuyorum.

"Ah-ah. Kollarını başının üzerine koy."

"Acıyor. Böyle oturamam."

Kolumu kavrayarak daha sert itiyor. "Ben sormadım."

Talepkâr ses tonu içimde bir heyecan yaratıyor. "Beni zorlayamazsın."

Kendi cesur ifademini şokuyla kalbim neredeyse duracak. Bunu yapabileceğini fark ettim.

Göğsünden gelen alçak bir hırıltı içimde yankılanıyor ve bana nefes almayı unutturuyor. Aman Tanrım.

Daha yakına eğilirken nefesi kulağımda sıcak. "Bunu gerçekten söylememeliydin."

Beni sikinden ve kucağından yukarı itiyor. Ani pozisyon değişikliğinin şaşkınlığıyla titrek bacaklarımın üzerinde dururken, tohumu kalçalarımın iç kısımlarına damlamaya başlıyor. Belimden tutarak beni omzunun üzerinden kaldırıyor ve merdivenlerden yukarı, yatak odama doğru ilerliyor.

"Hey!" Yumruklarımı sırtına vuruyorum ve bacaklarımı tekmeliyorum, kıcıma tokat attığında sarsılıyorum.

Sert. "Tanrım! Ne yapıyorsun? Bırak beni!"

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdanıyor. "Bu gece benimsin Kerry Jackson, bunu ne kadar çabuk anlar ve teslim olursan o kadar iyi."

Kalbim onun sözleriyle göğsümden çarpıyor. *Onun mu?* Ben onun değilim. *Boyun eğmek mi?*

Yatak odamın kapısını tekmeleyerek açtı ve beni yatağa attı. Geri çekiliyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Zihnim dönüyor. Gerçekten korkuyorum. Ne yapıyor bu adam?

"Bana tecavüz etmiyorsun!"

Ayak bileğimi kavrayıp daha da geriye kaymamı engellerken kıkırdıyor. "Sana tecavüz

etmiyorum, kızım. Sadece çok... ikna ediciyim."

Bacağımı kurtarmaya çalışıyorum ama bacağımı çelik gibi kavırıyor. Benimle birlikte yatağa tırmanıyor, sonra kalçalarımı tutuyor ve beni karnımın üzerine çeviriyor. Kendi kollarımı göğsümün altına hapsediyorum ve mücadele ediyorum

kıçıma bir tokat daha indiğinde onları çıkarmaya çalışıyordum.

"Ah!" Çabalarımı yoğunlaştırıyorum ve eli popoma tekrar ve tekrar indiğinde nefesimi kaybederek inliyorum.

"Dur!" Boğuluyorum, gözlerimden yaşlar yükseliyor. "Lütfen!"

O zaman durur, büyük, sıcak avucu kavurucu sıcak teni okşar. "Kıpırdamadan yatarsan duracağım, bebeğim."

"Artık bunu yapmak istemiyorum, Christian," diye sızlanıyorum, sesim acınacak kadar kısık. Onun bir canavar olduğunu biliyordum, geçen gece beni mutfak tezgâhımın üzerine ittiği o ilk birkaç dakikada bunu hissetmişim. Haklıydım da. "Ne için geldiysen onu aldın."

O yer değiştirdikçe yatak sallanıyor. Neyin peşinde olduğunu görmek için omzumun üzerinden bakmaya çalışıyorum ve yüzü önümde belirince sarsılıyorum. "İstedığımı aldığımı düşündüren ne?"

Parmakları sırtım boyunca ilerliyor, yine çok iyi hissettiriyor, okşuyor, vücudumun her yerinde tüylerimi diken diken ediyor. Popomu avuçluyor ve ben yine şaplak atacağından korkarak geriliyorum, ama o yavaşça hassas derimi okşuyor ve sonra kıç yanaklarımın arasından kayarak damlayan amımı buluyor. İçeri itmiyor, sadece ileri geri kayıyor, arka girişime kadar, daire çiziyor, aşağı iniyor, daha fazla nem topluyor, tekrar yukarı çıkıyor. O küçük deliğe doğru iterken içgüdüsel olarak sıkıyorum.

"Her şeyini istiyorum, Kerry. Vücudunun her santimini. Aklını, teslimiyetini, hayatını istiyorum." Kalbim durdu ve zihnim döndü. Ne? Hayat mı? Teslimiyet mi? *Ne?*

"Sen... bunu anlamıyorsun," diye nefes nefese kaldım, ağzım kurumuştı.

"Seninle işim bittiğinde, daha da fazlasını almam için bana yalvaracaksın." Parmağı küçük, dar deliğimin içinde kayıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, tüm gücümle sıkıyorum. Ödülüm, yıldızları görebileceğim kadar sert bir tokat oldu. "Benimle mücadele etme. Kazanamazsın."

"Beni *isteğim* dışında alamazsınız!" Birden bunun hayatımın en kötü hatası olduğundan son derece emin bir şekilde çığlık atıyorum.

Parmağını çekip beni yan çeviriyor. Ellerimi tutup kemeri çözüyor ve ben kurtulana kadar gevşetiyor. Ellerime ve kızarmış, hafifçe sıyrılmış bileklerime, sonra da Christian "a bakıyorum. Alt dudağımın titremesine engel olamıyorum ve gözyaşlarım geldiğinde çaresiz kalıyorum.

"Şşş."

Beni kucağına çekiyor, sıcak, güçlü ve tam tersi olması gerektiği halde garip bir şekilde rahatlatıcı. Saçlarımı okşuyor, onlarla oynuyor, döndürüyor, sonra tekrar başımın üzerinde gezdiriyor. Kendimi onun kollarına bırakıyorum, başımı geniş omzuna yaslıyorum.

"Neden korkuyorsun?"

Okşamaya devam ediyor, içimi yumuşatıyor, bir an önce iliklerime kadar üşüdüğüm yerde beni yeniden ısıtıyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Beni korkutan kendisiyken beni nasıl rahatlatacağını nasıl biliyor?

"Sen... sen?" Kekeleyerek söylüyorum,

yanaklarım daha da kızarıyor. "Neden?"

Bir cevabım yok. O hayattan daha büyük. Karanlık bir kasırga gibi. Sanki bana ait olan her şeyi yutacak ve beni paçavralar içinde, kırık dökük, paramparça bırakacakmış gibi geliyor. Ama bu çok saçma. Çok ateşli, zeki, şefkatli bir dinleyici ve... Neden ona bu kadar çekildiğimi ve yine de kaçmam gerektiğini hissettiğimi bile ifade edemiyorum.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum sonunda.

"Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun? Gerçekten? İkimizin de seni tahrik ettiğini bildiğimiz küçük bir güç kullanmanın ötesinde?"

Onun sözleriyle karnımda bir ısı birikiyor ve kıvranıyorum. Öyle. Beni tahrik ediyor. Onunla tanışana kadar bunun farkında bile değildim. Şu ana kadar.

Cevap vermediğimde arkasına yaslanıyor ve bakışlarımı yakalıyor. Gözleri sıcak, açık ve arıyor. "Yapmayacağım, bebeğim. Sana söz veriyorum. Seni asla incitmeyeceğim." Sesi kalınlaşıyor, çözemediğim bir duyguyla doluyor. "Senden hoşlanıyorum, Ker."

Kalbim, benim aptal aşık kalbim, onun sözleri karşısında eridi. Bu sözleri duymayı bu kadar arzuladığımın farkına varmak beni şaşırttı.

Ayağa kalkıyor, beni kucağına çekiyor, ellerimi avuçlarının içine alıyor, acıyan bileklerimi öpüyor. "Duş al. Şimdi. Ortalığı batırmışım gibi görünüyor." Beni göğsüne bastırarak ayağa kalkıyor ve beni bir bebek gibi taşıyarak banyoya doğru ilerliyor.

Christian beni soğuk fayansların üzerine bırakıyor ve musluğa uzanıyor. Düş çalığıp suyun ısınmasına izin verirken, saçlarımla oynuyor. Gözlerimi kapatıyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve inliyorum. Buna bayılıyorum. Onun her dokunuşu aramızda bir güç alanı oluşturuyor, gerilimle çatırdıyor. Aleti büyüyor, belime doğru ağır bir şekilde bastırıyor. Kıcımlı oynatıyorum, alay ediyorum, amım karıncalanıyor.

"Dikkatli ol kızım," diye hırlıyor. "Yakında dizlerinin üzerine çöküp seni almam için bana yalvaracaksın ama şimdi," kalçalarımın tutup beni sıcak suyun altına yönlendiriyor, "temizleniyorsun."

Katartık bir şey. Sürekli sert ama ona dokunmama izin vermiyor. Beni yağlıyor. Her yerimi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bacaklarımla arasının gerçekten temiz olduğundan emin oluyor. İhtiyaçtan kıvranıyorum, o sadece yarığım boyunca kayarken neredeyse ona hırlıyorum, ama asla girmiyor.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Öyle mi?" Kıkırdıyor. "Güzel. Bu duyguyu besle. Buna ihtiyacın olacak."

Kalbim yerinden fırladı. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ona henüz güveniyor muyum, yoksa hâlâ emin değil miyim, onu bile bilmiyorum ama ona doyamıyorum. Ellerini, sıcaklığını, derin sesini, pek çok sır barındıran koyu kahverengi gözlerini seviyorum. Onu tanımak, daha fazlasını görmek istediğimi fark ediyorum. Bu düşünce beni ürkütüyor. Bir şeyin içine atlayan biri değilim ama yine de yaptığım şey bu, onunla tanıştığım ilk gece bile yaptığım şey. Sadece üç gece önce mi? Tanrım, berbat haldeyim.

Christian suyu kapatıyor, bir havluya uzanıyor ve onu omuzlarıma sarıyor.

"Dişler," diyor.

Etrafımdaki havluyu sıkıyorum ve ona bakmak için döndüğümde başımın etrafına sardığım ikinci bir havlu alıyorum. "Ciddi misin sen?"

"Diş hijyeni önemlidir."

"Bana şaplak atarken ve güneşin doğuşunu bir daha göremeyeceğimi düşünene kadar beni becerirken sağlığım konusunda fazla endişeli görünmüyordun."

Kıpırdamadan bana bakıyor ve gözlerinde yine bir şeyler titreşiyor. Hüzün mü? Sonra beni dolaba doğru döndürüyor.

"Dediğimi yap."

Tekrar dönüyorum ve yüzüne doğru nefes veriyorum. "Neden? Nefesim mi kokuyor?"

Dudakları geriliyor, sonra kolumdan tutup beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Sen çok kötü bir kızsın, Kerry Jackson."

"Hayır, değilim," diye bağıyorum.

Christian beni yatağa itiyor, kenarına oturtuyor, yarı sert aleti gözlerimin önünde. Ensemdeki saçları tutuyor ve başımı yukarı kaldırıyor.

"Kötü kızlarla ne yaptığımı biliyor musun?"

Aniden spazm geçiren amımın belli ki bir fikri var çünkü sözleri neredeyse içimi sıvılaştırıyor. "Hayır," diye nefes nefese kaldım.

Sırıttıyor. "Berbat bir yalancısın. Beni ağzına al."

Gözlerim sikine kayıyor. Yapılabilir görünüyor. Dudaklarımı ıslatıyorum ve yaklaşıyorum. Duş jelimden çiçek kokusu geliyor. Frezya. Ayrıca kesinlikle ağız sulandırıcı görünüyor. Ağzımı sonuna kadar açmadan önce baştan aşağı bir yol yalıyorum ve onu olabildiğince derinlere alırken biraz kontrol sahibi olmak için parmaklarımı büyüyen uzunluğunun etrafında dolaştırıyorum.

"Eller arkaya." "Ne?"

Kekeliyorum. "Hayır, ben-"

"Ya sen onları orada tutarsın ya da ben onları oraya bağlarım. Seçim senin."

Ellerimi arkama koyarken titriyorum, bacaklarımın arasına baş döndürücü bir his yerleşiyor. Beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor ve hangi duygunun kazandığından emin değilim, göğsümdeki endişenin çırpınışı ile daha fazlasını istiyor gibi görünen yeniden uyanmış amım arasında sürekli, devam eden bir savaş var.

"Aferin kızıma."

Saçlarımdan tutarak beni yönlendiriyor ve boğazımın derinliklerine doğru itiyor. Dışarı çekerken öğürüyorum ve nefesim kesiliyor, ama tekrar içeri itmeden önce sadece bir anlık rahatlama yaşıyorum. Derine. Çok derine. Ellerim içgüdüsel olarak havaya kalkıyor ve onu itiyorum, gözlerim sulanırken kurtulmaya çalışıyorum. Geri çekiliyor ve çenemi mengene gibi kavlıyor.

"Emirlerime uyma konusunda çok ama çok kötüsün. Yatağa. Karnının üstüne." "Chr... Christian, ben-"

Beni yere itiyor ve öyle hızlı çeviriyor ki başım dönüyor, sonra bileklerimden tutuyor, kemerini getiriyor ve kollarımı arkadan bağlıyor.

"Christian. Lütfen. Beni korkutuyorsun."

Sırtımda bir el, kıkımın kıvrımını okşuyor, yanaklarımın arasına dalıyor, bir parmak sırlıklam yarığım boyunca kayıyor. Nefes alıyorum ve kıvraniyorum. Parmaklarını içeri sokuyor, sık hareketler, beni kızdırıyor, beni inletiyor, daha fazlası için çaresiz bırakıyor.

"Hoşuna gittiğini düşünüyorum," diyor derin baritonuyla, uyarılmışlıkla daha da derinleşerek.

Sertçe yutkunuyorum. Vücudumun ona eski kocama hiç vermediğim şekilde tepki verdiğini inkâr edemem.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, aklım başımdan gidiyor.

"Burada hala Tanrı yok. Sadece ben varım." İtişlerini yoğunlaştırıyor, masum arka deliğime bir parmak ekliyor, ama çok iyi hissettiriyor ve düzgün düşünemiyorum. Onunla buluşmak için kıkımı yukarı itiyorum, bağılı olduğumu unutuyorum, beni ölümüne korkuttuğunu unutuyorum. Klitorisimin etrafında dönmeye, onunla alay etmeye başladığında, itmeye devam ederken titremeye başlıyorum.

"Gelirken adımlı söyle, Kerry. Söylediğini duymak istiyorum. Tanrı aşkına."

Geriliyorum, zar zor nefes alabiliyorum, nefes nefese kalıyorum, kıvraniyorum. "Aman Tanrım, Christian, geliyorum!" Ğim onun parmaklarının etrafında kasılmaya bağıladığında ağılıyorum, parmakları durmaksızın itmeye devam ediyor ve ben çözölüyorum, kemiksiz kalıyorum, orgazmın sancıları içinde kendimi kaybediyorum.

Sonra beni tekrar aldı. Sert, acımasız, bedenime sahip çıkan, üzerimde sahip olduğu gücün korkutucu bir gösterisi ve keşke onu bir daha görmek istemediğimi, bunun çok fazla olduğunu söyleyebilseydim. Ama diyemiyorum.

Onun ellerinde, onun ilgisinde, onun gücünde, Christian Russo'nun her şeyinde kayboldum.

UYANDIĞIMDA, bedenine yapışmış, kolları ve göğsü arasına sokulmuş bir şekilde yatıyorum ve yine tuhaf bir şekilde güvende, önemsendiğimi hissediyorum.

Teninin tenime değmesinden, göğsünün yavaşça inip kalkmasından kalbim neredeyse yerinden çıkacak. Kalbim bana aşık olduğumu, delicesine sevdiğimi, bu adam için kesinlikle çıldırdığımı söylüyor. Zihnim kaçmamı söylüyor. Çok uzağı ve hızlıca. Aklım bana onun tehlikeli olduğunu, beni zorlamaya devam edeceğini, Kerry Jackson'a ait her şeyi yutacağını söylüyor.

Uyuyakalıyorum ve bir sonraki sefer uyandığımda gitmiş oluyor. Önce gittiğini düşünüyorum ve midem hayal kırıklığıyla sıkışıyor, ama aşağıdan gelen belli belirsiz bir kahve kokusu bu düşünceyi hemen dağıtıyor. Çini ve çatal bıçak takırdıyor. Kalbim sarsılıyor. Aman Tanrım, Christian bana kahvaltı mı hazırlıyor?

Kalkmalı mıyım yoksa yatakta mı kalmalıyım bilmiyorum, ama bir planı olduğunu hissediyorum, bu yüzden yorganı daha sıkı sarıyorum ve sarılıyorum. Burnumu onun kullandığı yastığı gömüp derin derin içime çekiyorum, zengin baharatlı kokuyu kokluyorum. Bana tuhaf şeyler

yapıyor. Karıncalanıyorum, neredeyse ağrıyor. Sadece alt katta ama onu şimdiden özlüyorum.
Ayak sesleri yaklaştığında, eski ahşap merdivenler onun ağırlığı altında gıcırdadığında

Uyuyorum. Dik oturuyorum, yorganın çıplak göğsümü örttüğünden emin oluyorum.

Christian elinde bir tepsiyle içeri girdi. "Hey, sen." Üzerinde sadece koyu gri külotu ve düğmelerini açık bıraktığı siyah gömleği var. Gözlerimin istemeden de olsa yırtık karın kaslarına, güçlü kalçalarına kaymasına engel olamıyorum. Ve şişkinliğe. Onu görmek ağzımı sulandırıyor.

O aptal değil. Tanıdığım en dikkatli insan ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

"Günaydın," diyorum titreyerek, "gittiğini sanıyordum."

"Bir bayana böyle davranılmaz. Ne tür bir kaba olduğumu düşünüyorsun? Kenara kay." Tepsiyi yanımdaki yatağa koydu. "Sade kahve, haşlanmış yumurta, orta boy, nasıl tercih edersin bilmiyorum. _"

Onun ne tür bir vahşi olduğunu düşündüğümü tam olarak biliyorum. Ağrıyan bedenim ve çiğ amım bunu güçlü bir şekilde hatırlatıyor, ama söylemiyorum çünkü şu anda her şey mükemmel.

"Orta boy, lütfen."

"Tost, çilek reçeli ve fıstık ezmesi." Burnunu kırıştırdı, ben de öyle yaptım. Sonra ikimiz de kahkahayı patlattık.

"Favori değil mi?" diye soruyor.

"Mmm hayır... Ama bugün bayılacağım."

"Gidip yenilerini yapabilirim, hangisini tercih edersiniz?"

Kolunu tuttum. "Hayır, lütfen kal. Bu mükemmel." Yatağı okşuyorum. "Gel benimle otur." Yüzüne yayılan gülümseme kalbimi titretiyor.

Kahveden bir yudum aldıktan sonra sandviçi birkaç hızlı çiğnemede mideye indiriyorum.

Christian bağıparmağını ağzımın köşesine koyup bir Çey siliyor.

"Reçel."

"Yemek yerken bana dokunamazsın... İştahımı kaybederim." Bir kakhaha attı. "Bu pek gurur verici değildi." Yanaklarım kızardı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Bakışları vücudumun hatlarında geziniyor. "Altında hâlâ çıplak mısın?"

"Mm-hmm." Çıkıntısına bakıp büyümesini izliyorum. Bu görüntü içime bir karıncalanma telaşı gönderiyor.

Ben.

"Bebeğim. Kahvaltı bitti." Tepsiyi alıp yere koydu, sonra bana döndü, gözleri karanlık ve aç. Yorgana uzanıp onu kenara iterken aramızdaki enerji cızırdıyor. "Umarım iyileşmişsindir, çünkü şu anda sana çok ihtiyacım var."

Kısmen gerçek bir endişe, kısmen de alaycı bir tavırla uzaklaşıyorum. "Her yerim ağrıyor. Tekrar gidebileceğimi sanmıyorum."

Christian beni öyle hızlı kendine çekiyor ki gözümü bile kırpamıyorum. Üstüme binerek kollarımı başımın üzerine itti.

"Sen benimsin," diye hırılıyor. "Hayatına, evine, yatağına girmeme izin verdin. Kendini bana verdin ve ben her şeyini alıyorum."

Sözleri karşısında içimden bir ürperti geçiyor. Tam itiraz edeceğim, çünkü söyledikleri beni korkutuyor, ama sonra eli bacaklarımın arasında yolunu bulduğunda, ağzı meme uçlarımdan birini yakaladığında zihnim lapaya dönüyor.

Ona doğru eğilerek, daha fazlasına, daha fazlasına ihtiyaç duyarak, bu adamın kazandığını biliyorum. Tekrar.

Bölüm 8

Hristiyan

[San Francisco sabahının erken saatlerinde dışarı adım atarken titriyorum. Şehir, her zaman olduğu gibi, yumuşak rengini doğan güneşten alan pembe bir sisle kaplıydı.

Tek hissettiğim Kerry, üzerimde, etrafımda, onun kokusu, sıcak teni, lezzetli korkusu, daha da lezzetli güveni. Tek gördüğüm parlayan kıızıl saçları, bazen elaya kayan kocaman yeşil gözleri, çok fazla duyguyla dolu çıplak bir yüz. O çok savunmasız ve ben bir canavarım.

Pişmanlık şimdiden kalbimi kemirmeye başladı, göğsümde donuk bir sızı. Dün gece ona gitmemeliydim. Onu almamalıydim. Görevim onu öldürmekken neden ona yaklaşmak için bu kadar güçlü bir dürtü duyuyorum?

Arabayla uzaklaşırken, temel bir şeyin değiştiğini fark ettim. Vücudumda bu kadına zarar verebilecek tek bir lif bile yok. Beklenmedik bir acıyla neredeyse iki büküm oluyorum. Salvatore'u ikna etmek tam bir kabus olacak. Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum; fikrini değiştirmesi için ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum.

Eğer ben bir canavarsam, o şeytanın ta kendisidir, düşmüş melek Lucifer'in yanında solda sıfır kalır. Hay sikeyim!

Oraya gitmek için çok erken, bu yüzden eve gidiyorum, evim aniden çok boş ve soğuk. Kendimi Kerry'nin burayı sevip sevmeyeceğini düşünürken yakalıyorum. Onun sevgili köprüsünü daha iyi görebiliyorum, kullanmadığım çok fazla odam var. Ona evi dekore etmesini söylesem ne yapacağını merak ediyorum. Evinde sıcak renkler, bitkiler, perdeler, bir sürü yastık ve battaniye var. Orayı seviyorum.

Oturma odamda bir ileri bir geri volta atarken, elimde bir fincan espresso, ikinciye ve üçüncüye dönüşürken, hayatla ve artan bir endişeyle titreşiyorum. Onu nasıl koruyabilirim?

Huzursuz enerjim sonunda beni ele geçiriyor ve koşu kıyafetlerimi giyiyorum. Kulağıma kulaklık takıp Slipknot'u açıyorum ve gözümün önünde tekrarlanan seks ve şiddet görüntülerini

bastırıyorum, kapıyı kilitleyip çıkıyorum. Zihnim berraklaşana kadar koşacağım, tüm düşünceler,
tüm

Endişelerim ve artan tüm öfkem temizlendi.

"O İÇERİDE Mİ?"

Ivan kenara çekilir. "Kahvaltı ediyor."

Onu geçip koridora giriyorum, etkilemek ve korkutmak için yapılmış muhteşem koridora.

"Yalnız mı?"

"Evet, evet. O ve haberler."

Amcam ve patronum Luciano Salvatore mutfakta oturuyor. Televizyonda son silahlı saldırılar, kazalar, siyasi saçmalıklar ve borsa haberleri bangır bangır yayınlanıyor. Haberler, günümüzün parçalanmış zihinlerinin işleyebileceği bilgi parçacıklarından başka bir şey değil. Ben içeri girince başını kaldırıyor, fincanı masayla ağzı arasında duruyor.

"Christiano. Bana bu onuru kazandıran nedir?"

Ekrana yaklaştım ve sesi kapattım.

"Geldiği yerde daha fazlası var mı?" Fincanına doğru başımı sallıyorum. Mutfak tezgahına doğru işaret ediyor. "Keyfine bak."

Uzun, tertemiz, koyu gri mermer tezgâhın yanında kendime bir fincan doldurduktan sonra amcamın karşısına oturuyorum. Üzerinde çizgili lacivert ve bej renkli kalın bir bornoz var, saçları dağınık. Yeni uyanmış gibi görünüyor.

"Zor bir gece miydi?"

Bir kahkaha attı. "Yarısını bile bilmiyorsun."

"Yürüyebiliyor mu?"

Sırtışı genişliyor ama cevap vermiyor. Zihnim Kerry ile geçirdiğim geceye geri dönüyor. Biz Salvatore/Russo erkekleri, öldürürken de sevişirken de sert oynamamızla tanınırız. Acaba çok mu ileri gittim, tekrar ortaya çıkarsam beni içeri alır mı?

Eğer değil. Ne zaman. Uzak kalamayacağımı zaten biliyorum. Luci gözlerini kısıyor. "Kızla yattın mı?" Becermek mi yoksa öldürmek mi demek istediğini bilmiyorum.

"Onu öldürmeyeceğim."

"Pekala-"

Onu doğru duyduğumdan emin değilim. Sonra içimde şüphe büyüyor.

"Roarke'u çağırayım o zaman. Senin neyin var, Christian? Daha önce hiç tereddüt etmemiştin."

Kendimi onun üzerine atmak istesem de sakın kalmak için mücadele ediyorum. İkimiz arasındaki bir kavga eşit olurdu, boyumuz ve gücümüz oldukça eşit. Ama onun bir ev dolusu adamı ve

muhtemelen ulaşabileceği bir yerde bir silahı var. Salvatore beni öldürmez. Kız kardeşi, yani annem, onunla bir daha asla konuşmaz ve annem onun saygı duyduğu tek kişi ama yine de tereddüt etmez.

beni hastaneye yatırmak için.

"Seni hiçbir şeyle suçlayamaz. Bir çocuğun boşboğazlığı, kendi zihninin çılgınca çalışması, çok canlı bir hayal gücü, hepsi bu. Mantıksız davranıyorsun. Bir hafta oldu. Daha konuşmadı mı? Bir polisle konuştu mu? Hayır. Seni bu kadar sinirlendiren ne?"

"Haklı olabilirsin ya da olmayabilirsin ama bu senin kararın değil yeğenim. Kararları ben veririm; sen de benim dediğimi yaparsın-" "Siktir git!"

"Ya da Roarke'u arayacağım. Bu kadar basit."

"O çok acımasız, o-"

"Sen de öyleydin! Birkaç gün öncesine kadar. O sadece bir piliç. Dışarıda milyonlarcası var. Kendine çeki düzen ver ve geri dönüp onu vur, Tanrı aşkına!"

Ayağa kalkıyorum, kırmızı bir sis zihnimi bulandırıyor.

"Ya yaparsın ya da gidip genç Angela'yı getiririm ve o lanet serseriye dizginlerim!"

Sanki havam boşalıyor, bütün hava ciğerlerimi terk ediyor. Sandalyeye geri çöküp boğazımdaki boğulma hissine karşı yutkunuyorum.

"Yapma."

"Saçma sapan bir hayalin peşinde koşmasına yeterince izin verdim. Topluluğa geri dönmeli, evlenmeli, çocuk yapmalı ve işle ilgilenmeye başlamalı.

Başım dönüyor. Küçük kız kardeşim. Nefret ettiği ve korktuğu bu hayata zorlanmak, evlenmeye zorlanmak, sanatını bırakmaya zorlanmak onu öldürecekti. *Hay sikeyim!*

Kerry'i birkaç gündür tanıyorum.

Kız kardeşimle olan ilişkim, bildiğim tek sevgi örneği ve ne pahasına olursa olsun korumak için savaştığım tek kişi oldu. O dünyaya geldiğinde on beş yaşındaydım, ilk nefesini verdiği hepimiz anlamsız bir cinayetle babasız kaldık. Buruş buruş olmuş küçük bebeği kucağıma aldım, kalbim aynı anda hem keder hem de sevinçle doldu.

Siktir!

Başka seçenek yok.

Bunu yapacaktır. Onu yok edecek, küçük kuklası haline getirecek. Pazarlık edecek bir şey yok. Luciano Salvatore zayıflıklarımızı biliyor; hepimize sahip.

"Ben yaparım."

Sesim donuk, canlılıktan yoksun. Kalbimi kapatıyorum ve Kerry'nin güven veren yüzünü zihnimden uzaklaştırıyorum. O sadece etten ve nöronlar arasındaki elektriksel uyarılardan ibaret. Hepimiz öyleyiz. Hepimiz ölürüz.

Dışarıda milyonlarca kadın var.

Ama başka Kerry yok.

"Doğru kararı vereceğini biliyordum. Bu gece ölecek. Şimdi siktir git buradan ve televizyonu aç."

Mutfaktan hışım ile çıktım, lanet televizyonuna asla dokunmadım.

Biz sadece hayatları talep etmiyoruz. Ruhları da alıyoruz. Bizler canavarlarız.

Kerry

Christian beni tekrar serbest bıraktıktan, kızarmıŖ bileklerimi ve kıcıımı öptükten ve geri döneceğine dair söz vererek vedalaŖtıktan sonra, ağrıyan, morarmıŖ bedenimi ve sayıklayan zihnimi yataktan çıkarıp duŖa giriyorum. Onun kokusunu alıyorum ve bu beni fena halde mahvediyor.

Okulu asıyorum, hiçbir Ŗeye odaklanamayacak kadar yorgunum ama işi asamıyorum.

Chloe beni kenara çekti. "Ker. Konuş benimle, kızım. Berbat durumdasın. Neler oluyor?"

İçimi çekip yüzümü ovuşturuyorum, önce çocuklara sonra da ona bakıyorum. "Birkaç gece önce biriyle tanıştığıma karar verdiğini hatırlıyor musun?"

Heyecanla başını sallıyor.

"Öyle sayılır..."

Omzuma bir tokat attı. "Tam zamanında! Seksi mi? Evan gibi değil. Lütfen bana onun yeni bir Evan olmadığını söyle."

"Olamaz. O çok... farklı."

Chloe yüzümü tarıyor ve gözlerini kısıyor. "Sorun ne? Doğru olmayan bir Ŗeyler var. Bunu gözlerinde görüyorum."

Çekiniyorum. "O farklı biri."

Dün geceki ve bu sabahki ağır şaplakları düşünüyorum. Aynı anda hem çok fazla hem de çok doğru. Bu konuda hissettiklerimi nasıl yöneteceğimi bilmiyorum.

"Nasıl?"

"İçimde garip bir his var. Sanki iki kişi gibi."

Arkadaşım bana bakıyor, aramızdaki sessizlik artıyor ve göğsümde bir Ŗeylerin çırpınmasına neden oluyor. "Bence ondan uzak durmalısın, Ker." Chloe birden çok ciddileşti.

"Sana bunu söyleten ne? Onunla tanışmadın."

"İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

Kıvranıyorum. Bağırsaklarım düğümleniyor. Bana hiç mantıklı bir Ŗey söylemiyor. "Bence o iyi bir adam Chloe. Ben sadece... muhtemelen Evan'dan sonra güven sorunu yaşıyorum."

Başını eğiyor ve iç çekiyor. "Evet, seni suçlayamam. Eğer o herif sana suçluluk duygusuyla para yağdırmasaydı, taşaklarını boğazına kadar tekmelerdim."

Bir kahkaha patlattım. "Ben olsam seni alkışlardım."

Gözleri parlıyor, her zamanki neşesine geri

dönüyor. "Öyle mi?" "Keeerry! Bebeğimin kafası

yok!"

Arkamı döndüm. "Ah canım, Susie. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız. Eğer kulakları yoksa senin esprilerine nasıl gülecek?"

"Kulakları olmadığını nereden biliyorsun?" "Susie, kulakların nerede?"

Elleri başının iki yanına doğru kalkıyor. Başımı sallıyorum, sonra arkadaşşıma bakıyorum ve "Sonra konuşuruz" diyorum.

Göz kırpıyor ve koridorda kayboluyor. Kendimi biraz hafiflemiş hissediyorum. Onun kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum. Hem de hiç. Belki biraz gergin ve ben gerçek bir erkeğe alışık değilim. Evan benim arkadaşşımdı, erkekten çok bir çocuktu, oda arkadaşşımdı. Tutkumuzu kaybetmemize şaşmamalı. Tabii eğer varsa.

Gün sona ererken kalbim bir duygu seliyle çırpınıyor. Onu görmek istiyorum ve aynı zamanda düşünmeye, kendime gelmeye ihtiyacım var. Güneş battı. Yorgunum ve çok geç oldu. Bir dahaki sefere ne zaman gelir bilmiyorum. Sanırım kendime ait bir geceye ihtiyacım var ve aynı zamanda istediğini almış olmasından ve ne derse desin artık geri gelmeyecek olmasından korkuyorum.

Siyah bir BMW kaldırımın kenarında duruyor. Kalbim gırtlığıma kadar fırlıyor ve ilk şaşkınlık anında onun Bay Salvatore olduğunu düşünüyorum, sonra cam açılıyor ve Christian Russo bana bakıyor.

Ağzım açık kalıyor ve transa geçmiş gibi ona doğru yöneliyorum, amım sadece onu görmekten ağrıyor, dün gecedan beri hala hassas, şimdi ihtiyaç yeniden canlanıyor.

"Gezintiye çıkmak ister misin?"

Takım elbisemin ceketıyla oynadım ve üzerimden çıkardım. "Ceketini geri mi istiyorsun?" Omuz silkiyor. "Onun içinde çok seksi görünüyorsun."

Yüzüm kızardı. Burada olduğuna ve beni ceketini giyerken suçüstü yakaladığına inanamıyorum.

"Binmek mi? Nereye?" "Sahile mi?"

Vespa'mı işaret ediyorum. "Öylece bırakamam-" "Endişelenme. Sadece kısa bir yolculuk."

"Sadece..." Önce scooter'ıma sonra da Christian'a bakıyorum. Bütün gün onu özlemiştim, sıcağtan bunalmışım ve onu tekrar göreceğimi umuyordum. "Pekâlâ. Kumsal kulağına harika geliyor. Beni geri getireceksin, değil mi?"

İçime bir yumruk gibi inen bir gülümseme yüzüne yayılıyor. "Atla bakalım." Arabadan atlıyor ve beni yolcu tarafına götürüyor, yine benim için kapıyı tutuyor.

"Beni kaçırın sen misin?"

Giderek yoğunlaşan trafikte bize manevra yaptırıyor ve bana yandan bir bakış atıyor. "Bu bir sorun olur mu? Aramıza girmesini istemiyorum."

Gülüyorum. "Sana güveniyorum."

Bana dokunmasını, iri, güçlü elini kalçama koymasını, yukarı doğru okşamasını diliyorum ama yapmıyor. Tüm bedenim onun tutkulu kucaklamasını arzuluyor.

"Belki de yapmamalısın."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı eğip onu inceliyorum, profilini, Romalı burnunu, dağınık çene uzunluğundaki saçlarını, benimkine karşı harikalar yaratabilen dolgun dudaklarını alıyorum. "Nedenmiş o? Oldukça hoş görünüyorsun."

"Belki de o kadar iyi bir adam değilimdir?"

"Buna inanmıyorum. Sen... biraz kabasın ama iyi anlamda." Gülümsüyorum ve dudaklarımı yalıyorum.

Bakışları dilime yöneliyor ve içimi bir heyecan kaplıyor. Sonra tekrar yola bakıyor. "Belki de radarın kapalıdır, Kerry."

Zihnimin kenarlarında küçük bir tedirginlik beliriyor. Ona bakarken gözlerimi kısıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?" Etrafıma bakıyorum. Banliyölerden hızla geçiyoruz, kuzeye doğru gidiyoruz. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Sahil."

"Ne sahili?" Kalbim biraz daha sert çarpıyor. Tavrında küçük bir değişiklik var, çözemiyorum ama hoşuma gittiğinden emin değilim. "Belki de beni geri götürmelisin," diyorum belli belirsiz.

"Benden korkuyor musun, Ker?" Bana kısa bir bakış atıyor ve yerleşim alanlarının sonuncusunu terk ediyor, dışarıda sadece depolar ve fabrikalar var.

Kafamı kaldırıp ona bakıyorum, midem ani bir endişeyle dibe vuruyor. "Christian. Lütfen beni geri götür." Sesim biraz titriyor.

"Yapamam."

Göğsüm sıkışıyor. "Ne?"

Ana yoldan gizlenmiş küçük bir yan yola doğru keskin bir dönüş yapıyor. Ona bakarken gözlerimi açıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Kolunu koltuğuma yaslıyor, yakınlığından tenim ürperiyor. Boğazım düğümleniyor ve geri çekiliyorum.

"Beni korkutuyorsun," diye boğuluyorum. "Bunun için özür dilerim."

Arkama uzanıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar yüzüme bir bez bastırıyor, keskin kokusu aklımı başımdan alıyor. Onu üzerimden atmak için çırpınıyor ve mücadele ediyorum, ama başımdaki tutuşu çelik gibi, affetmiyor. Kapı kolunu el yordamıyla bulup açıyorum. Yüzüme temiz hava çarpıyor ama içime çektiğim tek şey paçavranın dumanı. Kaslarım zayıflarken karıncalanıyor ve kaybetmek üzere olduğumu anladığımda göğsüme yeni bir korku saplanıyor. Bir bacağımı ve kolumu uzatıyorum ama Christian üzerime atılıp beni geri çekiyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Karanlık, bilincimin kenarlarına doğru sürünüyor. Uyanık kalmak için mücadele ediyorum. Uzaklaşmam gerekiyor. Yapamam-

Sarsılarak uyandığımda içimden bir ürperti geçiyor. Önce odaklanamıyorum ama birkaç dakika sonra bir arabanın arka koltuğunda olduğumu fark ediyorum. Buram buram yeni deri kokuyor. Karanlık, gece olmalı. Kollarım ve bacaklarım arkadan bağlı, takım elbise ceketini bir battaniye gibi üzerimde duruyor ve tek yapabildiğim yan yattığım yerde biraz kıpırdanmak. Ağzımda bir bez

parçası ve dudaklarıma sıkıca bastıran bir şey var. Elimden geldiğince yüksek sesle inliyorum ama arabadan gelen seslerden duyulduğunu sanmıyorum. Arabayı süren adamın boynunu görüyorum ve tek bildiğim bu. Kalbim çok sert atmaya başlıyor ve tüm vücudum korkudan gevşiyor.

Aman Tanrım! Kaçırılıyor muyum ben? Gözlerim

yaşardı. Neden?

Neden hiçbir şey hatırlamıyorum?

Hayal meyal burnuma bir bez bağlandığını hatırlıyorum. Bir ihanet hissi. Ama hayatım boyunca hatırlayamam.

Zihnim dönüyor. Kendimi hasta hissediyorum. Oh, lütfen Tanrım, kusmama izin verme!

Kusarsam boğulacağım. Mide bulantısıyla savaşıyorum ve ağlamamı bastırmak için kendimi zorluyorum çünkü burnumdan nefes almak zorlaşıyor.

Yanımdan geçtiğimiz binalara bakıp nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey tanımıyorum. İçimde korkunç, korkunç bir şüphe büyüyor. Bundan kurtulamıyorum. Bunun bir şeyle ilgisi var mı?

David mi? Beni öldürecekler mi? *Onlar*. Kim onlar? David'in babası mı? Boğazımdan çiğ bir hıçkırık geçiyor ve bez geri kayarak öğürmemi neden oluyor. Sümük ve gözyaşları yanağımın altındaki deriyi ıslatıyor ve nefesimi sakinleştirmek için mücadele ediyorum.

Araba aniden durur ve motor kapatılır. Mutlak bir sessizlik. Nefesimi tutuyorum, kalbim boğazımda çarpıyor. Bu kadar mı? Ön kapı açılıp kapanıyor, sonra başımın yanındaki kapı çekilip açılıyor ve serin gece havası tenimi okşuyor. Belli belirsiz bir tuz ve demir kokusu var. Eldivenli bir el görünüyor. Bant söküldüğünde acıdan inliyorum. Sonra bu kişi ıslanmış bir bez parçası çıkarıyor.

Derin, hayat veren bir nefes alıyorum ve başımı kaldırıyorum. Bir el alnımı okşuyor ve yanaklarımdaki yaşları siliyor. Karanlık; üzerime eğilen adamın sadece dış hatlarını seçebiliyorum.

"Bunun için üzgünüm, Ker. Uyanmaman gerekiyordu."

Bölüm 9

Kerry

İ sesi hemen tanır.

"Christian?" Törpüledim. Her şey geri geliyor. Beni aldı. Yolculuk. "Neden? Tanrım, neden?"

Üzerime eğiliyor ve arkamda oynuyor. Kollarımı ve bacaklarımı tekrar hareket ettirebildiğimde binlerce iğne sert kaslarımı sıkıştırıyor. Oturmaya çalışıyorum ama çok güçsüzüm. Güçlü kollar beni sabitliyor ve kalkmama yardım ediyor. Sandal ağacı ve biraz nane kokusunu çok iyi biliyorum, daha bu sabah uyandım, ona sarılmıştım, memnun, sıcak, güvende.

Christian koltukta yanıma kayıyor. Kendimi bırakıp diğer kapının koluna uzanmaya çalışıyorum ama o kolumu tutup beni kendine çekiyor. ÇarpıGtığımızda nefesim kesiliyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Hıçkırıyorum, tüm varlığıma bir orman yangını gibi yayılan uyuşmuş dehşetle savaşıyorum. "Lütfen..."

"Ker... Bundan kaçınmak istedim. Elimden geleni yaptım, gerçekten. Hiçbir şey bilmiyorsun ve bu tamamen saçmalık. Senden hoşlanıyorum. Başka koşullarda bunu düşünmek istiyorum..."

Koşullar mı? Diğer koşullar *ne*? Nefesimi tutup daha fazlasını bekliyorum ama o sessiz.

"Anlamıyorum."

"Evet, biliyorsun."

Ve anlıyorum. Dürtmemem gereken bir şeye takıldım. "Sen... Bunun David'le bir ilgisi var mı?"

Başını sallıyor.

Nefesim kesildi ve kolunu tuttum. "Lütfen, Christian... Lütfen. Her şeyi yaparım! Senden hoşlandım... Aramızda bir şey vardı. Lütfen. Bunu yapmak zorunda değilsin. Sessiz olacağım. Şehirden ayrılacağım. Bu gece. Hiçbir şey bilmiyorum. Bilmediğimi biliyorsun. Ben hiç kimseyim."

"Biliyorum," diyor donuk bir sesle.

Onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım. Acı çekmiş görünüyor. Bu bana umut veriyor. Sonra arabadan iniyor ve elini uzatıyor.

"Gel."

Bir parçam garip bir şekilde ona güvenmek istiyor, hissettiğim bağı karşılıklı olduğunu düşünmek istiyor. Her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyorum. Bana sessiz olmamı söyleyecek ve sonra gitmeme izin verecek. Titreyen elimi onunkine koyuyorum ve arabadan çıkmama yardım etmesine izin veriyorum. Dışarıda duruyorum, midem bulanıyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Üzerimde yükseliyor, çok yakınımda duruyor. Boynumu büküp yukarı bakıyorum. Kokusu acı verecek kadar tanıdık, yüzü, yanaklarındaki koyu kirli sakal. O dudakları öptüğüm bütün bir geceden sonra çenem hâlâ kaşınıyor. Dokunuşunun anısı tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Gergin gözleri hafifçe yumuşuyor.

"Nesin sen?" Fısıldıyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, adem elması yukarı ve sonra tekrar aşağı hareket ediyor, sonra iç çekiyor ve üst kolumu sıkı ama incitmeyen bir şekilde kavırıyor.

"Sadece benimle gel, lütfen."

Beni büyük binalara doğru çekiyor. Şimdi limanda olduğumuzu görüyorum. Kaslarım gevşiyor ve tökezliyorum. Bunu yapamam, yapamam! Nefesim kesiliyor ve görüşümü siyah noktalar kaplıyor.

"Ker!"

Biraz kendime geliyorum, elleri yanaklarımı okşuyor, gözleri gözlerimi arıyor.

"Acımayacak, tatlım. Tüm bunlar için özür dilerim. Keşke başka şartlar altında tanışsaydık."

Sonra çığlık atıyorum. Yaralı bir hayvan gibi ses çıkarıyor ve kendi boğazımdan çıktığına inanamıyorum bile. Topuklarımı asfalta gömüyor ve ilerleyen hareketi durdurmaya çalışıyorum. Christian bir elini ağzıma bastırıyor ve beni kaldırıyor. Tekmeliyor ve çırpınıyorum, ama o beni taçımaya devam ediyor, kurtulma çabalarımından etkilenmemiğ gibi görünüyor.

"Lütfen!" Avucunun içinde ağlıyorum. "Lütfen! Ölmek istemiyorum!"

Terk edilmiş bir deponun arkasındaki karanlık gölgelerde, paslı eski bir çöp konteynerinin yanında, etrafımızı saran betona vuran dalgaların sesiyle beni bırakıyor. Tuz ve çürümüş deniz yosunu kokusu çok güçlü. Ona vuruyorum, yüzüne ulaşmaya çalışıyorum, kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Beni duvara doğru itiyor ve çenemin altındaki yumuşaklığa bastırılmış bir silahın namlusunun sert, soğuk metalini hissettiğimde donup kalıyorum.

Sızlanıyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama hiçbir yere varamıyorum. Aklım başımdan gidiyor. Bakışlarını yakalıyorum. Bakışlarında ıssız bir ifade var ve sadece doğru yorumladığım için dua edebilirim. Kalbim göğsümde çarparken, yanaklarını avuçluyorum. Ona dokunduğumda irkildi.

Alt dudağım titriyor ve yanaklarımdan yeni gözyaşları süzülüyor ama hayatta kalmak için savaşıyorum. Şimdi güçlü olmak zorundayım. "Bunu yapmak istemezsin," diye fısıldıyorum.

Çenesindeki bir kas hareket ediyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Bir ileri bir geri.

Nefesimi tutuyorum. Bekle. Başını sallarken dudakları bükölüyor. "Hayır. Gerçekten istemiyorum."

"Neden?"

"Seni buldum... Çocuklara olan tutkunu. Işığınız. Sen çok farklısın." Eldivenli eli yüzüme doğru ilerliyor ve yanağımı okşayarak oradaki ıslaklığa dokunuyor.

"Seninle konuşmak hoşuma gitti," diyorum usulca. "Biz... sadece konuşabilir miyiz? Lütfen? Ben... Ben senden hoşlandım. Hem de çok." Dudağımı çiğniyorum. Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Umarım beni yeterince sevmiştir. "Dağınık olduğum için özür dilerim ama yaşadığımız gece... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Seni tekrar hissetmeyi çok isterim." Elim göğsünden aşağı, yırtık karnına doğru kayıyor. Dokunuşumla geriliyor. Daha aşağıya kaydım. İçim çığlık atıyor ama ölüm karşısında ürkütücü bir sükûnet kaplıyor içimi, sahip olduğumu bilmediğim bir güç. Elim aşağıya, kemerinin altına iniyor. Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve aleti okşamalarımın altında büyüyor.

"Beni koruyabilirsin," diye fısıldıyorum. "Senin olacağım, Christian. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim."

Gözleri yüzümde gezinirken silahını indiriyor, sonra daha da yaklaşıyor, göğsü göğsüme değiyor. Hızla çarpan kalbi ve düzensiz nefesleri içimde yankılanıyor.

"Tanrım, Kerry. Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldar. "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Kolay olmaması gerekiyor," diye mırıldanıyorum, sesim zar zor çıkıyor. "Lütfen beni de yanında götür."

Midem sıkışıyor ve kalbim deli gibi çarpıyor. Nefesi yüzümde, dudakları dudaklarımda geziniyor. O kadar güzel ki acıtıyor. Beni öldürmek için burada olduğunu bilmek daha da çok acıtıyor.

Umarım *bu ona* zarar verir.

Ağzını ağızıma bastırdığında, dizimi tüm gücümle bacaklarının arasına doğru çekiyorum. Bir kükremeyle eğilirken dişlerimiz çarpışıyor. Üzerimden atmaya çalışmak için onu yana itiyorum. Elini uzatıp bir avuç saçımı yakalıyor ve beni yüzüstü duvara itiyor. Çığlık atıp saçımdaki ele ulaşmaya çalışıyorum ama beni yere fırlattığında yönümü kaybediyorum. Ellerim ve dizlerim pürüzlü betona sürtündüğünde hissettiğim acı beni ağlatıyor. Omzumu ezici bir şekilde kavrayarak beni sırtüstü yatırıyor, üzerime eğiliyor ve beni kendine çekiyor. Başımı kaldırıyorum, alnım burnuna çarpıyor. Ağızımda kan tadı var ve sanırım bir dişim kırılmış. Sendeledi. Yüzünü tutarken bana olan hakimiyetini kaybediyor, neredeyse silahını düşürüyordu.

"Sen öldün," diye homurdanıyor. Damarlarımdaki kanı donduran bir ses.

Ayaklarının arasından kaçmaya çalışarak geri çekiliyorum, ama bir ayağını göğsüme koyuyor, sertçe iterek nefesimi kaybetmeme neden oluyor.

"Hayır. Çok hızlı. Hızlı," diye homurdanıyor.

Yere çöktü, üzerime çıktı ve ellerini boğazıma doladı. Gözlerimi açıyorum ve ellerini kavriyorum, başparmaklarını tutmaya, onları benden ayırmaya çalışıyorum. Yüzü korkutucu bir öfke maskesine dönüşüyor ve elleri sıkışıyor. Hiçbir yere varamıyorum, beni tuttuğu yerdeki acı artıyor, nefes yolum daralıyor, başparmaklarını bırakıp yüzüne nişan alıyorum. Ellerimin topuğunu boğazına

dayadığımda nefesi kesiliyor ve tutuşunu gevşetiyor. Ona tekrar vuruyorum ve sonra gözlerine ulaşmaya çalışarak yüzünü tırmalıyorum.

Christian kükrüyor ve boğazımı bırakıp savrulan kollarımı tutmaya çalışıyor. "Seni lanet orospu!"

"Siktir git," diye tükürdüm.

Kollarımı tutup başımın üzerinde yere çarptığında çığlık atıp bir yandan diğer yana çırpınarak kurtulmaya çalışıyorum. Bu pozisyon ürkütücü bir şekilde dün gece bana yaptığına benziyor ve kendi tetikçimi becerdiğim düşüncesi içimde acı ve öfke dolu bir şok dalgası yaratıyor.

Christian eğilir, yaklaGır, burun buruna gelir, yüzü alaycı bir ifadeye bürünür. "Bunu az önce yaptım. Bütün gece boyunca!"

"Sen hastasın! Bu hasta!"

"Bunu yapmak istememiştim!" diye kükrüyor. Bileklerimi morartacak kadar sert tutuyor ve ben acıdan irkiliyorum.

"O zaman yapma! Lütfen." Sesim kesiliyor. Kaybediyorum ve bunun farkındayım.

"Başka seçeneğim yok." Gözleri soğuk ve mesafeli. Sanki artık orada değilmiş gibi.

Şakağımda soğuk çeliği hissettiğimde, sarılıyorum. Düşünemiyorum. Zihnim bomboş. Vahşi bir içgüdüyle fırlayıp dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, nefesini kesiyorum, sonra da alt dudağını ısırıp kanını çekiyorum.

Kükremesi göğsümü zorlukla nefes alabileceğim kadar sıkıyor, yine de bırakmıyorum. Beni üzerinden atmak için çırpınıyor ve savaşıyor. Kollarım gevşiyor ve ondan uzaklaşmak için mücadele ederken elim silahın etrafına dolanıyor. Poligonda birkaç kez ateş etmişim. Evan'ın hoşuna gitmişti. Silahla oynuyorum, neredeyse düşürüyordum, sonra parmağım korumaya kayıyor. Christian'ın bağırarak tepki vermesiyle aynı anda silahı çevirip tetiği çekiyorum.

Yüzünde görüyorum. Ona vurduğumu görüyorum. Dürüst şaşkınlığını. Hırıltısını. Gözlerimiz buluştu. Az önce yaptığım şeyden dolayı mutlak bir dehşet içinde gözlerimi açıyorum. Öfkesi ve kavgası kayboluyor.

"Seni öldüreceğim Ker," diye soluk soluğa bağırıyor, burnundan kan damlıyor, dudağında onu ısırduğım yer kanıyor. "Seni bulacağım ve sonunu getireceğim."

Üzerimde ve ağır, ama yaralı ve ben adrenaline doluyum. Onu üzerimden iterek ayağa kalkıyorum, hâlâ silahı tutuyorum.

Yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış, sırtı bana dönük, Hristiyan şeklindeki yığına bakıyorum. Sırt üstü düşene kadar yavaşça kıpırdanırken nefesleri ağırlaşıyor, yüzü solgun, donmuş bir maske, gözleri karanlık ve kapüşonlu, bana sabitlenmiş. Acı çektiği çok açık. Bir yanımda onun yanına koşmak ve... ne yapmak istiyor? Bu canavarı rahatlatmak mı?

Seni bitireceğim.

Silaha bakınca, onu öldürüp kendimi kurtarmam gerektiğini anladım. Ama yapamam. Ben insanları öldürmem ve bu da öyle olurdu. Onu soğukkanlılıkla öldürürdüm.

Sendeleyerek geri döndüm.

"Özür dilerim," diyorum, sonra silahı atabildiğim kadar uzağa atıyorum ve arabaya doğru topallayarak yürümeye başlıyorum. "*Kerry!*"

İnliyorum. Bu hayatımda duyduğum en korkutucu ses. Christian adımı hırıldayarak söylüyor ve

tarifsiz bir acı vaat ediyor. Ölüm vaadiyle. Onun kıvranan bedenine bakıyorum.

göğsümde yeni bir korku dalgası oluşturuyor. Daha birkaç adım atmışken bacaklarım yanıyor, nefesim kesiliyor, göğsüm ağrıyor. Yaptığım, yapmak zorunda kaldığım şey yüzünden gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Atış onu öldürecek mi bilmiyorum. Sadece kaçmak istiyorum. Yaşamak istiyorum.

Anahtarlar arabada. Nerede olduğumu bilmiyorum ama sürüyorum. Rıhtımdan çıktım, tepeleri aştım.

Uzakta ışıkları, körfezi, köprüyü görüyorum.

Telefonum yok. Nereye ya da ne zaman kaybolduğu hakkında hiçbir fikrim yok. San Francisco şehir merkezine doğru ilerliyorum ve kavşakta bir polis aracı gördüğümde hemen yanında durup dışarı fırlıyorum.

"Yardım edin!"

Bölüm 10

Hristiyan

L Kerry'nin kaybolan ayak seslerini dinlerken gözlerimi kapatıp içime uzanıyorum, göğsümdeki yakıcı acının beni hayatta mıyım yoksa ölüyor muyum diye düşünmekten alıkoyduğunu fark ediyorum. Nefesim daralıyor, bu yüzden

Muhtemelen ciğerlerimden biri cehenneme gitmiş, çökmüş. Kalbim hızlı ama sabit atıyor ki bu iyiye işaret. Hızlı olması muhtemelen adrenalin ve acıdan kaynaklanıyor ve şoka gireceğime dair bir işaret değil. Kan öksürüyorum, yani hava yolum ve damarlarım hasar gördü. Akciğer boşluğuna kanama olabilir ki bu hiç de iyi bir haber değil.

Giriş yarası için göğsümü yokluyorum ama kıyafetler yoluma çıkıyor ve gömleğimi yukarı çekmeye yetecek gücüm yok. Takım elbise ceketimin içindeki telefonumun şekli kalbimi titretiyor. Bir süre onunla boğuşuyorum, kanlı parmaklarım pürüzsüz yüzeyde kayıyor. Sonunda kilidini açıyorum ve kişi listemi bulmayı başarıyorum.

Eric Reed tanıdığım en yetenekli insanlardan biri. Ondan hoşlanmıyorum ama beni bu karmaşadan çıkarabileceğine inandığım birkaç kişiden biri.

"Öyle mi?" Sesi biraz stresli geliyor. "Ne oldu? Bir seyahatten yeni döndüm. Çantamı kanepenin üzerine düşürdüm."

İlk başta sadece bir nefes alabiliyorum. Benim olduğumu bilmeliydi. Birbirimizin isimlerini programlamadık ama çoğumuzun rastgele seçilmiş başka isimleri var.

"Chris?"

"İyi durumda değilim," diye fısıldamayı başarıyorum.

"Neredesin?" Birdenbire iş konuşmaya başladı. Aptalca sorular yok.

"Batı Limanı. Çok uzakta-" Bir kan pıhtısı ve biraz taze kan öksürüyorum. Bir ürperti vücudumu sarıyor. Bunun iyiye işaret olduğunu hiç sanmıyorum. "Depo."

"Yola çıkıyorum."

"Sanırım ölüyorum, kardeşim," diye nefes nefese kalıyorum. Kalbim daha da hızlı çarpıyor,

hafif, hızlı bir güm güm güm. Değil

İyi. Hiç iyi değil. Kan kaybediyorum.

"Senin için bir ambulans çağırıyorum. Hayatta kal. Bağlantıyı kesiyorum. Beni oyalayacaksın. Birazdan görüşürüz."

Sessizleşiyor.

Benim, rüzgârın ve dalgaların sesi. Tuzlu havada, gece yaklaştıkça ve ben engebeli zeminde uzandıkça daha da kötüleşen bir ürperti var. Bu çok sembolik. Hareket etmeye cesaret edemiyorum, daha fazla zarar vermekten korkuyorum. Başaramayabileceğim düşüncesi aklımdan çıkmıyor ve evet, pişmanlık var. Çok fazla insanı incittim, hayatımı buldozerle geçtim, küçük yaştan beri berbat ettim. Hiç bulamadığım bir şeyi arıyordum.

Aklım istemeden Kerry'ye kayıyor ve kalbime bir acı saplanıyor. Kurşun yarasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir acı. Harika hayatta kalma içgüdüleri. Bu kadın türünün tek örneği ve hâlâ onu öldürmem gerekiyor. Eğer ben yapmazsam, başkası yapacak. Ne olursa olsun o mahkum. Her şey boktan ötesi.

Onunla oynamıyordum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ama bu dünyada ne hissettiğimin bir önemi yok.

Yakında benim için hiçbir şeyin önemi kalmayacak çünkü gerçekten başarabileceğimi sanmıyorum. Sadece sığ nefesler alabiliyorum ve artık bana fazla hava vermiyorlar. Kontrolsüzce titriyorum ve kalbim çırpınıyor. İçimdeki soğuk, analitik Christian şoka girmek üzere olduğum, iç kanama geçirdiğim sonucuna varıyor.

Beni alaşağı edenin küçücük bir kadın olduğuna inanamıyorum. Ona hayran mı olmalıyım yoksa ondan nefret mi etmeliyim bilmiyorum.

Angela. Şimdi onu kim koruyacak? Kardeşlerimin bu göreve hazır olması için dua ediyorum.

Giderek güçlenen siren sesi ve çevredeki binaların cephelerinden yansıyan mavi ışıklar bana bir umut ışığı veriyor.

Siyah bir Mercedes ve bir ambulans aynı anda hemen yanımda durdu, farları gözlerimi acıtıyordu.

"Christian. Konuş benimle!"

Eric'in sesi, sanki uzaktan geliyordu.

Araba kapılarının çarpması, tekerleklerin yere vurması. İnsanlar. İğneler. Sıvılar. Kaldırılıyorum. Konuşuluyorum. Cevap vermek için çabalıyorum ama dudaklarımdan ses çıkmıyor. Onlara zorlukla nefes alabildiğimi söylemem gerekiyor ama yeterince hava alamıyorum.

Sesler clanky, metalik, soluklaşıyor.

"KAYA GİBİ YAPILISIN, Christian. Şu antik olanlardan biri gibi. Büyük Kanyon. Yıkılmaz."

Sert ışığa karşı göz kırpmıyorum.

Carmen'in sesi. Carmen Payne. Salvatore'un bebek annesi, aklınıza gelebilecek en garip of. düzenlemeyle

"Büyük Kanyon kayaların yokluğudur," diye mırıldandım. "Bu yüzden ona kanyon diyorlar. Ne oluyor lan?

seni nöbete mi verdiler?"

"*Ay Dios mio*. Her zamanki gibi büyüleyici. Ben de en az senin kadar memnunum." Yanımdaki Kolombiyalı güzel, Amerika'da geçirdiği onca yıla rağmen hâlâ çok seksi bir İspanyol aksanına sahip.

Alay ediyorum. Bunu yapmamalıydım. Göğsümde bir ağrı hissediyorum ve öksürüyorum. "Bugün günlerden ne?" Nefes nefese kaldım.

"Salı."

Düşünmeye çalışıyorum, Kerry'yi öldürmeye çalıştığım günün hangi gün olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Perşembe. Lanet olası perşembeydi!

"Beş gündür dışarıda mıyım?"

"Mm... aşağı yukarı."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Şimdiye kadar gördüğüm en güçlü kontrol ihtiyacına sahipsin. Bilincin yerinde olmasa bile uyanıktın. Gözlerin açıktı. Beni korkuttun."

"Seni hep korkutmuyor muyum?"

Cevap vermiyor.

Carmen hiçbirimize aşırı düşkün değil. David'in üzerine titreyen annesi ve bunun dışında Salvatore örgütünden çok uzak duruyor. Yaptığımız ve savunduğumuz her şeyden nefret ediyor ama oğluna son damlasına kadar sadık ve babasıyla yaptığı anlaşmaya sadık.

"Benimle birlikte olmak için kimi kızdırdın?"

İç çekiyor. "Sırayla yaptık. Şansım tükendi."

"Evet. Tamam. Başka birine buraya gelmesini söyle. Eric. Ivan.

Konuşabileceğim biri." "Ben de seni seviyorum, seni kibirli bok parçası."

Gözlerimi kapatıyorum. Ayağa kalktığı anda sandalyenin çıkardığı ses kulaklarımı tırmalıyor ve dişlerimi sıkıyorum. Yalnız kaldığımda, kutsanmış uykuya geri dönüyorum.

"CHRIS. UYANDIN MI?"

Sarsıldım ve gözlerimi açtım. Nathan.

"Seni dünyanın hangi köşesine saklandıysan oradan mı çıkardılar?" "Kardeşimin yaratıcısıyla buluşmasını hayatta kaçırmazdım."

"Bugün sevildiğimi hissediyorum. Önce Carmen bana kızdı, şimdi de sen."

"Duyduğuma göre tam tersi olmuş, sen huysuz bir pislikmişsin. Senin yüzünden bana sataştı."

"Göğsünde bir delik olsa sen de huysuz olurdun." Çirkin mavi bir önlüğün örttüğü yan tarafımı yokluyorum, küçük bir bandajdan başka bir şey hissetmiyorum. "Ne oluyor lan? Tepeden tırnağa kesilmiş olacağımı sanıyordum?"

"Evet- Hava kanaman vardı, kanaman o kadar da ağır değildi. İç organlarını açığa çıkarmak zorunda kalmadılar, göğüs tüpü yeterliydi anlaşılan." Sandalyeyi yatağa çekti ve yanıma oturdu. "Ne oldu?"

Olanlarla ilgili duygularım karmakarışık. Vücudum hala Kerry'yi istiyor, sanki bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi. Aynı zamanda beni nasıl kandırdığına ve beni nasıl dövdüğüne dair öfkenin karanlık ağırlığını taşıyorum. Burnum ve dudaklarım şişmiş. Bok gibi göründüğümü anlamak için kontrol etmeme gerek yok. Ve beni vurdu. Neredeyse beni öldürüyordu. Yaşamayı seviyorum. Diğer tarafta beni nasıl bir cehennemin beklediğini bilmek istemediğime eminim. Henüz değil.

Onun hakkında kimseyle konuşmak istemediğimi de biliyorum. O benden başka kimseyi ilgilendirmez. "İşler boka sardı."

"Şaka yapmıyorum," diye
cevaplıyor kardeşim. "Angela
biliyor mu?"

Çok uzun bir süre
bekliyor. "Ziyarete
gelmedi mi?" Nathan
başını sallar.

Tamam. Anladım. Amcamıza çok
yakın. "Beni buradan çıkar, Nate."

İtiraz etmiyor. Çağırabileceğimiz sağlık ekibimiz var ve evde iyileşebilirim. Buradan çıkmam ve Salvatore'la konuşmam lazım. Kerry benim. Benim sorumluluğumda. Hâlâ onun ölüm listesinde, belki de eskisinden daha fazla ve başkasının pis ellerinin onun üzerinde olmasını istemiyorum.

Kerry Jackson benim.

Kerry

NEREDEYSE KAÇIYORUM, polis aracının yan tarafına düşüyorum. Polis dışarı fırladı ve beni kollarıyla yakaladı.

"Hanımefendi! Ne oldu? İyi misiniz?"

Kalbim üzüntü, acı ve korku içinde çılgılık atıyor. Hayır. Ben iyi değilim. Ruhum değil. Fiziksel

olarak ise hiçbir fikrim yok. Yüksek adrenalin, muhtemelen hissetmem gereken acıyı tamamen bloke etti. Rasyonel olarak, acı çekmem gerektiğini biliyorum. Çok kötü dayak yedim.

Ambulans çağırıldığında itiraz etmedim. Her şeyi hissediyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Soruyorlar, soruşturuyorlar, muayene ediyorlar, damarlarıma iğneler batırıyorlar. İniltilerin benden geldiğini anlamam biraz zaman alıyor. Sonra kendimden geçiyorum ve uyku beni sahipleniyor.

"Kendine geldiğinde onu sorgulayabilirsiniz memur bey. Buraya gelirken morfin verildi. Şu anda uyuyor."

"Bundan önce onunla konuşmam gerekirdi."

"Fiziksel sağlığı her şeyden önce gelir. Kimliğini tespit edebildiniz mi? Ondan bir isim alamadık, sadece saçma sapan mırıldanmalar duyuyoruz."

"Hayır. Kimliği yoktu. Telefonu yoktu. Hiçbir şey yoktu. Araba bizi hiçbir yere götürmedi. Onunla gerçekten konuşmam gerek."

"Daha sonra," diye son derece kesin bir tonla bitiriyor.

Hemşireyi sevdim. Polisle aramda bir kaya gibi durmasını seviyorum. Dilim damağıma yapışmış gibi görüldüğü için konuşmaya çalışmak bir sonuç vermiyor, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Hala uyuyormuş gibi davranmak bir lütuf olduğunu kanıtlıyor. Gelip giden ayak seslerini dinliyorum ama çoğunlukla yalnız kalıyorum. Sanki hala acil servisteymişim gibi sesler geliyor ve etrafıma dikkatlice baktığımda bir perdenin arkasında olduğumu ve yanımda kimsenin olmadığını fark ediyorum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyuşukluk geçince zihnim açılmaya başlıyor. İçimde donup kaldım, gece tekrar tekrar oynuyordu. Neredeyse öldürülüyordum. Bu farkındalığa her vardığımda sanki göğsüme bir şey saplanıyor, buz gibi bir acı, korku, hayal kırıklığı. Birden burada güvende olmadığım düşüncesi aklıma geliyor ve bir sarsıntıyla polisle konuşamayacağımı fark ediyorum. Eğer bu adamlar düşündüğüm kişilerse, polislerle gerçekten ama gerçekten konuşamam. Eğer şimdi bir ölüm listesindeysem, konuşursam ne kadar temelden mahkum olacağımı ancak hayal edebilirim.

Muhtemelen bir fark yaratmaz ama yine de. Ve polislerin beni koruyabileceğine kesinlikle güvenmiyorum. Tanık korumanın başarısız olduğuna dair çok fazla hikaye duydum.

Kollarımı ve bacaklarımı gözden geçirmeye başladığımda, kaybettiğim hayatımın üzüntüsüyle göğsüm ağrıyor. Kot pantolonumu ya da sütyenimi çıkarmamışlardı. Üzerimde soluk mavi bir hastane önlüğü, çeneme kadar çekilmiş bir battaniye var. Engelleyemediğim bir iç ürpertisinden titriyorum. Kolumda bir serum hattı var. Göğsümde elektrot yok. Alarm verecek bir şey yok.

Etrafıma bakıp önlükten bir şerit koparıyorum, kolumdaki sondayı çıkarıyorum ve şeridi küçük yaranın etrafına sarıyorum. Kazınmış, kanlı ve şişmiş ellerime bakarken seğiriyorum. Boğazım ağrıyor, sırtım, bacaklarım, özellikle de dizlerim. Geri kalan kısmımın neye benzediğini görmekten korkuyorum. Bacaklarımı sedyenin kenarından sarkıtarak gömleğimi, ceketimi ve ayakkabılarımı arıyorum ve Tanrı'ya şükür, her şey sedyenin altındaki bir sepette duruyor.

Kıyafetlerimi giymek için mücadele ederken kaçmak isteyen iniltiyle savaşıyorum, sonra perdelerin arasından dışarı bakarken nefesimi tutuyorum, kalbim güm güm atıyor. Kimse bana doğru bakmıyor gibi görünüyor. İnsanlar etrafta koşuşturuyor, alarmlar ötüyor.

Çıkış sadece bir koridor aşağıda ve kanlar içinde bir sedyeyle koşarak gelen ilk müdahale ekiplerinin ve duvarın arasına sıkışarak ambulans garajından çıkıyorum ve sessizce acil servisten ayrılıyorum.

Bölüm 11

Kerry

[Hala gece, ama yakındaki parkta kuşlar ötmeye başladı, bu yüzden şafağın yakın olduğunu tahmin ediyorum.

Sonunda tek başıma kaldığımda, yaşadıklarım beni derinden etkiliyor ve şiddetli bir şekilde titremeye başlıyorum. I

Aptalca olup olmadığını düşünmeden karanlık parka tökezleyerek giriyor, çimenlerin üzerine dört ayak üzerine düşüyor ve sonra çalıların altında titreyen küçük bir topun içine kıvrılıyorum. Ağrıyan ellerimi sıkı yumruklar halinde kavırıyor ve kaçmak isteyen çığlığımı boğuyorum.

Eve gitmem lazım.

Hayır, eve gitmemeliyim, beni orada bulurlar.

Aileme ya da arkadaşlarıma gidersem onları tehlikeye atmış olurum.

Zihnim dönüyor ve acı çekiyorum, ham keder ve korku göğsümün içinde bir delik açıyor. Kimsenin bilmesine izin veremem.

Şehri terk etmeliyim.

Her türlü mantıklı düşünceyi ele geçirmekle tehdit eden paniği kontrol etmeye çalışmak için yumruklarımı göğsüme bastırıyorum.

Nereye gidebilirim ki? Burada her şeyim var. Dünyanın başka hiçbir yerinde tek bir arkadaşım ya da akrabam yok. Öylece kalkıp gidemem. Bir arabam bile yok.

Christian çalışmıyor olmalı, belki de ölmüştür. Bir acı beni iki büküm etti. Ondan hoşlanmıştım. Onunla karGılaGmanın baGtan çıkarıcı çılgınlığını keGfetmeyi gerçekten ama gerçekten istiyordum. Daha önce yaGadığım hiçbir Geye benzemiyordu.

Meğer sadece avını sikmek istiyormuş.

Ağlamaktan boğuluyorum, tekrar tekrar yutkunuyorum, onu uzaklaştırmak için savaşıyorum. Ne kadar acıtırsa acıtsın, durmanın faydası yok.

Christian peşimde olmadığına göre... başka birinin gelmesi ne kadar sürer?

Bir parçam sonsuza dek bu parkın sidik kokan çalılarında kıvrılıp kalmak istiyor. Hiç kimse

burada olduğumu biliyor. Güvende olurdum. Ama tabii ki bu bir seçenek değil. Eve gitmeli ve yaralarımın bakmalıyım, görünen ve görünmeyen.

Hiçbir şeyim yok. Param yok. Telefonum yok. Kimliğim yok. Evimin anahtarları yanımda, Tanrı'ya şükür, kot pantolonumun cebinin derinliklerine gömülü.

Buradan yürümek yaklaşık kırk dakika sürüyor. Teşekkürler hilekâr orospu çocuğu Evan, teşekkürler nafaka ve canlı şehir hayatına yakın yaşama isteğim. Bu tamamen yapılabilir.

Karanlık parkı, alçak demir çitlerin dışındaki ıdıklı caddeyi, geç saate rağmen hala yoğun trafiğı göz önünde bulundurarak ara sokaklardan gitmeye karar veriyorum.

Her yerim ağrıyor. Bileğimi burkmuş olmalıyım. Dizlerim, dirseklerim ve avuç içlerim kaşınıyor ve acıyor, boğazım sanki hâlâ onun elleri varmış gibi daralıyor. Christian'ı her düşündüğümde ürperiyorum. Acı çeken bedenim ne kadar dayak yediğimin güçlü bir hatırlatıcısı ama kalbim olanları kavramaya başlamadı bile. Ayaklarım beni eve götürürken onu önümde görüyorum, topallamam gittikçe kötüleşiyor. Onu gülümserken görüyorum, güçlü, şehvetli ve onu intikamcı görüyorum, dudaklarında hain bir sırıtış, gözleri nefret saçıyor.

Sokağıma girmek üzereyken, daha önce hiç yaşamadığım kadar yorgun oluyorum. Sessiz kaldırımları tarıyorum, kendi tarafımı, karşı tarafı, gölgelerin arasından görmeye çalışıyorum, bir silah parlıyor mu, bir şey hareket ediyor mu diye. Sonunda şansımı denemeye karar veriyorum. Belki hâlâ hayatta olduğumu bilmiyorlardır? Belki biri benim için gelmeden önce biraz soluklanabilirim. Ve geldiklerinde, bir planım olacak. Bir planım *olmalı*.

Son kalan enerjimi de kullanarak son birkaç metreyi koşarak kat ediyorum, titreyen ellerimle ön kapımın kilidini açıyorum ve kapıyı kapatıp kilitledikten sonra içeride yere çöküyorum.

Orada boş boş oturuyor, hiçbir şeye bakmıyor ve mutlak sessizliğı dinliyorum. Silah sesi zihnimde tekrar tekrar çalıyor ve her seferinde yeniden yaşıyorum. Bir insanı vurdum. Önemsemediğim birini vurdum, önemsememem gereken birini, ama bunu bilmiyordum.

Tökezleyerek banyoya doğru ilerlerken her adımda irkiliyorum. Duvardaki düğmeye basarken sert beyaz ışıktan gözlerimi kapatıyorum. Parmak uçlarım bile ağrıyor. Hâlâ düşmanın üzerinde duran elime bakıyorum ve tırnaklarımın çoğunun kırıldığını fark ediyorum.

Bakışlarımı aynaya kaldırıyorum ve bu gece daha önce burada durduğumu fark ediyorum. Başka bir hayatta. Bana yaptıklarına bakarken hala bir şey hissetmiyorum, sadece gerçekleri inceliyorum. Her iki gözümün altında hilal şeklinde, mavimsi siyah morluklar var. Dudaklarım şişmiş ve morarmış, burnum da öyle. Her iki burun deliğimde kurumuş kan var, ayrıca çeneme ve her iki yanağıma da bulaşmış. Boğazımı çevreleyen geniş, morumsu boğma izleri var.

İçimde ani bir bulantı dalgası kabarıyor ve lavaboda birkaç kez kuru öğürüyorum, boğazımdaki acıdan gözlerim sulanıyor, ağzımda safra tadı ekşiyor. İşim bittiğinde alnımı soğuk aynaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Yeterince gördüm.

Duşu açıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum, adım adım, her hareket tam bir ıstırap. Acı giderek artıyor.

Daha da kötüsü. Belki morfinin etkisi geçmiştir? *Tanrıya* şükür bana ilaç verdiler. Onsuz eve kadar yürümeyi başarabilir miydim emin değilim.

Kaynar su tenimi yakıyor, inlememe neden oluyor ve beni her geçen dakika daha da parçalanan kalbim yerine fiziksel acıya odaklanmaya zorluyor.

Yüzüm dereye dönük, gözlerim kapalı uzun bir süre duruyorum. Düşünmeden. Kıpırdamadan.

İlk hıçkırık göğsümü sarstığında, bir barajın açılması gibi. Duramıyorum. Suyun içinde kısık sesle çığlık atıyorum, çığlıklarım bittiğinde nefes almak için yutkunuyorum. Dizlerim bükülüyor ve küvetin dibine doğru kayıyorum, sıcak buharla, akan ıslaklıkla ve kaybettiklerimin üzüntüsüyle sırlıklam oluyorum.

Benim hayatım.

Mafya başıma ödül koydu ve hayatımı kaybetti. Sonsuza kadar orada oturuyorum, üzerimden su akıyor, dizlerime sarılıyorum ve ağlıyorum. Ellerini hala üzerimde hissediyorum, kalbi kalbime çarpıyor, nefesi, kokusu, tadı ağzımda. Onu hala içimde hissediyorum.

Yıkarım, yıkarım, yıkarım. Sabunla, köpükle, durula, sabunla, köpükle, durula. Sonra kurulanıyorum, hırpalanmış bedenime sıkıca bir battaniye sarıyorum ve oturma odamda yerde huzursuz bir uykuya dalıyorum.

Hasta olduğumu söyleyip işe gitmem gereken saatleri kaçıyorum. Sonunda gittiğimde, 'grip' diyorum ve bana sesimin berbat çıktığını söylüyorlar.

Bir sarsıntıyla uyandığımda, aniden ne yapmam gerektiğini biliyorum. Kat kat giysilerimi giyerken titriyorum. Çok, çok üşüyorum. Perdemi bir santim kadar yana çekerek pencereden dışarı bakıyorum, kimseyi göremiyorum. Dışarıda biri var mı bilmiyorum ama başka seçeneğim yok. Gizlice dışarı çıkıyorum, yumruğumu komşumun kapısına vuruyorum, emekli bir binbaşı olan deli dubleks dostumun.

Kapı bir aralık açıldığında nefesimi verdim. Nefesimi tuttuğumu bile bilmiyordum. Sırtım karıncalanıyor ve zar zor nefes alabiliyorum, göğsüm sıkışıyor. Açık gökyüzünün altında korunmasız hissediyorum.

"Binbaşı Edwards. İçeri girebilir miyim, lütfen?"

Gözlerini biraz daha açarak bana bakıyor. Gözleri açık mavi ve irisin kenarını çevreleyen beyaz bir halka var. Tamamen boş bakıyor.

"Kimsiniz?"

"Benim, Kerry, komşunuz. Aynı duvarı paylaşıyoruz. Lütfen, lütfen içeri gelebilir miyim?" Törpüledim.

Bir yıldır komşuyuz. Aşağı yukarı her gün birbirimizle selamlaşıyoruz. Artık ahırdaki bütün atlar onda değil.

"Bayan Kerry! Tabii ki."

Rahat bir nefes alarak içeri giriyorum, kapıyı kapatmadan önce son bir kez arkama bakıyorum.

"Sizin için ne yapabilirim? Kahvem var. Bir fincan ister misiniz? Bir yerinizi incittiniz mi, bayan?" Bana bakıyor, çürüklerimi inceliyor.

"Kalamam Bay Edwards. Sizden çok ama çok büyük bir iyilik isteyeceğim." Dudağımı çiğniyor, bunu kabul etmesi için Tanrı'ya dua ediyorum: "Bir silah ödünç almam gerekiyor."

GÜVENLİ BİR ŞEKİLDE KENDİ KAPIMIN ARKASINA GERİ DÖNÜYORUM, kapıyı kilitleyip sürgülüyorum, tüm pencerelerimin kapalı ve örtülü olduğundan emin olduktan sonra dün gece veranda kapısının önünde yaptığım küçük yuvanın üzerine çöküyorum. Bahçeden geçmek mümkün değil. Dik bir yamaçla bitiyor ve yanlarda yüksek duvarlarla bölünmüş komşularımın bahçeleri var. En azından gerçekten zor olurdu.

Dolu silahı yastığın altına koyuyorum, emniyetinin açık olduğundan emin oluyorum ve battaniyeyi tekrar sıkıca üzerime sarıyorum. Yan tarafıma kıvrılıyorum, ön kapıya bakıyorum, dinliyorum, bekliyorum.

Er ya da geç kalkıp dışarı çıkmam gerekecek. Bunu biliyorum. Ama zamana ihtiyacım olduğunu da biliyorum. Çok fazla zamana.

Hala tenini tenimde hissediyorum.

Hiç geçecek mi bilmiyorum.

Onu düşünmek istemiyorum ama başka bir şey de düşünemiyorum. Eğer yaşıyorsa, benim için gelecektir. Eğer ölürse, başkası gelir.

Kaçmalıyım ya da belki polise güvenmeye çalışmalıyım ama mafyanın maaşlı polisleri olduğunu biliyorum ve doğru kişiyle konuştuğumu nasıl bilebilirim?

Gözyaşlarım yeniden dökülmeye başlarken boğazımdan alçak bir inilti yükseliyor. Acıdan başka bir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey.

Hayatta kaldığım için kendimi muzaffer hissetmiyorum. Hayatım sonsuza dek değişti.

Christian'dan önce Kerry'yim, Christian'dan sonra da

Kerry'yim. Ondan nefret ediyorum. Ve etmiyorum.

Ve kesinlikle dehşete düştüm. Hayatta kaldı mı? Dışarıda bir yerde mi?

Benim için kim gelecek ve ne zaman?

Hristiyan

"Pek iyi gitmedi, değil mi?" Salvatore'un sesi karanlık bir neşe ile dolu, bir alay. "Bunu yapacağım," diye bağıriyorum. "Onun işini bitireceğim."

"Becerikli küçük hanım. En acımasız adamlarımdan birini nasıl alt etti?"

İç çekiyorum, limandaki anları bir kez daha yaşıyorum. Ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Onu baştan çıkaranın ben olduğumu sanıyordum, oysa aslında başından beri masum kadın cazibesini üzerimde kullanan oydu.

"İyileşir iyileşmez bu işe başlayacağım. O öldü."

"Öyle olduğunu biliyorum yeğenim, öyle olduğunu biliyorum. Bir şeyi kafana koyduğun zaman, seni kimse durduramaz." Gitmek için döndü ama sonra bana baktı. "Ve biliyorum ki sen iyi ve doğru bir şekilde

motive olmuş."

Salvatore sırtıyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

İçinde bulunduğum karmaşa destansı. Bunu nasıl çözeceğime dair hiçbir fikrim yok. Kerry'den nefret etmiyorum.

Onu çok özledim.

Bölüm 12

Kerry

TGece sessiz. Uykusuzluktan sallanıyorum. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Bugün olduğundan bile emin değilim. Göğsüm bir delik. Karnım bir delik. Üç gündür duş almadım. Bu

Sabah eve döndükten sonra, duş aldıktan sonra, cildim kızarmış, acımış ve çiğken, iki kat yumuşak pantolon, üç kat kazak, kalın çoraplar giydim ve o zamandan beri bunları çıkarmadım. O zamandan beri neler olduğunu bile zar zor hatırlıyorum.

Sıyrıklarım kabuk bağladı. Artık kanamıyorum.

Karanlık ve sessiz evimde yürürken günlüğümü elime alıyorum ve dışarıda körfezin güzel manzarasını sunan sürgülü cam kapıların önünde yere çöküyorum. Bacak bacak üstüne atıyorum, bir çorabımı düzeltiyorum ve boş bir sayfa açıyorum.

"Ölmüş olmalıydım. Ne zaman geleceğini bilmiyorum. Bir sonraki nefesimi nasıl alacağımı bilmiyorum. Neden gitmediğimi bilmiyorum.

Kelimelere bakıyorum. Harfler zıplıyor. Kalemı yanlış tutuyorum. Nasıl doğru tutacağımı hatırlayamıyorum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve ne yazdığımı zar zor görebiliyorum. Üç gün hiçbir şeyi daha iyi yapmadı. Neredeyse hiç uyumadan, iştahsız ve kalbimin olması gereken yerde ağrıyan bir girdapla geçen üç gün. Ölmek istemiyorum ama nasıl yaşayacağım, nasıl devam edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Gitmem gerektiğini biliyorum ama düşünemiyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Kapı zili çalıyor ve kalbim **yerinden fırlıyor**. Silahı bulmak için çabalıyorum, sonra sessizce ön kapıya koşuyorum.

"Kim o?"

"Ben Chloe, tatlım."

"Kapıyı açamıyorum." Silahı terli avucumun içinde tutuyorum.

"Aramalarımın hiçbirine cevap vermedin. Çok endişeliyim. Beni içeri al, yoksa aileni arayacağım."

Düşüncesi bile dizlerimin bağına çözüyor. Bu söz konusu bile olamaz. "Lütfen yapma. Tekrar ara. Cevap veririm."

"Kapıyı aç, Kerry. Ne oldu? Lütfen."

"Yapamam." Sesim kesildi. "Chloe, anlamıyorsun."

"Bana anlamam için bir şans vermiyorsun. Biri seni incitti mi?"

Boğazımdan çiğ bir hıçkırık yükseliyor ve yere çöküyorum.

"Aman Tanrım! Kerry. Yemin ederim, şimdi anneni arayacağım."

Kendimi kapıya atıyorum, uzanıyorum, emniyet zincirini çözüyorum ve sürgünün kilidini açıyorum, hala yerdeyim, titriyorum.

Chloe yaslandığım kapıyı iterek açıyor ve beni cilalı ahşap kalasların üzerinde kaydırıyor. Kapıyı iterek kapatırken nefesi kesiliyor ve yanımda diz çöküyor. "Aman Tanrım! Ne oldu?"

"Bu konuda konuşamam." Sesim boğuk bir törpüden başka bir şey değil. Beş gündür, ilk sabah hasta olduğumu söylediğim ve silahı ödünç aldığım komşumla yaptığım iki konuşma dışında kimseyle konuşmadım.

Parmağını dikkatlice çenemin altına koyuyor ve başımı eğerek morarmış, şişmiş yüzümü tarıyor, gözleri avucumun içinde duran silaha kayıyor, elim yerde gevşek duruyor. Alt dudağı titriyor. "Bunu sana kim yaptı?"

"Bu konuda konuşamam."

"Neden? Hastaneye gitmen gerek! Bir doktora göründün mü?"

Kolunu tuttum. "Bu konuda kimseyle konuşamazsın, Chloe. Seni öldürürler. Beni de öldürürler, seni de öldürürler."

Gözleri büyüdü. "Kerry, beni korkutuyorsun." Yavaşça kolumdan tutup kalkmama yardım etti.

"Gel." "Kanepe olmaz," diye boğuluyorum.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Tamam. Nereye?"

"Pencerede."

Tavandan tabana geniş pencerelerimin önüne yuva yaptım. Yastıklarım, battaniyelerim, birkaç bardak suyum, bir yığın kullanılmış peçetem var. O gecedен beri üst kata çıkmadım. Çarşaf lar hala değişmemiş, onun tohumuyla ve sevişme sandığım uzun saatlerin teriyle kirlenmiş. Onları göremiyorum. Onunla oturduğum hiçbir yere oturmadım. Özenle yapılmış Kerry boyutlu bir balonun içinde yaşıyorum.

Beni oraya götürdü ve benimle birlikte yere oturdu.

"Benimle konuşmalısın, sevgilim. Sen konuşana kadar buradan ayrılmayacağım. Ve eğer bana polisleri aramamam için gerçekten iyi bir neden söylemezsen, yemin ederim bunu yapacağım."

"Hayır," diye sızlanıyorum. "Sana söyleyeceğim. Ama başka kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin. Asla. Anlayacaksın."

Gözlerini kısar. "Dinliyorum."

Sertçe yutkunuyorum. Bütün bunları arkadaşımın üzerine nasıl yıkabilirim? Herkesi korumak için çok uğraştım. "Birkaç hafta öncesini hatırlıyor musun? David'in söylediği şeyi?"

"Evet. İstiyorum."

"Ben de babasına sordum." Başını sallıyor.

"Bu hayatımın en büyük hatasıydı."

Chloe hareket etmiyor ya da konuşmuyor; nefes almak zorlaşıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve paniğe kapılmamak için savaştığım zorunda kalıyorum.

"Peşimden birini gönderdi."

Kaşlarını çatıyor.

"Beni öldürmek için."

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "Ne?"

"O tanıştığım adamdı. Kendi suikastçıyla çıktığım ortaya çıktı." Bunu söylerken içimde mide bulantısı yükseliyor. Arkadaşım dehşetle bakıyor. "Kerry!"

Hırpalanmış ellerime bakıyorum. Parmak eklemlerimi kaplayan çürükler. Avuç içleri sıyrılmış, yaralarda hala küçük çakıl taşları var, bazıları biraz enfekte olmuş.

"Beni becerdi. Ben de izin verdim. Aramızda bir şey var sanmıştım. Onun özel olduğunu düşündüm." Acı acı gülüyorum. "Sonra bana ilaç verdi, beni kaçırdı ve vurmaya çalıştı. Ben de karşı koydum. Onu vurdum." Bu anları yeniden yaşarken her zaman altımda açılan karanlık girdaba düşmemek için mücadele ediyorum. "Onu öldürüp öldürmediğimi bilmiyorum," diye ekliyorum fısıltıyla, sesim kelimeleri taşıyor.

Eli omzuma dokunduğunda sarsılıyorum.

"Kimseye söyleme," diye fısıldıyorum.

"Ama polise gitmek zorundasın!"

"Luciano Salvatore öldürülmemi emretti. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorum. Hayatımın geri kalanında da ödünç bir zamanla yaşayacağım. Bildiğini anlarsa, sen de anlarsın. Onunla istediği şey arasına girecek hiçbir şey yok Chloe. Polisler seni koruyamayacak. Tüm ailen tehlikede olacak. Konuşamazsın. Anlıyor musun? Kendini kesin bir ölüme mahkum edeceksin."

"Salvatore? David'in babası mı?" Chloe burnunun kenarını sıkarak yere yığıldı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Öyleyim. Onun tetikçisiyle karşılaştım. Biliyorum."

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Önce ona, sonra tekrar ellerime bakıyorum. "Sanırım yemeğe ihtiyacım var," diyorum belli belirsiz. "Bir şeyler pişirmemi ister misin?" Ayağa fırlıyor.

"Sanırım mutfağım boş."

Yalpalayarak ayağa kalkıyorum ve buzdolabını ve dolapları karıştırmaya başlayan arkadaşımın peşinden gidiyorum. Gözlerim Christian'ın kısa bir süre önce bana verdiği ölmek üzere olan bitkilere takılıyor.

O zaman ve şimdi hala sonsuzluk gibi geliyor. Odayı üç uzun adımda geçiyorum, sarsak hareketlerle pencereyi açıyorum ve bitkiyi, saksıyı, her şeyi fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatıyorum. Küçük bahçemin en ucundaki küçük bir beton bölücüye çarpıyor ve paramparça oluyor.

"*Siktir git!*" Çığlık atıp pencereyi tekrar kapattım.

Dönüp ağzı açık Chloe'ye bakıyorum.

"Sormayacağım," diyor, "ama markete gideceğim ve döndüğümde yemek yapacağım. Beni tekrar içeri alacağına söz ver."

Başımı salladım. "Söz veriyorum. Teşekkür ederim."

Ertesi gece, kokuşmuş kıyafetlerimi çıkarmama ve duşa girmeme yardım ediyor. Morlukları ve şişlikleri inceliyorum, zihnim kopuk, kendimi sanki yukarıdan görüyorum, kendi zihnimin dışında yüzüyorum. Sanki bedenim benim bedenim değilmiş gibi, sanki tenim benim tenim değilmiş gibi. Chloe çenesini sıkıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Söylenecek bir şey yok.

Bundan birkaç gece sonra, üst katımın tamamını temizliyor ve beni evimi geri almaya ikna etmeye çalışıyor.

Küçük ofisteki kanepeyi seçiyorum. Varlığıyla o odayı kirletmedi. Orada onunla ilgili anılarım yok.

"Benim yanıma taşın." Chloe bana defalarca yalvardı. "Yerim var. Onun üzerinde uyuyamazsın. Çok kısa."

Silahı bir yastığın altına koydum. "Yapabilirim ve yapacağım. Bu pisliği senin kapına kadar getirmeyi reddediyorum. Bence gelmeye devam etmemelisin, çünkü şansımızı zorluyoruz. Ya biri beni izliyorsa? Ya seni görüp senin de bir baş belası olduğuna karar verirlerse?"

Chloe omzunun üzerinden bakıyor, gözleri büyüyor. "Beni korkutuyorsun."

"Korkmalısın."

"Korkmuyor musun?"

Ona bakıyorum ve bir yastığı göğsüme bastırıyorum. "Bir dahaki sefere hazır olacağım, cesaret ediyorum." "Bir tane daha gönderebilirler, bir tane daha-"

"*Gidecek hiçbir yerim yok,*" diye bağıriyorum ve zavallı arkadaşımın irkilmesine neden oluyorum. Boğazım sıkılıyor ve bacaklarımı yukarı çekip onlara da sarılıyorum, ileri geri sallanıyorum. "Nereye gideceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Bazen sadece bitmesini diliyorum."

"İşte bu kadar. Seni yanımda götüreceğim." Chloe bir adım öne çıkıp kolumu tutuyor. Onu çekiyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlarken başımı sallıyorum.

"Hayır. Her şey için teşekkür ederim. Bir şeyler düşüneceğim.

Söz veriyorum." Ayaklarını sürüyerek yürüyor. "İşe geri dönecek misin?"

Gözlerim pencereye, dışarıdaki tehlikeli dünyaya doğru kayıyor, dışarıya bir adım bile atma düşüncesi göğsümü sıkıyor. "Umarım öyledir."

"Onlara hasta olduğunu söyledim. O kadar da abartılı değil, değil mi?" Başıımı salladım. İyi değilim. Bundan eminim.

Geceleri evime giren birinin sesini bekliyorum. Christian'ı bekliyorum ve ruhum her geçen gün daha da parçalanıyor. Neden gelmedi? Neden kimse gelmedi? Bir buçuk hafta oldu ve ben hâlâ hayattayım.

Sanki ölümü diliyor gibiyim.

Bu yüzden mi gitmiyorum?

Hristiyan

Tekrar ayağa kalktım ve sonunda Salvatore'ların evindeki ucube gösterisinden kurtuldum. Evin batı kanadının en ucunda kaldım ama partiler, içkiler ve kadınlar gözümünden kaçmadı. Eskiden bunlara katılırdım. Şimdi midemi bulandırıyor.

Kerry'nin hayatını talep ettim, amcama onun işini bitireceğimi söyledim.

Gerçekte, neredeyse beni bitirmesine rağmen, bunu yapmayacağım. Onu bu şehirden uzaklaştırmalı, saklamalıyım. New York'u düşünüyorum. Ya da New Orleans. Ya da belki Meksika. Angela'nın kapısına kadar gitmeyeceğim ama Nathan kesinlikle işime yarayabilir, onun birçok yerinden biri. İçimden bir ses onun kadını da kullanabileceğimi söylüyor, Kerry'yi yatıştırarak ve mafya olmayan birini.

Evinden çıkmıyor olması derinlerde bir yerde acı veriyor. Bir haftadır dışarı adımını atmadı. Ondan öncesini bilemem, ama onu gözetlemeye başladığımdan beri ateşli saçlarının bir parıltısını bile görmedim.

İş arkadaşı her gün uğruyor, ta ki aniden gelmeyene kadar. Canlandım. Davranışlarında bir değişiklik.

Bu umut verici. Belki de dünyayla tekrar yüzleşmeye hazırdır?

Kerry polislerle hiç konuşmadı. Bu beni şaşırtıyor. Hastaneden kaçtı ve kim olduğunu bile bilmiyorlardı. Beni koruyor mu? Yoksa mafyayı ispiyonlamayacağın gerçeğinin farkında mı?

Bir parçam bunu benim için yaptığına inanmak istiyor. Bir parçam aramızda hâlâ bir şeyler olmasını umuyor.

Daha mantıklı olan başka bir parçası ise bunun saçma olduğunu fark eder. O korkuyor. Benden. Salvatore'dan. Dünyadan.

Ben yaptım.

Onun kıvılcımını, güvenini ve ışığını söndürdüm.

Pişmanlık göğsümde çalkalanıyor, kurşun yarasından daha çok ağrıyor. Kendini bana vermekte

tereddüt ettiğini biliyorum, ama bir parçasının bir şeyler hissettiğini biliyorum, iyi ve saf bir şeyler.

Onu parçalara ayırdım ve şimdi lanet olası evinden bile çıkmıyor. Salvatore onu öldüreceğimi düşünüyor. Buna inanmasına izin vereceğim.

Onu öldürmeyeceğim. Onu kurtaracağım.

Hazır olduğunda, dışarı çıktığında, planımı uygulamaya koyacağım. Bundan hiç hoşlanacağını sanmıyorum. Tekmeleyecek, çılgılık atacak ve benden nefret edecek. Bu küçük kadına yaptığım şeyin bedeli bu olacak.

Bölüm 13

Kerry

TMorluklar yeşilimsi sarıya döndü, şişliklerin en kötüsü azaldı ve sonunda onları kapatabilirim. Kırk dakika içinde işe gitmem gerekiyor. Kerry'yi bulmaya çalışarak boş gözlerime bakıyorum, ama o Orada değil. Tek gördüğüm nefret dolu siyah gözler, tek hissettiğim boğazıma dolanan sert parmaklar.

Tenime fondöten sürerek onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Zaman benim arkadaşım olmadı. İki hafta içinde çürükler solmaya başladı. Cildimdeki. İçimde, o karanlık limandan ayrıldığım andaki kadar hamım. Oradayım, tekrar ediyorum ve hala hatırlamakta zorlanıyorum. Sanki her hatırlamaya çalıştığım da birlikte geçirdiğimiz anlar soluyor. Onlara tutunuyorum ve onlar zihnimin girintilerine doğru kaçıp gidiyorlar. Bunları bilmem gerekirdi. Yıllarca bunun üzerine çalıştım. Bastırma mekanizmaları. Bunlar hakkında okumakla başınıza gelmesi aynı şey değil.

Akıl sağlığını korumaya çalışıyorum. Akıl sağlığı anılarda yatar çünkü anılar bizi biz yapan şeydir. Duman gibi parmaklarımdan arasından kayıp gidiyorlar, bir serap gibi havaya karışıyorlar, her sabah beni olduğum kişiden biraz daha uzaklaştırıp bilinmeze yaklaşıyorlar.

Ondan nefret

etmeye

çalışıyorum.

Christian.

Ama ben de onu kavrayamıyorum.

O ilk sabah merkeze ayak basan boş bir kabuk. Rolümü oynuyorum.

Çocuklarla birlikteyken rutin devreye giriyor. Rolümü oynuyorum. Hayatım için savaşıyorum. Christian Russo'yu ele veremem, çünkü bu Salvatore'u bana yönlendirir. Bu beni öldürür. Gerçekten. Chloe bana büyük, endişeli gözlerle bakıyor. O ilk gecedan beri her akşam geldi, son birkaç gün hariç, ona kendi güvenliğini düşünmesi gerektiğini söyledikten sonra. Benim için yemek

yaptı, benimle oturdu. Dürtmedi, sadece yanımda oldu.

Morluklarımı uzun kollu giysiler ve bol makyajla **kapatıyorum**. Haftalar geçtikçe soluyor ve yok oluyorlar. Donmuş özüm çözülüyor. Onun ellerinde öleceğimi bildiğim anlara kilitleniyorum.

Derslerim boka sarıyor. Bir cümleyi bile sonuna kadar okuyamazken öğreniyormuş gibi yapamam.

Dekanla kaçınılmaz toplantıyla yüzleşmek yerine istifa ettim.

Sonunda yaşamak için neden savaştığımı bilmiyorum. Her gece evimde tek başıma adım atıyorum, göğsüm sıkışıyor, midem düğümleniyor.

Bazen kapının çalınmasını diliyorum. Christian'ın başladığı işi bitirmek için geldiğini hayal ediyorum.

Ama öyle değil ve beni bıraktığı yer de burası. Onun hayatıma girmesi içimde karanlık bir girdap yarattı ve bu girdap giderek büyüyor. Beni öldürecek. Ama şimdi değil. Ya kendim son verene ya da zamanın başlangıcından beri benim için planlanan sona gelene kadar onunla yaşamak zorunda kalacağım.

Geceleri büyük pencerelerin önündeki parke zeminde tek başıma oturuyorum. Köprü uzaktan parıldıyor. Bir fincan çayla oturuyorum, içim bomboş, boş sayfalara acı döküyorum. Saatlerce yazıyorum. Hatırlamak için yazıyorum. Unutmak için yazıyorum. Bir gün kitabı kapatıp bir kenara koyabilmek ve acımı unutabilmek için yazıyorum.

Bir gün. Çok uzakta hissettiren bir gün.

ADET DÖNEMİM GECİKTİ. Bunun hakkında fazla düşünmüyorum. Aşırı stres hormonlarınızı bozabilir.

Bir sonraki ay da kanamam yok.

Kalbim çarparak, yerel eczanemden küçük, zararsız görünen, kalem benzeri beyaz bir nesne alıyorum ve ne diyorsa onu yapıyorum. Bütün gece, saatlerce ona bakıyorum, sonucu kavrayamıyorum, zihnim bunun ne anlama geldiği konusunda boş.

Ben yazarken **kalem** sabit. Kalbimdeki duyguları, karnımdaki çırpınışları inceliyorum ve bunun yapılacak en doğru şey olduğunu biliyorum. Bu kadar çok yanlıştın olduğu bir dünyada doğru olan şey.

Evet, sorular olacaktır ama Chloe dışında kimse tehlikeli bir şey bilmediği için o kadar da zor olmayacaktır. Dışarıda bir gece, sevimli bir adamla sarhoşken tek gecelik bir ilişki. Onlara anlatacağım şey bu. Ailem kaşlarını çatacak. Arkadaşlarım tepki gösterecek ama kabullenecekler. Kimsenin gerçeği bilmesine gerek yok. Kimse Christian'ı bilmemeli.

Ve Chloe... Oraya gittiğimde o köprüden geçeceğim. Bir yolunu bulacağım.

'Sanki yaşadığım cehennemin içine cennetten küçük bir parça düşmüş gibi. İyileşmeme yardımcı olacağını, başka bir şeye odaklanmama yardımcı olacağını biliyorum. Buna ihtiyacım var, bana uğruna yaşayabileceğim bir şey veriyor.

Kelimeleri düşünürken kaşlarımı çatıyorum. Sonra başımı sallıyorum. Gerçek bu. Benim gerçeğim.

Yatağa uzanıyorum, küçük günlüğümü göğsüme bastırıp gözlerimi kapatıyorum. Dudaklarım yarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve bir damla gözyaşı gözümün kenarından yanağıma, oradan da çarşafın üzerine kayıyor. Tamamen mutlu değilim ama o kadar da üzgün değilim. Artık değilim. Bir elimi hala düz olan karnımın üzerine koyuyorum.

Yaşayacağım

. Hayat var.

Ve bu benim hayatım.

Ne yazık ki, Christian Russo'nun beni paramparça etmesinden tam dokuz hafta üç gün sonra, hayata dair beslediğim küçük umut dipsiz bir umutsuzluğa dönüşüyor. Annem aradı. Bana bir şey olduğunu söylemesine bile gerek yoktu.

"Kerry."

Sesi kırılmış. Ezilmiş. İlk içgüdüm telefonu kapatmak. Bilmek istemiyorum. Lütfen *Tanrım*, bunu bana yapma.

"Baban hastanede. Gelmen gerekiyor."

"Anne. Şimdi söyle bana." Buzlu parmaklar göğsümü kavırıyor. Nefes alamıyorum.

"O öldü, aşkım. Kalp krizi geçirdiğini düşünüyorlar. İş yerinde olmuş. Onu kurtaramadılar."

Annem ağlıyor ve ağlıyor. Kapatıyorum. Hiç acım kalmadı. Karnıma yeni bir kriz geçirirken dayanmasını söylüyorum.

"Orada olacağım."

"Taksi tut. Araba kullanma."

Telefonu kapattım, deri ceketimi ve kaskımı aldım, Vespa'ma atladım ve hayattaki en büyük ilham kaynağıma veda etmeye gittim. Benim idolüme. Bana şefkati ve hayatı öğreten psikolog babama.

Bu benim hayatım. Bu benim hayatım değil. Elimi karnıma koydum. Eğer ona ya da ona sahip olmasaydım, yarın burada olur muydum emin değilim.

Annem koğuştaki bir kanepeye yığılmış oturuyor. Her zaman zarif olan annemin makyajı yüzüne bulaşmış ve bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Bakışlarımız karşılaştığında gözleri boş. Sarıldık. Hâlâ hiçbir şey hissetmiyorum. Yas tutmalıyım. Babamın beni bir daha asla aramayacağını, zekânın kökenini, hepimizin çok renkli bir boşlukta dönen enerjiler olup olmadığımızı, Amerikalı gençler arasında kürtaj oranını, yoksulluğu kesin olarak nasıl çözeceğimizi asla tartışmayacağını ne zaman anlayacağımı merak ediyorum.

Elimi tuttu ve ona doğru gittik.

Beyaz bir odada solgun bir adam. Çenesine kadar çekilmiş bir çarşaf. Yanan bir mum. Çiçeklerle dolu bir vazo.

Yüz hatları çökmüş. Ona dokunuyorum ve geri çekiliyorum. Soğuk, teni dokunulduğunda hâlâ yumuşak ama sıcaklığı çoktan kaybolmuş. Güneş batar batmaz soğuğun bastırması gibi.

Ben ağlayamıyorum ama annem çaresizce ağlıyor ve ben ona sarılıyorum.

Bu odada veda edecek kimse yok. O çoktan gitti.

Tavana, sonra pencereden dışarı bakıyorum ve tüm bilmecelerinin cevabını bulup bulmadığını merak ediyorum.

CENAZEDEN SONRA, tüm akrabalar gittikten sonra, annemin eşyalarını ayırmasına yardım ettim. Tek bir eşyasını bile saklamak istemiyor. Gömleklerini kokluyorum, bazılarını gizlice alıyorum ve göğsüme saplanan acıdan zevk alıyorum, her şeye rağmen hala insan olduğumu gösteriyorum.

Hristiyan

Bir insan ne kadar kötü şansa sahip olabilir ki? Babası öldü. Onun ince, siyah giysili haline uzaktan bakıyorum. Gün yağmurlu ve sisli. Toprağa indirilen maun tabutun üzerine güneş ışınları vurmuyor. Hiç akrabası yok. Sadece o ve annesi, mezarın başında birbirlerine sarılmışlar. Kalabalığın geri kalanı onun iş arkadaşları, öğrencileri ve dostları. Sevilen bir adamdı. Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Umarım bunun kıymetini biliyordur.

Ona birkaç gün vereceğim, ama sonra planımı harekete geçirme zamanı. Amcamın ondan daha fazla uzak duracağına güvenmiyorum. Ülkeyi terk edeceğiz. Onu Nathan'ın Meksika'daki dairesine götüreceğim, sonra da Luciano Salvatore'un ulaşamayacağı bir yerde kendimize bir yer bulacağız.

Direnış bekliyorum. Onu bastırmam gerekirse diye birkaç Roofie hazırladım. Dövüşmemesi için yeterli ama kendi ayakları üzerinde duramayacak kadar da değil. Sahte isimlerle pasaportlarımızı ve biletlerimizi ayarladım. Her şey hazır.

Ona tekrar yakın olmayı düşündükçe içimde heyecan yükseliyor. Kendine gelecektir, bundan eminim. Olanların nedenini ve nasılını açıkladığımda anlayacaktır. Dinlemesi için onu bağlamak zorunda kalabilirim ama bu durumda da öyle olacak.

SAAT BEŞTE arabamı evinin önündeki kaldırıma park ediyorum, onu sürüklemem gerekebilir diye sadece birkaç adım yürüyorum. Karnım kelebeklerle dolu, gerginim. Christian Russo gergin. İşte bu bir yenilik. Silahımı getirmedi. İhtiyacım olacağından şüpheliyim ve kesinlikle yanlış ellere geçmesini istemiyorum.

Uçak 7:40'ta kalkıyor. Bizi doğrudan Mexico City'ye götürecek dört saatlik bir uçuş. Orada bizi bekleyen bir arabam var ve umarım Kerry o zamana kadar ortalığı karıştırmayacak kadar bana güvenir.

ve bunun dışında tam ölçekli bir kaçırma. Onu kaçırmaktan hoşlandığımdan değil. Onun rutubetli bir bodrumda bağlı olduğu görüntüler zihnimde titreşiyor ve bu düşünceyle sikim kıpırdadığı için hasta bir herifim. Ufacık bir kadın, kalın bir ip, yırtık bir elbise.

Siktir et, Christian. Çok uzun zamandır amsızsın.

Nedenini çok iyi biliyorum. İyileşmekle meşgul olduğumdan değil. Bir hafta içinde iyileştim. Uygun bakımı aldıktan sonra ölümüm şaşırtıcı derecede kolay oldu. Çünkü o kırmızı tuğla duvarların ardındaki kişiden başkasına karşı iştahımı kaybettim. Tek istediğim onun sıcak, yumuşak vücudu, gözlerinin bir kez daha güvenle parlaması, yumuşak dudaklarının dudaklarıma değmesi.

Dişlerimi sıkarak ıssız sokağa bakıyorum ve motoru çalışır halde bırakarak çıkmadan önce derin bir nefes alıyorum.

Kapıyı çalarım.

İçeri girmek için başka makul bir yolum yok. Kapıyı birkaç kez daha çalmak zorunda kalıyorum, beklerken sokağın aşağısını ve yukarısını gözetliyorum. Sonunda içeriden bir hışırtı, kilitten gelen tıkırtılar duyuyorum.

Kapı bir santim açılıyor. Güvenlik zinciri takılı. Karanlıkta diğer taraftaki kişiyi göremiyorum ama o olduğunu varsaymak zorundayım. Cehennemde bir kartopu kadar şansım var. Hay sikeyim!

Ben düşünmem. Harekete geçiyorum. Botumu kapıya vuruyorum, güvenlik zinciri tahtadan kopuyor ve kapı çarparak açılıyor. Kerry çığlık atıyor. Beni olduğum yerde donduran, iliklerime kadar ürperten bir çığlık. Saf, ilkel bir ıstırap, neredeyse insani.

"Hey! Ben-"

Bir silahın namlusuyla yüzleşirken, ağzımı kapattım. *Hay sikeyim!*

"*Git* yoksa ateş ederim" diye bağıyor.

Mesafeyi ölçerken ellerimi uzatıyorum. Onu haklayabilirim. Arkamdan gelen bir patlama sesi dönüp bir av tüfeğinin çift namlusuna bakmama neden oluyor. Ve kareli pijamalı, yalınayak, gür beyaz saçlı yaşlı bir adam. Kesinlikle vahşi görünüyor. Kararlı.

"Buraya bir daha adımını *atarsan* seni vururum. Seni ya da bir başkasını. Bayan Jackson'ı rahat bırakın bayım." Sesi ince, eski, kullanılmamış ama tehdidinden şüphe etmiyorum. Titremiyor bile.

Lanet olsun!

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Kerry'den geriye kalanlara son bir kez göz atıyorum. Yüzü çökmüş ve solgun. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve sanki az önce ağlamış gibi görünüyor.

"Geri döneceğim," diye homurdanıyorum, onu bu halde görmenin acısı telafi etmeye çalışmak yerine öfkelenmeme neden oluyor.

Kalbimde bir sızı ile uzun namluyu ve yaşlı adamı kenara itip arabama atlıyor ve hızla uzaklaşıyorum.

İlk kavşaktan sonra duruyorum, kaldırımın kenarında, çınar ağaçlarının büyük taçlarının altında, henüz uyanmamış başka bir sokaktaki bazı evlerin yanında duruyorum.

"*Siktir!*"

Ne yapacağımı şaşırdım. Silahlı ve belli ki bunca zamandır beni bekliyordu, sadece bekliyordu. Neden şaşırdım ki? Hayatta kalan biri olduğunu biliyordum. Yüzümü ovuşturarak inliyorum. Tüm planlarım boka sardı. Ona ulaşamazsam onu koruyamam. Bunu tekrar düşünmem gerekecek. Ona halka açık bir yerde mi yaklaşayım? Annesiyle mi konuşayım? Arkadaşıyla mı? Mektup mu yazayım?

Karmaşıklıklara alışık değilim. Her şeyi yeniden düşünmek zorunda kalmaya, kontrolün bende olmamasına alışık değilim.

Neden bu kadar inatçı olmak zorunda?

Yıpranmış yüz hatları gözlerimin önünde tekrar tekrar oynuyor. Bunu yaptım ve sonra babası öldü.

Küçük, genç bir kadını, sıcak, güzel, şefkatli bir insanı aldım ve onu parçaladım, her şeyini ondan kopardım. Onu ezdim. Bunu nasıl onarmaya başlayabilirim ki?

Saate bakıyorum, motoru çalıştırıyorum ve tekrar hareket ediyorum. Bir içkiye ihtiyacım var. Ve bir sigaraya. Siktir et bu boku! Cebimdeki kürdanları çıkarıp camı açıyorum ve fırlatıyorum. Ne anlamı var ki zaten?

Bölüm 14

Kerry

İ Ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm, titriyordum, midem bulanıyordu, silah hala elimdeydi. Yanlışlıkla ateşlememek için parmağımı siperden çıkarmaya zorluyorum.

Muhteşem komşum bana doğru eğildi ve garip bir şekilde omzumu sıvazladı. "O gitti."

Başımı sallıyorum, parke zemine, çıplak ayaklarına bakıyorum.

"Nasıl yaptın-" Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve ağladığım bir gecenin ardından hala ıslak olan yanaklarımı ovuyorum, "Gelmeyi biliyor musun?"

"Her zaman erken uyanırım. Seni duydum ufaklık. Ve silahımı ödünç aldın. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum. Görünüşe göre eski içgüdülerim hala sağlam. Düşünmedim bile."

Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum ve hâlâ açık olan kapıdan dışarı, boş sokağa bakıyorum. Başım dönüyor. Christian yaşıyor. Yaşıyor. Bir yanımda paradoksal bir şekilde çok sevinirken, diğer yanımda her zamankinden daha çok korkuyor. O yaşıyor ve benim için geldi. Bunun tek bir anlamı olabilir.

Beni öldürmeyi planlıyor.

"Kahve ister misin?"

Şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Baba. Christian. Düzgün düşünemiyorum.

"Kahve için her zaman mutluyum. Sade. Şekersiz. Şeker diyabetime iyi gelmiyor."

Kapıyı arkasından kapatıp kilitliyorum ve tahtadan kopan emniyet zincirine bakıyorum. Öfkeli bir tetikçinin güçlerine karşı durmak için tasarlanmamıştı. Ürpererek komşuma beni mutfığa kadar takip etmesini işaret ediyorum.

Sessizce içiyoruz, ikimiz de sıradan bir sohbet için biraz fazla sarsılmış durumdayız. Ben masanın üzerine düşüp yüzümü kollarımın arasına sakladığımda, o konuşuyor ve benim seğirip tekrar yukarı bakmamı sağlıyor.

"Ne yapacaksınız, bayan? Burada kalamazsınız. Normalde kimseyi korkakların yolunu seçip kaçmaya teşvik etmezdim ama hayatınız açıkça tehlikede. Güvende değilsiniz."

Çok şaşırdım. Komşum onu tanıdığımdan beri hiç bu kadar akıllı başında olmamıştı. Belki de adrenalinin ona verdiği avantaj bazı sinapsları hayata döndürmüştür?

"Biliyorum." Sesim donuk, tüm yaşamdan yoksun. Sıcacık mutfığıma bakıyorum, sıcak renkler, koyu renkli ahşap, küçük şirin bir bahçeye açılan uzun bir pencere. Uzaktaki köprüye. "Sadece nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Keşke size yardım edebilseydim."

Masanın üzerinden uzanıp kırışık yaşlı elini tutuyorum, mavi damarlar sırtını kaplıyor, kahverengi lekeler güneşe maruz kalmış bir hayattan kalma.

"Bana çok ama çok yardımcı oldunuz. Sen olmasaydın ölmüş olurdum." Başını salladı. "Evet."

Bir iniltiyle tekrar masanın üzerine düşüyorum. Düşüncelerim saatte bin mil hızla koşarken nasıl düşünebilirim? Christian'ı görmekle ilgili duygularım berbat ötesi. Ondan birkaç santim uzakta durmak, uzun boyu, geniş yapısı, koyu renkli delici gözleri, parmaklarımı geçirmeye bayıldığım o karmakarışık saçları... Geçimden geçen tek duygu korku değildi. Zihnim bana kaçmamı söylüyordu. Ağır bir şekilde çarpan kalbim, göğsümdeki ağrı, sahip olduğumuzu düşündüğüm şeyi, çekimi, ihtiyacı, beni nasıl dinlediğini ve bunun bir anlamı olduğunu düşündüğümü ne kadar özlediğimi hatırlamamı sağlıyor.

Mantiken hatalı olduğumu biliyorum ama duygularım hâlâ beni yakalayabilmiş değil. "Ben... Sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Elbette. Uyumaya çalış. Merak etmeyin. Ben tetikte olacağım."

Gülümsüyorum ama muhtemelen yüzümü buruşturmuş gibi görünüyorum. "Teşekkür ederim."

O gittikten sonra kendime ikinci bir fincan kahve yapıyorum. Ellerim hâlâ titriyor. Tezgahın üzerinde, yanımda duran silaha bakıyorum. Bu şekilde yaşayamam.

Yapmam gereken tek şeyi düşündüğümde içimde bir sarsıntı oluyor. Boğayı boynuzlarından tutmaya karar verdim. Bu hayatımın en kötü kararı da olabilir, en iyisi de, ama ben doğrudan sorunlarımın kaynağına gitmeye karar verdim.

Duş alıyorum, giyiniyorum ve işe gidebilmek için saatin yediye vurmasını bekliyorum. Zihnim bedenimin olduğu yerde değil. Koyu renk gözler, yakışıklı bir yüz, güçlü hatlar görüyorum. Christian, Salvatore'a dönüşüyor ve geri geliyor. Kaderim ellerinde olan bu adamlar. Kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verebileceklerini sanan bu lanet adamlar. Ben ölmek istemiyorum. Ellerimi hâlâ düz olan karnıma koyuyorum. Yaşamak için sebeplerim var. Kalbim kederle dolu olabilir ama yaşam için umut var. Bunun elimden alınmasını reddediyorum.

Bir adrese ihtiyacım var. Umarım hala dosyalarımızdadır.

Vespa'mla gelipbir ağacın yanına park ettiğimde, parmaklıklılı demir kapıların önündeki adamlar

sert bakışlarla beni süzüyor. Bekleyebildiğim kadar bekledim. Cuma sabahı saat 10. İki aylık karanlığın ardından kaderimin kesin olarak belirleneceği gün. Kaskımı çıkarıyorum ve uzun kırmızı saçlarımı silkeliyorum.

Erkek nüfusu üzerindeki etkisini bildiğimden, saçlarım. Bu zalimlerin hiçbirini etkilemeye çalışmıyorum, ama birazcık kadın kurnazlığı muhtemelen zarar vermez.

Elleri gizli silahlar olduğunu düşündüğüm şeylerin üzerinde duruyor. Benim ne olduğumu düşünüyorlar? Yürüyen bir bomba mı? Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle hissediyorum. Çok kızgınım, dehşete düşmüşüm ve aşağılanmışım.

Sürünün lideri gibi görünen kişiye doğru yürüdüm. "Luciano Salvatore ile konuşmak istiyorum."

"Peki bunu neden yapmak istiyorsun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye takılıyorum, sesim biraz kararsız.

Adam bana yaklaştı. Gerçekten yaklaştı. Kendimi tam oturan siyah bir takım elbiseyle burun buruna buldum. "Az önce benim işimi yaptınız, bayan."

Başımı eğerek gardiyana toplayabildiğim en sert bakışı atıyorum. "Bay Salvatore benimle konuşmak isteyecektir. Ve kapıda kimi geri çevirdiğini öğrenirse seni kovacak. Eğer şanslıysan ve tek yaptığı şey kovmaksa."

Bu çılgın cesareti nereden aldığımı bilmiyorum ama kandırılmış, aldatılmış, ölüm tuzağına çekilmiş ve dövülmüş olmanın bende Salvatore'un yakışıklı suratını tokatlama isteği uyandıran bir yanı var. Ve ben de bunu yapmak için buradayım. En azından mecazi olarak. Ona gerçekten el kaldırmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ne yazık ki.

Adam arkadaşlarına bakıyor ve sonra kahkahayı basıyorlar. Yanaklarım kızarıyor ama kıpırdamayı reddediyorum.

"Ona David hakkında olduğunu söyle. Ben Kerry Jackson. Beni tanıyor."

Sessizleşir, gözlerini kısar, sonra birkaç adım yana yürür ve sanki havaya konuşur. Birkaç saniye sonra diğer adamlardan birine başını sallar.

"Onu içeri götür." Sonra bana döndü. "Kollarını aç, bacaklarını ayır." "Ne?"

Bir adım öne çıkıyor ve kollarımı iterek ayaklarıma kadar sıvazlıyor. Bu konuda etkili ve klinik bir tavır sergiliyor ama ben rahatsızlık içinde donup kalıyorum. Çok müdahaleci hissettiriyor ve Tanrı'ya şükür silah getirmedi. Bunun iyi gideceğini sanmıyorum.

Bekçi başını sallayıp geri çekiliyor ve kapılar açılırken bana meraklı bir bakış fırlatıyor. Sarışın devin yanında, ön cephesinde beyaz sütunlar olan iki katlı beyaz bir eve doğru uğursuz bir hisle yürüyorum. Koyu renkli ahşap çift kapılar aşılmaz görünüyor ve aniden önlerinde dururken kendimi gerçekten küçük hissediyorum. Öldürülmemi emreden adamın yuvasına girdiğimi düşününce ağzım kuruyor. Buradan asla çıkamayabilirim. Ama kime başvurabilirim? Hangi polislerin mafyadan maaş aldığını bilmiyorum ve San Francisco'daki hayatımı, annemi, arkadaşlarımı, sahip olduğum küçük hayatı terk etmeyi reddediyorum.

Kapılardan biri açılıp da siyah takım elbiseli, uzun boylu, iri yarı bir gardiyan simsiyah gözlerle bana bakınca irkiliyorum. Sol yanağında bir yara izi ve birden fazla kez kırılmış gibi görünen kalın,

arpık bir burnu var. Konuşmak için ağızımı açıyorum ama o başını sallayınca tekrar kapatıyorum. Yürüyoruz.

Aralık duran bir kapının önünde durup içeri girmemi işaret edene kadar sessizce ilerliyoruz. O takip etmiyor ve ben de ortasında ağır bir masa bulunan geniş bir odaya giriyorum. Masanın arkasında görmeye geldiğim adam oturuyor. Midem sıkışıyor ve ağzım kuruyor. Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi?

Luciano Salvatore. Küçük David'in babası. Şehirdeki en büyük mafya ailesinin reisi olduğundan şüphelendiğim adam. Koyu kırmızı oryantal halının üzerinde yürürken, masanın arkasındaki hariç tüm duvarları kaplayan, eski görünümlü kitaplarla dolu koyu ahşap kitap raflarına bakarken içimden bir ürperti geçiyor. Salvatore'nin yanında, saatin erken olmasına rağmen kusursuz bir üç parçalı takım elbise giymiş, uzun boylu, sarışın bir adam duruyor. Bu adamlar da neyin nesi? Sanki bir ordu. Benden korkuyor mu yoksa?

"Bayan Jackson," diye bağılıyor ve dirseklerini masasına dayayarak elini uzatıyor. "Bana bu onuru kazandıran nedir?"

Kuru dudaklarımı yalıyorum, muhafıza bakıyorum, sonra tekrar Salvatore'a dönüyorum. "Seninle konuşabilir miyim? Yalnız olarak?"

Luciano Salvatore

Önümdeki kızı inceliyorum. Onu merkezin dışında oğlumun ne görmüş olabileceğini sorduğu o sabahtan beri görmemiştim. Garajda bir olay olduğu doğru. Ama kuzenim değildi ve kesilen bir ayak da değildi. David, bakıcılarından biri olan Elena'dan kaçmış ve çok talihsiz bir olayla karşılaşmıştı.

Elena'yı ağlayana kadar korkuttum ama yaşlı kadına elimi bile kaldırmadım. Yine de kapıyı kilitlemeyi unutan adamı kırbaçlattım.

Bayan Kerry Jackson. Ona cesur mu desem yoksa inanılmaz derecede aptal mı desem bilemiyorum. İdamını emrettiğimi biliyor ve burada, en büyük düşmanının önünde duruyor. İnanılmaz. Ya da çaresiz.

Gözlerimi kısarak Eric'e bakıyorum ve gitmesi için başımı sallıyorum. Kapı kapanana kadar bekliyorum ve sonra beklentiyle ona bakıyorum.

"Bayan Jackson. Bana bu onuru kazandıran nedir?"

İri yeşil gözlerinin karardığına, çenesinin dışarı çıktığına yemin edebilirim. "David nasıl?" diye homurdanıyor. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu yüzden mi geldiniz Bayan Jackson?"

Gözle görülür şekilde kıpırdanıyor. Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Onu son gördüğümünden beri zayıflamıştı. Kıyafetleri bol geliyor. Korku içinde yaşamak ona iyi

gelmemiş. Utanç verici. Eskiden çok güzeldi. Şimdi korkunç görünüyor, gözleri perili.

"Diğer şeylerin yanı sıra..."

"David iyi gidiyor, teşekkür ederim. Hadi 'diğer şeylere' geçelim."

"Onu neden taşıdınız?"

"Sanırım bu sizi ilgilendirmez."

"Yaptığım bir şey miydi? Ya da... söylediğim?"

Sırıyorum. O çok daha iyi biliyor. Neden oyalanıyor? Zaman kazanacağını mı düşünüyor? Bu konuşmadan bir şeyler çıkarabileceğini mi? Beni sinirlendireceğini mi?

"Kendinize çok fazla kredi veriyorsunuz, Bayan Jackson. Evime habersizce gelmenizin gerçek sebebi nedir?"

Sertçe yutkunuyor, yanaklarının rengi değişiyor. Kızıllar kolayca kızarır. Ve morarır... "Beni yalnız bırakmanı istiyorum."

"Daha önce başka bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Seninle daha yeni tanıştım." "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Devam etmesini bekliyorum. Bunu ne kadar ileri götürmeye cesaret edecek?

"Benim için bir tetikçi gönderdin, Christian Russo, isim tanıdık geliyor mu? İstedğini söyleyebilirsin, inkâr edebilirsin, her neyse, ama yaptığını biliyorum. David'in bana söyledikleri yüzünden seni suçlayacak bir şey bildiğimi düşündüğünü varsayabilirim."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bayan Jackson. Ben sadece bir iş adamıyım, 'tetikçiler' hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Bana ters ters bakıyor. Sırıtmadan edemiyorum. Bir yanımda bu kızı seviyor. Neredeyse en iyi adamlarımdan birini öldürüyordu ve burada, benimle yüzleşiyor. Hiç konuşmadı. O bilmesede zaman onun dostu oldu. Hastaneden gizlice çıktığında, Christian'ı ispiyonlamadığında konuşmayacağını anladım. Durumu yeniden değerlendirmeme ve açıkçası onu takip etme isteğimi kaybetmeme neden oldu. Belli ki sessiz kalmayı bilen zeki bir kız. Ancak yeğenimin Kerry Jackson konusunda ne yapacağı kendi bileceği iş.

"Hepsi bu kadar mıydı?"

Nefes nefese kalırken yüzü buruşuyor, ellerini yumruk yapıp göğsüne bastırıyor.

Göz yaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve sözsüz bir şekilde bana bakarken tamamen kaybolmuş görünüyor.

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolanıyorum ve bir mendil alıp ıslak yanaklarını kuruluyorum. Taze, frezya ve lavanta kokuyor, temiz. Ve o kadar küçük ki. Bu çaresiz küçük fareye bu kadar yakın olmak içimdeki yırtıcıyı harekete geçiriyor. Onu bir saniyede bağlayabilir ve ona istediğimi yapabilirim. İçinde bulunduğu tehlikenin farkında mı?

Masum ve geniş gözlerle bana bakarken nefes alış verişini düzensizleştiriyor. Sanırım biliyor ama yine de buraya geldi. Cesaretine biraz saygı duymaktan kendimi alamıyorum.

"Lütfen hayatıma geri dönmeme izin verin." Sesi titriyor, kelimeleri güçlkle çıkarabiliyor.

"Lütfen tetikçisini geri çağır. Polise hiçbir şey söylemedim. Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuz, değil mi? Nasıl bilebilirim ki? Herkes onların yozlaşmış olduğunu biliyor. Bu beni kazaya çok

yatkın hale getirirdi, değil mi? Ve Bay Salvatore, ben hiçbir şeye tanık olmadım. Hiçbir şey bilmiyorum. Bunu biliyorsunuz." Dudağını çiğniyor ve ben uzanıp başparmağımla çenesini okşuyorum. Sıcak ve yumuşak.

ürküyor. Bir adım geri çekilip ona bakıyorum.

"Siz cesur bir genç kadınsınız Bayan Jackson ve takdire şayan bir dürüstlüğe sahipsiniz. Çekiciliğinizi anlıyorum. Ziyaretiniz için teşekkür ederim. İşinize olan tutkunuzu ve David'i sormanızı takdir ediyorum. Ona selamınızı iletteceğimden emin olabilirsiniz."

Bana bakıyor, ağzı açık kalıyor, sonra başını sallıyor. "Hayır, lütfen ona benden bahsetme. Bunun ona bir faydası olmaz."

Son sözleri beni kazandı. David'e gösterdiği özverili ilgi beni etkiliyor. "Lütfen tetikçinizi geri çağırın Bay Salvatore," diye mırıldanıyor.

İsterdim ama gerçekten yapamam. Christian bir şeyi kafasına koyduysa onu yapar ve bu kızı cezalandırmaya kararlı olduğu çok açık. Kötü.

"Sizinle bir alıp veremediğim yok, Bayan Jackson." Belirgin bir rahatlamayla sarkıyor.

"Ama yeğenimi kontrol edemiyorum. O bir serseri mayın ve sana kafayı takmış durumda. Seni kurtarmak için onu öldürmem gerekir ve açıkçası bu olmayacak."

Yüzü donuyor, ağzı açık kalırken tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Eve çarptığını gördüm. Akraba olduğumuzu bilmiyordu. Tabii ki bilmiyordu. Neden bilsin ki? Şaşkın görünüyor ve gözlerinde yeni yaşlar birikiyor. Sonra bir adım öne çıkıp göğsümü itiyor, ince bileklerini ellerimle yakalamadan önce şaşkınlıkla yarım adım geri atmama neden oluyor.

"Onun çocuğuna hamileyim!" diye yüzüme doğru bağılıyor, o kadar yakın ki bir damla tükürük bana çarpıyor.

Kerry kollarını kavrayışından çekip çıkarıyor, ben de şaşkınlıkla ona izin veriyorum. Sanki zaman kısa bir mola veriyor, sanki gerçeklik olan örgü yırtılıyor. Konuşamayacak kadar şaşırmış bir halde ona bir göz atıyorum.

Gözyaşları yeniden yanaklarından süzölmeye başlar.

"*Siz canavarsınız! Hepiniz canavarsınız!*" diye kısık sesle bağılıyor ve kapıyı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açarak dışarı fırlıyor.

Eric kafasını sokup koşan kadına doğru salladı, yüzünde bir soru vardı. Ona el sallıyorum.

"Bırak kaçsın. Ve beni bir süre yalnız bırak. Ben seni ararım."

Tek kelime etmeden kapıyı kapatıyor. Pelüş koltuklardan birine çöküyorum, deri benim ağırlığım altında gıcırıyor ve gözlerimi kapatıyorum. İçinde bir Russo var. Christiano'nun çocuğunu taşıyor. Bunun bir anlamı var. Onunla konuşmalı ve geri çekilmesini söylemeliyim, çünkü ne olursa olsun kendi ailemizi öldürmeyiz.

Bölüm 15

Kerry

Omzumda bir el beklerken, yol boyunca tekrar içeri çekiliyorum ve yokuş aşağı inerken Vespa'ya oturma kadar canavarın ininden gerçekten ayrıldığıma inanmıyorum. Hıçkırıklara boğuluyorum eve dönerken gözyaşlarım ve sümüğüm akıyor, yoğun trafikte nereye gittiğimi zar zor görüyorum.

Akrabalar. Christian kaptanın yeğeni. Bu neden daha çok acıtıyor bilmiyorum ama nedense acıtıyor.

Kapalı ve kilitli kapımın ardında kendimi güvende hissettiğimde ve evi gözden geçirdiğimde, ellerim titreyerek Chloe'yi arıyorum.

"Kerry?"

"Yardıma ihtiyacım var!" Kelimeler nefes verirken bir anda döküldü. "Ne olursa. Bunu biliyorsun."

"Küçük bir şey değil ama başka kimsem yok." "Gelmemi ister misin?"

"Evet, lütfen!"

Bir battaniye ve silahımı alıp kanepeye kıvrılıyorum, gözlerim kapıdan ayrılmıyor, her şeye ve her şeye hazırım.

Tetikte olma çabama rağmen uyuyakalmış olmalıyım, çünkü kapı zili çaldığında neredeyse çatıdan atlayacaktım. Chloe'nin yumuşak sesini duyduğumda kalbim saatte yüz mil hızla çarparken rahatlayarak sarkıyorum.

"Kerry? İçeride misin? Oh, selam."

Kaşlarımı çatıyorum ve kendimi kapıya atıyorum. Dışarıda Chloe komşumla göz göze gelmiş bir şekilde duruyor. "O benim arkadaşım," diyorum, kolundan tutup sokağa bir bakış atarak onu içeri çekiyorum. "O... Bana saldıracakmış gibi fırlayarak geldi!" Arkasına bakıyor, sanki onu hala görebiliyordu.

"Sana anlatacağım. Gel, kahve içelim."

Onu mutfağa çekiyorum. İki fincan hazırlarken, ona bu sabahı anlattım. Şaşkın görünüyordu.

"Yani, yaşıyor mu? Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Dehşete düştüm! Ve rahatladım." Göğsüm sıkışırken gözyaşlarım yeniden dökölmeye başlıyor.

"Aman Tanrım." Arkadaşım ayağa fırladı ve beni kucağına çekti. "Ne yapacaksın?"

"Salvatore'u görmeye gittim."

Geri çekiliyor ve beni bir kol mesafesinde tutuyor, yüzümü tarıyor, solgunlaşıyor. "Ne yaptın?"

"Ölmemi isteyen adamı görmeye gittim."

"Gerçekten ölmek mi istiyorsun? *Deli* misin sen?"

Ellerimi yüzüme kapattım. "Bu hiç adil değil! Benim hayatımı yaşamıyorsun."

"Evet ama-" Chloe ellerimi nazikçe tutup çekerek bakışlarımı inceliyor.

"Yapacak başka bir şeyim yoktu," diyorum belli belirsiz. Sonunda oraya giderek kendimi ne

kadar büyük bir tehlikeye attığımı anladım.

"Ne dedi? Sen iyi misin?"

Gözlerimde yeni yaşlar birikirken başımı sallıyorum. Onları siliyorum ve kahve ile meşgul olup ona bir fincan uzatıyorum.

"Christian'ı durduramaz. Salvatore artık ölmemi istemiyor ama Chr-" Sesim kesiliyor ve cümleyi bitiremiyorum.

"Ne yapacaksın?"

"Gitmem gerek. Bugün. İşte bu noktada sana ihtiyacım var. Sana gerçekten ihtiyacım var." "Her şeyi yaparım, Kerry. Bunu biliyorsun."

Başımı salladım.

"Başka bir yerde akrabaların var, değil mi?" "Evet,

Chicago'da bir kuzenim var."

"Oraya gitmeme yardım edebilir misiniz? Yerleşmeme yardım edebilirler mi? Kendime ait bir yer bulana kadar sadece birkaç geceye ihtiyacım var."

"Eminim aylarca kalmana izin verirdi. İhtiyacın olduğu sürece."

"Param var. Bir şeyler ayarlayacağım ama sadece bir yere inmem gerekiyor."

"Ben onunla konuşurum."

"Ve... Bu... bunu istemek çok zor ama benimle gelebilir misin? Benimle birlikte gelir misin? Yalnız gitmeye korkuyorum. Hiç araba kullanmadım."

Chloe çenesini kapatıp bana bakıyor, sonra pencereden dışarı bakıyor, bakışları uzaklaşıyor. "Doğru, bu en az üç gün sürer..." Kaşlarını çatarak dudağını çiğniyor. "Bir yerde en az iki gece kalmamız gerekecek... Bir araba kiralayıp orada bırakacağım ve geri uçağım, yoksa öleceğim."

"Halk içinde görünmek ya da adıma herhangi bir şey için bilet almak istemiyorum. Gerçekten ortadan kaybolmam gerekiyor."

Chloe elini masaya vurunca irkildim. "Toparlan kızım. Yapıyoruz! Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"Hazırlanmak için bir güne ihtiyacım var. Hava kararır kararmaz. Bir şekilde gün ışığında ayrılmamak daha iyi hissettiriyor."

Ayağa kalkıyor. "Hazır olacağım. Ara beni. *Sonunda* bir şeyler yapıyorsun! Çok *endişelendim!*"

"Bir balonun içinde yaşadım, bir şekilde hiç düşünmedim... Ama o geri geldi ve... her şey değişti."

Düşüncelerim içimdeki küçük hayata, ne pahasına olursa olsun korumam gereken hayata kayıyor. Ama kimsenin bunu bilmesine gerek yok. En iyi arkadaşımın bile. Geleceğin nasıl görüneceğini, bundan birkaç yıl sonra nerede olacağımı bilmiyorum, ama şu anda benim gerçekliğim bu ve bu noktada yapılacak tek makul şey ayrılmak.

Chloe gittiğinde, eşyalarımı toplamaya başlıyorum, çılgınca koşturuyorum, çekmeceleri ve gardıropları açıyorum, makyaj malzemelerini ve temizleyicileri bir çantaya atıyorum, ta ki hiçbirini uzun zamandır kullanmadığımı fark edene kadar, onları alıp çöp kutusuna atıyorum. Bir insan neden makyaj yapar? Güzel hissetmek için. Ben güzel hissetmek istemiyorum; görünmez olmak istiyorum.

Saat onda Chloe'yi arıyorum. Yirmi dakika sonra kapıyı çalıyor. Sinirlerim düğüm düğüm olmuş, iki bavulum hazır, kapının tam önünde durmuş, oturma odamda volta atıyordum.

"Ker, benim."

Hemen harekete geçiyorum, kapıyı açıyorum, çantaları ona veriyorum, kilitliyorum ve minibüse atlıyorum. Ön kapımı açtıktan otuz saniye sonra kapı kilitlendi ve yola koyulduk. Varlığından emin olmadığım ya da en azından son zamanlarda beni izlemeyen bir tanrıya, Christian'ın dışarıda bir yerlerde beni izlememesi için dua edebilirim.

O gece geç saatlerde ya da ertesi sabah erkenden, sıradan, köhne bir kasabanın dışında, yol kenarındaki küçük bir motelde, Christian'ı ilk kez rüyamda görüyorum.

Beni öldürmeye gelmedi. Beni duvara doğru itiyor, bir şekilde kıyafetlerimi çıkarıyor ve parmaklarını içime sokuyor, beni itiyor, dolduruyor, açıyor. Koyu renk gözleri beni hiç bırakmıyor. Ölümcül, tehlikeli ama bir o kadar da şefkatli, arıyor, cevabını bilmediğim bir soru soruyor. Kalbim çarpıyor - hissettiğim korku değil ve bu beni her şeyden çok korkutuyor.

İrkilerek uyanıyorum, terliyorum, nefes nefese kalıyorum, amım ağrıyor. Hâlâ yarı rüyada, onu hâlâ istediğimi fark ediyorum ve bu beni acıdan iki büklüm yapıyor. Sadece ona sahip olamam değil, o da bana asla sahip olamaz, yoksa öleceğim.

Salvatore'a söylemek akıl almaz derecede aptalcaydı ama düşünmedim.

Karnımı örterek, avuçlarımı içindeki küçük şeyin üzerine bastırarak, Christian'ın çocuğunu taşıdığımı öğrendiğinde ne hissedeceğini merak ediyorum. Bir yerlerde bunun onu inciteceğini, benim tüm hayatımı kaybettiğimi hissettiğim kadar onun da bu kaybı hissedeceğini umuyorum.

Ama o bir katil, bir canavar. Neden umursasın ki?

Zavallı, cesur, kahraman arkadaşım, Chicago'nun dışındaki sakin bir banliyöde, üçüncü gün öğleden sonra kuzeninin evinin önünde toplandığımızda bitkin bir haldeydi. Onu görünce, onu buraya zorladığım için duyduğum suçluluk hissi katlanarak arttı.

Sabah duş almış olmama rağmen kendimi kirli, yol tozuna bulanmış hissediyorum. Güneş acımasızca parlıyor ve görünürde tek bir bulut yok. Araba sıcak ve boğucuydu, ama dışarıda hava keskin ve gece boyunca biraz kar yağmış.

"Gerçekten kış," diyorum, biraz şaşırmış bir halde.

"Evet," diyor Chloe kapı ziline basarken, "evde deniz var. Tuhaf bir iklimimiz var."

Otuzlu yaşlarında, solgun, hafif kilolu bir adam kapıyı açar. "Cuz!" Kalın kola şişesi gözlüklerinin arkasından Chloe'ye bakıyor.

"Jonathan!"

Birbirlerine biraz garip bir şekilde sarılırlar.

"Kerry." Chloe kolunu bana doğru uzatıyor ve ben de bir adım öne çıkıp elimi uzatıyorum.

Jonathan'ın tutuşu nemli ve ölü balık gibi. "Senin hakkında her şeyi duydum!"

Chloe'ye kısa bir bakış attım. Nedense bundan şüpheliyim ve o da başını kısa bir süre sallayarak şüphelerimi doğruluyor.

İki yatak odalı köhne bir eve giriyoruz, eşyalar her yere saçılmış ve Jonathan bunun için bahane bile üretmiyor. Gördüğünden şüpheliyim.

"Benim odamı alabilirsin. En büyüğü orası."

Bir kapıyı iterek açıyor ve bize dağınık bir oda ile dağınık bir yatak gösteriyor. Chloe bana bir bakış attı ve 'üzgünüm' dedi. Başımı sallıyorum. Bir ya da iki geceden fazla kalmayacağım. Bir kanepe yeterli olurdu.

"Ne iş yapıyorsun Jonathan?"

Yüzü aydınlanıyor. "Ben yazılım mühendisiyim. Bilgisayar oyunları tasarlıyorum." "Ve onları da oynuyorsun, değil mi?" diye ekliyor Chloe.

"Oh evet! Görmek ister misin?" Sesi birden coşkuyla doldu. Chloe de ben de başımızı şiddetle sallıyoruz.

"Belki sonra," diyorum. "Oldukça yorgunum."

Üçümüz eşyalarımızı küçük yatak odasına taşıdık. Bir takım yeni çarşaf ve bir havlu alıyorum, kimse görmediğinde şüpheyle kokluyorum. Nankörlük etmek istemem ama bu şimdiye kadar adım attığım en kirli ev.

Chloe ve ben sıkıca sarılarak vedalaşıyoruz. Göğsüm sıkışıyor ve bir daha görüşüp

görüşmeyeceğimizi merak ediyorum.

tekrar birbirlerine.

"İrtibatta kalalım," diye mırıldanıyor omzuma karşı. "Görüşeceğiz!"

Arabanın arka lambalarının köşede kayboluşunu izlediğimde ağlamak üzereyim, sonra dönüp ağır adımlarla küçük geçici sığınağıma geri dönüyorum. Bugün iyileşeceğim. Yarın yaşayacak bir yer bulacağım.

Hristiyan

Radarin dışında kalıyorum. Telefon üstüne telefon alıyorum. Önce Salvatore, sonra Nathan ve Eric'ten. Hiçbirine cevap vermedim ve sonunda telefonu kapattım. Düşünmem gerekiyordu.

Arabayı park ettikten sonra dik bir yamacın tepesinde bir yer buluyorum. Buradan tüm şehri, körfezi ve köprüyü görebiliyorum. Esinti ılık ve beraberinde çiçek ve kuru toprak kokuları getiriyor. Gözlerimi güneşe karşı kapatıyorum ve dünkü feci buluşmayı yeniden yaşıyorum. Çok ince bedeni ve korkmuş gözleri aklımdan çıkmıyor. Ne bekliyordum ki?

Korkmuş bir Kerry bekliyordum ama aynı zamanda onunla en azından bir dakika geçirmeyi, belki de ben açıklama yaparken ona sarılmayı bekliyordum. Bir şey...

Sikeyim.

Silah zoruyla kovalanmayı beklemiyordum.

Başımı ellerimin arasına alıp iç geçiriyorum. Sadece onu tekrar görmek istiyorum. Birazcık mantıklı olamaz mı?

Birlikte geçirdiğimiz birkaç dakikayı düşündükçe göğsüm acıyla sıkışıyor. Onun sıcak, yumuşak bedeninin benimkinin altında olduğunu aklıma gelmeyecek kadar çok kez hayal ettim. Geceleri uyandığımda aletim sertleşmişti, ona tekrar sarılmak için yanıp tutuşuyordum, arabaya atlayıp ona gitme içgüdüğü neredeyse karşı konulmazdı.

Bu konuda akıllı davranmak, onu Salvatore'un pençelerinden kurtarmak ve bunun beni nereye götüreceğini görmek istedim.

Hiçbir yere.

Saat öğleden sonra iki. Beş gibi merkezde işi bitmiş olmalı. Artık geç saatlere kadar kalmıyor ve mekânı asla kilitlemiyor, bu yüzden onu yalnız yakalayamıyorum. Aklıma çılgınca bir fikir gelince canlanıyorum. Basitçe içeri girebilirim. Silahını oraya getirmez. Ve eğer bunu yapacak kadar deliyse, silahını kilitlemiş olmalı, başka bir şey düşünülemez. Ne yapabilir ki? Polisi mi arasın? Bu onu bir yere götürmez.

Huzursuz enerjim beni ele geçiriyor ve patika boyunca yürümeye başlıyorum. Uçak biletleri

kayboldu tabii ki. Onu benimle gelmeye ikna etmem gerekecek ve ben yeni ayarlamalar yapana kadar bir yerlerde saklanacağız.

MERKEZ TERK EDİLMİŞ GÖRÜNÜYOR. Kerry'nin Vespa'sını dışarıda göremiyorum. Burada olmalıydı. Kapıyı itip içeri girerken kaşlarımı çatıyorum. Sessiz ve endişe verici derecede boş görünüyor.

Birden köşeden fırlayarak gelen genç bir kadına çarpıyorum. Onu daha önce hiç görmemiştim. Neredeyse kışının üzerine düşüyordu ve onu sabitlemek için kolunu tutmak zorunda kaldım.

"Üzgünüm, ben-"

"Kapıyı duyduğumu sandım. Kimsin sen? Burada kimse yok."

Etrafımıza bakarken göğsü kabarıyor. Çok yakın durduğumu ve muhtemelen onu çok korkuttuğumu fark ettim, bu yüzden bir adım geri çekildim.

"Sorun değil, ben sadece Kerry Jackson'ı arıyorum."

"Oh." Beni içine çekiyor ve yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. "Ehmm, o artık burada çalışmıyor," diye kekeliyor ve parmaklarını kısa siyah saçlarının arasından geçirerek yüksek sesle yutkunuyor.

Bir adım daha geri atıyorum. İçimden bir ses ayağa fırlıyor. "Ne demek istiyorsun?" "O... o artık burada çalışmıyor."

İleri atıldım ve düşünmeden kızın kolunu yakaladım. Kız çılgılık atıyor ve kendimi bırakmaya zorluyorum. "Ne zamandan beri?"

Geriye doğru sendelerken gözleri açılıyor. "Bence gitmelisin."

"*Ne zamandan beri?*"

Ona kükrediğimde sarsılıyor, sonra inliyor ve duvara çarparak geri çekiliyor.

Ellerimi uzattım. "Sana zarar vermeyeceğim." Sesimi yumuşatmaya çalışıyorum. "Ne zaman bıraktı?"

"Bu sabah telefon geldi," diye fısıldıyor, alt dudağı titriyor. "Kerry işi bıraktı ve bunun üzerine Chloe'nin birkaç gün izin alması gerekti, bu yüzden beni çağırdılar."

Gözleri bana kötü olmamam, korktuğu gibi olmamam, tehlikeli olmamam için yalvarıyor. Tam olarak anlamasa da haklı. İçimde karanlık bir şey büyüyor, düzensiz bir acı yumağı. Çok öfkeliyim ve öfkeli bir Christian Russo kötü haber demektir. Yine de hıncımı bu kızdan çıkarmak için bir nedenim yok.

"Başka bir şey söyledi mi?" Söyledim.

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Bildiğim kadarıyla hiçbir şey."

"Peki, tamam." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Kerry'ye lanet okuyarak binadan çıkıyorum. Ne *sikime*

İşleri bu kadar karmaşık hale getirmek zorunda mı? Sanki yaşamak istemiyor gibi.

Doğruca evine gittim ve komşusuna dikkat ederek kapıyı çaldım. Bu sefer silahım yanımda. Yüzünü gösterirse, tarih olur.

Kimse yok. Vespa'sı küçük ön bahçede titizlikle kilitli duruyor. Zili çaldım. Kapıyı deniyorum. Hiçbir şey yok. Birkaç adım geri atıp pencereleri tarıyorum. Her şey terk edilmiş görünüyor. Bir önseziyle göğsüm sıkışıyor ama onu kovalıyorum. Muhtemelen dışarı çıkmıştır, alışveriş yapıyordur ya da birini ziyaret ediyordur.

Bu gece daha sonra geleceğim.

Evimin önüne geldiğimde, Eric verandamın merdivenlerinde oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, sıkılmanın ötesinde bir ifadeyle bakıyordu.

Dışarı çıkıp ona doğru yürürken ona temkinli bir şekilde bakıyorum. "Ne oldu?"

"Bütün gün sana ulaşmaya çalıştık. Telefonunu kapattın mı, seni sikik?"

"Meşguldüm."

Alaycı bir tavırla cevap verir. "Luci konuşmak istiyor." "Tamam, onu arayacağım."

"Şimdi. Yani, gidiyoruz."

"Yoksa ne olur?"

Eric kaşlarını kaldırır. "Niye bu kadar sinirlisin? Git lanet amcanı gör, dostum."

"Onun iyi küçük köpek yavrusu diyor."

Eric ellerini havaya kaldırdı. "Ya yaygara koparmadan benimle gelersin ya da bir sonraki ziyaretin bu kadar dostça olmaz."

Kaşlarımı çatıyorum, seçeneklerimi tartıyorum. "Peki. Ben kendi arabamla gidiyorum." "Hayır. Seni ben götürüyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Sadece yap, Russo."

"Pekâlâ." İç çektim. "Yolu göster."

Sessizlik içinde sürüyoruz. Eric beni tamamen görmezden geliyor, düşmanlık ondan sızıyor.

Salvatore arka verandasında oturmuş, elinde bir kadeh kırmızı şarapla güneşin son ışıklarını yakalıyor. Hiç şüphesiz anavatanından. Sadece İtalyanca içiyor.

"Christian! Uzun zamandır kayıp olan oğlum. Otursana!"

Sandalyelerden birine çöküyorum. Havadaki sıcaklık ve özenle budanmış bahçesinin durgunluğu beni rahatlatıyor ve biraz gevşemekten kendimi alamıyorum, geçici olarak sıkıntılarımın zihnimin gerisine düşmesine izin veriyorum. Beni buraya getirmenin neden bu kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım yeni bir görev. Beni bir yere gönderiyorsa, ortadan kaybolurum. Kerry'yi alana kadar San Francisco'dan ayrılmayacağım.

"Bu kadar önemli olan ne adamım?"

"Bugün seni yakalamak alışılmadık derecede zor oldu.

Ne oldu?" "Sadece birkaç ayak işi yapıyorum, hepsi bu."

Gözlerini kısar. "Söyle bana, kız hala hayatta mı?"

Kaskatı kesildim. Yine mi oraya gidiyoruz? Bu işin peşini bırakmıyor. Onun için başka birini göndereceğini biliyorum. Zamanım gerçekten çok az.

"Hallediyorum."

"İŖi ağırdan alıyor gibisin. Bu kadar yavaş olmak sana yakışmıyor."

Sessizim. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. O haklı. Hayatım boyunca bir makinenin verimliliğiyle çalıştım. Son birkaç aya kadar.

"Tek parça halinde olsa iyi olur, yeğenim." Sesi daha karanlık, daha soğuk çıkıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Olduğu gibi, öyle. Ne demek istiyorsun?"

"Gitmesine izin verdiğini. Saçının teline bile dokunmayacaksın, yoksa seni zincire vurur ve bir sonraki Chicago uçağıyla annenin yanına gönderirim."

Kafa karışıklığı ve içimde bir umut kıvılcımı büyüyor. "Neden?" "Bu sabah buradaydı, Christiano-"

"Ne?"

"Bana senin çocuğunu taşıdığını söyledi." Tüylerim diken diken oldu.

"Ne!"

"Tebrikler. Baba olacaksın."

Sandalyeden zıplayarak kalkıyorum ve büyük bir gürültüyle sandalyeyi devirip geriye düşüyorum.

"Aletini pantolonunun içinde tutmazsan böyle şeyler olabilir," diyor kısa bir kahkaha atarak. "Umarım buna değmiştir ve her halükarda aileyi öldürmeyiz, bu yüzden kıza dokunmayacaksın, aksine güvende olduğundan ve ona iyi bakıldığından emin olacaksın."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek bir ileri bir geri yürüyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor. Hamile mi? Birlikte geçirdiğimiz uzun geceyi düşünüyorum. İçine boşaldım. Tekrar tekrar. Hap kullandığını sanıyordum. Neden bir şey söylemedi?

"Ne oluyor lan?"

"Beni gayet iyi duyuyor musun, Christian?"

Durup ona bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Evet. Ona dokunmayacağım. Ben... Ben asla istemedim." Dudaklarımı yalıyorum. "İyileşip tekrar ayağa kalktıktan sonra ona zarar veremeyeceğimi biliyordum."

"Bu yüzden mi oyalıyorsun?"

"Evet."

"Şey. Sadece bu seferlik iyi bir şey olduğu ortaya çıktı. Yine de beni bir daha asla hayal kırıklığına uğratma." Sesi buz gibi soğuk, pazarlığa yer bırakmıyor. Benden memnun olmadığı kesin.

"Şimdi ne olacak?"

"Onun için birini göndereceğim. Seni değil, çünkü sana bir daha asla güvenmeyecek."

Göğsüme bir acı saplandı. Bu acı. Bunu düzeltmeliyim, telafi etmeliyim. "Kim?"

Dışlerimi sıkarak söylüyorum.

"Nathan. Matteo. Soğukkanlılığını koruyabilen biri. Şimdi siktir git. Birkaç gün izin al.

Berbat durumdasın."

"Nerede bulunduğunu bilmiyorum."

Salvatore kafasını bana doğru çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım ortadan kayboldu."

Bölüm 16

Kerry

Chloe'nin kuzeninde üç gün kalacağım. Kaba olmak istemiyorum, bu yüzden ayrılmadan önce arkamı temizleyip temizleyemeyeceğimi sorarken dikkatli davranıyorum. Teklifim karşısında yüzünde beliren ışık

ve sonunda bodrumdaki oyun zindanı hariç her yeri temizledim. Oraya bakmaya bile cesaret edemiyorum.

Şehrin merkezinde, Navy Pier'e yürüme mesafesindeki yeni bir apartman kompleksinde iki yatak odalı bir stüdyo buldum. Göz önünde saklanmak en iyi yol gibi görünüyor. Etrafımda bir sürü insan, kapıda bir bekçi, alarmlar. Kira ucuz değil ama paraya değer. Umarım beni asla bulamaz, ama bulursa, alabileceğim tüm önlemleri almış olacağım.

Bu noktada ücretli bir iş aramak anlamsız geliyor, ancak ellerimi meşgul tutmak için istismara uğramış kadınlar için bir sığınma evinde gönüllü olarak çalışıyorum. Bu bana uygun geliyor ve beni düşünmekten alıkoyuyor.

Evimi döşemem ve bir ev gibi hissettirmem ve yasal bir silah için izin alıp alamayacağıma bakmam gerekiyor. Chicago'da bunun neredeyse imkansız olduğunu duydum, bu yüzden fazla umudum yok. Yapacak çok şey var ama günlerimi pratik işlerle doldurmak göğsümdeki sürekli dırdır eden endişeyi bastırıyor.

Merkezdeki kadınlar bana kendi başıma asla düşünemeyeceğim bir şey öğretti. Kendime bir acil durum çantası hazırladım. Beni takip edemeyecek bir telefon. Nakit para. Bolca nakit. Bazı temel kıyafetler ve hijyen ürünleri. Bir anda kaçabilirim.

Chicago, San Francisco'ya hiç benzemiyor. Kendimi uzaylı gibi hissediyorum. Karnım şişiyor. Bir çubuk kadar zayıfım ama içimdeki küçük kız gerekeni alıyor ve büyümeye devam ediyor. Büyük boy gömlekler ve kazaklar içinde bulunduğum durumu gizliyor. Biri bakıyorsa diye.

Büyük bir kavşaktaki kırmızı ışıkta yeni cipimde otururken Christian'ı ilk kez görüyorum.

Memleketimden kaçalı altı ay dört gün oldu.

Hep uzak durup durmayacağını merak etmişimdir. Ya da kalmayacağını.

Sokağın karşı tarafında, camı açılmış arabasının içinde.

Kalbim o kadar hızlanıyor ki neredeyse bayılacağım. Sanki sırtımdaki deri büzülmüş gibi hissediyorum. Yeşil yanar yanmaz gaza basıyorum, önümdekinden çok arkamdakiyle ilgilenerek trafikte salınıyorum ve neredeyse bir kamyonun arkasına çarpıyordum.

Sekiz aylık hamileyim ve canavar babasını bir an için gördükten sonra neredeyse bizi öldürüyordu.

O gece acı gözyaşları döktüm. Korku gözyaşları, gömdüğüm bir özlemin gözyaşları. Artık beni öldüreceğine inanıyor muyum bilmiyorum. Çok zaman geçti ve Salvatore öldürülmemi istemedi ama Christian'a bir daha asla güvenmeyeceğim ve bu çok acı veriyor.

Onu bir daha
görmeyeceğim.

Arafta yaşıyorum.

Kızım kaburgalarımı tekmeliyor ve dışarı çıkmak istiyor. Vakit geldi. Hayatın yeniden değişme zamanı.

Yabancıların elleri çıplak bedenimde. Baskı arttıkça artıyor. Kızım benimle buluşmak istiyor, dışarı çıkmak için savaşıyor. Anesteziye ihtiyacım yok. Beni ikna etmeye çalıştıklarında onları başından savıyorum. Acı benim arkadaşım. Acı beni yüzdürüyor. Acı ölümü getirir, ama şimdi bana hayatı da getiriyor.

Göğsümde sıcak küçük bir beden. Yorgun ve yaşlı bir ruh, kara gözleriyle bana bakıyor. Çok küçük. Çok savunmasız. Ve ben *hissediyorum*. Gerçek bir neşe. Dokuz aydır ilk kez içimde sadece donmuş korkudan ibaret olmayan bir şey var. Sevgi anlık, bağlantı anlaşılmaz derecede derin. Nasıl ortaya çıktığı önemli değil. O, o değil.

Cecilia Jackson için ayrılan küçük bir parçanın buzu çözüldü. Chicago sokaklarında daha önce hiç bu kadar gururlu bir anne yürümemişti.

Annemi aradım. Hiç bu kadar mutlu bir büyükanne olmamıştı. Ya da kafası daha karışık. Onunla çok az konuştum ve ona hamile olduğumu söylemedim. Gelmeye yemin etti, buraya taşınmaktan bahsediyor. Bunu saptırmam gerek. Eski hayatımdan kimsenin benimle görünmesine izin veremem. Annem gerçeği asla öğrenmemeli. Kimse bilmeyecek. Taşıdığım sırlar çok tehlikeli.

Birkaç kez sırtımdaki derinin diken diken olduğunu hissettim. Ama onu görmedim ve hayal gördüğümünden emin değilim. Bazen onu görmek istiyorum. Bazen ona inanılmaz güzel kızını göstermek istiyorum. Sadece bir kez. Hayatta neler kaçırdığını göstermek için. Bazen onu, ellerimi üzerimde hayal ediyorum, vücudumdan beni kıvranarak, kızararak ve derin bir pişmanlık duygusuyla uyandıran tepkiler çıkarıyor.

Bir gün yine benim için bir karar veriliyor ve sahip olduğum küçük hayat tersine dönüyor. Cecilia ile uzun bir yürüyüşten sonra eve döndüğümde mutfak masamın üzerinde bir not.

Mutfak masamın üzerinde bir not.

Mutfak masamın üzerinde telefon numarası olan bir not.

"Özür dilerim. "Bana ihtiyacın olursa diye.

Şehri terk etmem gerektiğinin farkına saniyeler içinde vardım.

Elime geçen tüm parayı çıkarıyorum, kredi kartlarımı parçalara ayırıyorum ve telefonumu atıyorum. Bir komşum birkaç eşyayı indirip yüklememe yardım ediyor.

Masaya iki mektup bırakıyorum. Biri Chloe'ye, evimi satması ya da kiraya vermesi için. Biri de anneme, onu sevdiğimi ve bizi aramamasını söyleyen. Sanırım en azından Chloe satır aralarını okuyacak ve neler olduğunu anlayacak. Annem... Annem incinecek, ama bunu düşünemem.

Sabahın dördünde Cecilia'yı dikkatlice yanıma bağladım, acil durum çantamı aldım, arabaya atladım ve yola çıktım.

Kuzeye gidiyorum. Planım yok, sadece sürüyorum. Belki deponun bittiği yerde dururum. Bilmiyorum. Kanada sınırında kimse beni kontrol etmedi. Pasaportumu da parçalara ayırıp yakıyorum.

Sınırdan çok uzak olmayan küçük bir kasabada sığınağımı buldum. Küçük evimin parasını nakit ödüyorum. Çok pahalı değil. Kimse gerçek kimliğimizi bilmiyor. Çok uzun zamandır ilk kez içime bir huzur duygusu yerleşiyor ve yeniden nefes alabiliyorum.

Açık bir günde vadinin karşısındaki ABD'yi görebiliyorum. Onu aramıyorum. Asla geri dönmeyeceğim.

Hristiyan

Salvatore insanları Kerry'nin peşine takar ve izini bulmamız uzun sürmez. Üç gün sonra Chicago'da bir ATM'den para çekerken ortaya çıkıyor. İroni yüzünden neredeyse gülecektim.

Chicago.

Russo/Salvatore klanının evi. Büyükkannem ve büyükbabamın, çocukları, annem Bianca ve kardeşi Luciano için daha iyi bir hayat kurma umuduyla geldikleri ve kirli bir fabrikada erken yaşta ölene kadar çalıştıkları şehir.

Her şey boka
sardı. Ya da
olmadı.

Kirli para üzerine kurulu lüks bir yaşamı nasıl değerlendirdiğinize bağlı olarak, büyüyen bir ceset yığını üzerinde besin zincirinin tepesine tırmanmak.

Biz sıradan bir Amerikan ailesi değiliz, ama neyseki oyuz. Sınıf arkadaşlarım beyzbol oynayıp kızların saç örgülerini çekerken ben silah kullanmayı öğrendim. Lise birinci sınıftayken ilk adamımı öldürdüm. Annemin emriyle.

Evet, sıradan bir aile değil. "O
sana yasak, Christian."

Salvatore bizi bir akşam yemeği ve küçük bir aile toplantısı için bir araya getirdi. Nathan ve Sydney, New Orleans'taki ana evlerinden buraya kadar gelmişler. Kadın ufak tefek, esmer, gözleri

bebek gibi, küçük bir yumru taşıyor. Ona, el ele tutuşan ikiliye bakmaktan kendimi alamıyorum.

Her şeyi nasıl berbat ettiğimi düşündükçe göğsümde tırtıklı bir bıçak hissi oluşuyor. Buna asla sahip olamayacağım. Gerçekten hayranlık duyduğum, saygı duyduğum, değer verdiğim bir kadınla tanışmak için ilk şansım vardı ve ben gidip bunu temelden mahvettim.

Yanımda beklenmedik bir şekilde varlığıyla bizi onurlandıran küçük kardeşim Matteo oturuyor ve masanın dibinde, Luci'nin karşısında Mama Bianca Russo oturuyor. İkisi de Chicago'dan geldiler.

Luca ve Angela kayıp. Luca hâlâ bu işe girmenin eşiğinde. Geçmişte bazı aptalca kararlar verdi ve Salvatore bunları unutmadı. Angela kafasına silah dayasalar bile gelmezdi.

"Evet," diye homurdandım, "bunu açıkça belirttin." Lanet olsun, uzak durmayacağım.

"Gidip bir vurgun mu yaptın?" Bianca'nın sesi odayı camı delip geçen bir elmas testeresi gibi kesiyor.

Nathan'ın nişanlısı irkildi. Ailemizin yaptıklarından memnun değil ama onu seçti ve fazla seçeneği yok. Hepimiz gibi.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Salvatore benden önce davranıyor.

"Oğullarınızın sağlıklı bir cinsel iştahı var, bunda yanlış bir şey yok. Ve keskin atışlar yapıyor!" Bir kahkaha atıyor ve avucunu masaya vurarak çatal bıçakların takırdamasına neden oluyor.

Bianca'yla bakışıyoruz, onunki de hiç onaylamıyor. "Olan oldu," diye devam ediyor. "Şimdi hasar kontrolü yapacağız."

Herkes ona bakıyor, devam etmesini bekliyor.

"Matteo. Adamlarından birini kıza göz kulak olması için görevlendir. Ona bir şey olmadığından emin ol.

Biri ona zarar verirse-" bana bir bakış attı, "-onu dışarı çıkarırsın."

"Anladım," diyor kardeşim.

"Sydney!" Salvatore sonra ona döner.

Nathan'ın nişanlısı adını duyunca sıçradı. "Evet?"

"Bu kızla arkadaş olacaksın, onu yakınında tutacaksın. Yakında bir bebeğiniz olacak, onun da öyle. Ayrıca bundan daha fazla ortak noktanız var -" önce Nathan'a sonra bana baktı, "-ve eminim iyi anlaşıyorsunuz."

Sydney ağzını açıp kapatarak bön bön bakar. Nathan bir şeyler söylemeye başlar ama Sydney onun sözünü keser.

"Neden burada olduğumu merak ediyordum. Bak, yürütmem gereken bir işim var.

Yapamam-" Salvatore eliyle umursamazca işaret etti. "Bunun icabına bakılacak."

"Ben senin için çalışmıyorum!"

"Bunu, adamınızı işimin... karanlık taraflarından kurtardığım için bana bir iyilik olarak görün." Sırayla hepimize bakarken dudakları ince beyaz bir çizgi halinde

geriliyor.

"Bunu senin için yapmıyorum," diyor sonunda, "ama bir Russo'ya rastlayan korkmuş yalnız bir kız için yapacağım."

Bana hançer gibi bakıyor ve beni kıvrandırıyor. Nathan'ın bu kadar ısırgan bir kadın bulduğunu bilmiyordum. Öte yandan, başka kim onun kalbini fethetmeyi başarabilirdi ki?

Salvatore elini tekrar masaya vurarak herkesin sıçramasına neden olur. "Mükemmel! Sebebiniz umurumda bile değil. Görünüşe göre bir planımız var. Herkes, şimdilik, biz kontrol altına alana kadar bu odada, yakın aile içinde, aramızda kalacak. Ve sen-" bana döndü.

"Uzak dur. *Biliyorum* lan!"

Onları uzaktan izledim. Onu ve bebeği. Luci bazen buraya geldiğimi bilmemeli. Matteo'da kalıyorum. Arkamı kolluyor ve çaresiz ziyaretlerimden kimseye bahsetmiyor.

Sahip olamadığımız şeylerin en çok istediğiniz şeyler olması ne kadar da komik.

Ona bir daha asla yaklaşmak istemedim. Huzurunu bozmak, güzelliğini ve ışığını, içinde yer alamadığım hayatını kirletmek istemedim. Yaşamaya devam ederek, nefes kesici güzellikte ve güçlü olarak, kendisi ve çocuğumuz için bir hayat kurarak beni incitiyor.

Buna çok ihtiyacım var. Acıya. Bunu hak ediyorum.

Onları izliyorum, kızlarımı, başardıklarımın dolaylı çarpık bir gurur duygusu hissediyorum. Bu asla yaşayamayacağımı bildiğim bir şeydi ama işte buradalar. Bebeğim ve kadını. İnsan olduğumun kanıtı.

Kerry buna kesinlikle katılmazdı. Kerry.

Sanırım etrafta olduğumdan şüpheleniyor. Şüpheleniyor ve saklanmayı reddederek, artık korkmayı reddederek beni cezalandırıyor. Ve işe yarıyor. Onlar bu dünyada varlar ve ben yalnız ve kırılmış bir şekilde kalıyorum.

Paramparça.

Ufaklığın gözleri bana çekmiş. Onu kucağıma almak isterdim. Sadece bir kez. Eminim yumuşaktır. Annesi gibi. Ama onu asla tanıyamayacağım. O beni tanıyamaz. Ben çok berbatım, çok tehlikeliyim. O küçük hanımın ve annesinin hayatlarında bana ihtiyacı yok.

Neden sakladığını anlayamıyorum. Benim çocuğum. Eğer ondan kurtulsaydı kimse onu suçlamazdı. Benim kızım. Ben bile.

Bu bizi bağlar. Bunu biliyor olmalı ama yine de bunu seçti. Bu bizi sonsuza dek birbirimize bağlar.

Onu asla terk edemem ve asla onunla birlikte olamam. Kendimden nefret ediyorum ve her zaman aramızdaki şeylerin farklı olup olamayacağını, farklı bir yolda ilerleyip ilerleyemeyeceğini merak edeceğim. Onların üzerimdeki etkisi şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlü. Onlar için dünyanın öbür ucuna bile giderim.

Çok kaybolmuş, kimsesiz görünüyor. Sydney, Kerry'yi tanımak için bir yol bulmaya çalıştı ama

o bir münzevi ve Sydney'in şimdiye kadar hiç şansı olmadı. Onu gördüğümde içim acıyor ve yardım etme isteğim artıyor. En azından biraz para kabul ederdi.

Binasına girmenin bir yolunu bulmak ve alarmı atlatmak çocuk oyuncağı. Kokusunu içime çekiyorum

Onu, küçüğün yastığını kokla. Pudra ve güneş ışığı kokuyor. Karanlık kalbimi çaresizlik içinde sıkıştırıyor.

Mutfak masasında bir not. Sadece bu kadar. Onu rahatsız etmek istemiyorum, buna hakkım yok, ama sadece bu. Bir not.

Ertesi gün gitmiş. Gerçekten gitmiş.

Son izleri bitişik sokaktaki bir ATM'de sona eriyor.

KERRY TEKRAR ORTAYA ÇIKMAYACAK. Haftalar geçtikçe, tüm hayatım içimi yiyip bitiren bir acı yumağına dönüşüyor.

O öldü mü? Sıradan bir insan nasıl olur da tamamen ortadan kaybolmayı başarır?

"SORUN YOK. Geri çekil Ivan." Salvatore, ben ofisine girerken korumasının üzerime atlamasını engelliyor. "Sorun nedir, yeğen?"

"Siktir git! Seni ve tüm bu lanet hayatı sikeyim!"

"Çok fazla öfke var. Otursana."

"Ayakta durmayı tercih ederim," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Israr ediyorum. Kendine gel. Benim evimde bir erkek gibi davranacaksın, mızımızlanan bir çocuk gibi değil. Otur ve tükür. Ben meşgulüm."

Ayakta duruyorum. "Kız."

Salvatore'un yüzü ifadesiz. "Evet?" Dirseklerini masaya dayayıp ellerini birleştiriyor.

"Kerry Jackson."

"Evet. Küçük cesur kızılımız. Ne olmuş ona?"

Lanet olası üstünlük taslayan tavrı birdenbire beni ele geçirdi ve sinirlendim. Kolumu bir hamlede masasının üstündeki her şeyi ittirdim ve burun buruna gelecek şekilde eğildim. Sadece bir an sürdü ve kaba adam tarafından geri çekildim, kollarım arkamda ezici bir kavrama ile tutuldu.

"Siktir git!" Kıvranıyorum ve sarsılıyorum. "Bırak beni!"

Salvatore elini sallıyor ve arkamdaki maymun beni serbest bırakıyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve kollarımı düzeltiyorum.

"Ne oldu, Christiano?"

"O gitti," diye homurdanıyorum. Yanaklarımı ısıtırken

yumruklarımı sıkıyorum. Kaşlarını çatıyor. "Biliyorum."

"Bu şekilde yaşayamam! Bana yapacak bir şey ver. Herhangi bir şey. Kullan beni. Beni kullan.

Daha kirli, daha iyi. Beni işe gömün yoksa-"

Gerisini yutuyorum. Artık nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

"Seni her zaman korudum, Christiano. Bir keresinde işime girdiğinde annen beni resmen taşaklarımdan tutmuştu. Onun-"

"O zamanlar çocuktum. Şimdi aynı şeyleri hissettiğini sanmıyorum, ayrıca bilmediği şey ona zarar vermez. Luciano, buna ihtiyacım var. Savaşmaya ihtiyacım var. Bir savaş alanına ihtiyacım var."

Bakışlarında karanlık bir şeyler titreşiyor. "Sen her zaman benim sağdıcımdın, Christiano. Her zaman bu günün gelmesini umdum. Senin için bir şey bulacağım. Şimdi söyle bana, madem senin için bu kadar önemliydi, neden gidip emirlerime uydun?"

İçimde bulantı yükselirken çenemi sıkıyorum. Hâlâ onun sıcak tenini, çarpan kalbini hissediyor, korkusunun kokusunu alıyorum. Hâlâ onu karşımda görüyorum, paramparça olmuş, ince bedeni, korku dolu karanlık gözleri. Bunu ben yaptım. Başka kimseyi suçlayamam.

"Onu çok incittim Luci. Çok kötü. Ve şimdi o gitti. Bebeğimle birlikte."

Öpüyor. "Sen bir aptalsın. Her şeye sahip olabilirdin. O çok güzel bir kız. Zeki de." Evet.

Öyle.

Bölüm II

Alterum Non Laedere

Bölüm 17

Middlebro, Kanada

Kerry

İ Şişeyi çalkalayıp birkaç damlanın bileğimin iç kısmına düşmesine izin verdim. İçeriği ılık ama sıcak değil. Mükemmele yakın. Diğer odanın arkasındaki küçük yataktan gelen bir homurtu beni Gülümse.

"Geliyorum, tatlım." Akşam yemeğini hazırlarken oturduğum mutfak tezgâhından atlıyorum ve birkaç adım yürüyerek yanına gidiyorum. Beni gördüğünde ışıldayan, beklenti dolu, koyu kahverengi gözlerine baktığımda kalbim şefkatle doluyor.

"Anne," diye mırıldanıyor. "Angwy."

"Aç olduğunu biliyorum bebeğim. Bak annende ne var." Ben de ona karşılık veriyorum ve şişeyi önünde sallıyorum. Küçük Cecilia'm, Cece'm, tombul ellerini havada sallıyor ve kolumu yakalamaya çalışıyor.

"Sabırsızsın, değil mi? Buraya gel."

Onu kaldırıyorum ve ikimizi birlikte yatağa indirirken kucağımda şekilleniyor. Gece tam kıvamında. Evimiz tamamen sessiz ve biraz serin, ama battaniyenin altında iyiyiz. Kızım yanıma uzanıyor ve ılık içeceği yudumlarırken memnuniyetle iç çekiyor. Onun yutkunma sesini ve dışarıdaki ağacın dallarından birinin defalarca evin uzak tarafına çarpmasıyla çıkan alçak çatırtı seslerini dinliyorum. Bugünlerde o şeyi kesmem gerekiyor ama aynı zamanda neredeyse bir arkadaşına dönüştü. Tanıdığım, her zaman orada olacağına ve beni incitmeyeceğine güvenilebileceğim bir şey. Bu normallik. Etrafımda normal olduğunu düşündüğüm, normal olmak için ihtiyaç duyduğum pek çok şeyden biri.

Güzel kızıma bakıyorum ve alnını okşuyorum.

Cecilia Erin Jackson.

Erin rahmetli büyükbabasının anısına, Cecilia güzel olduğu için ve Jackson... çünkü o bir Jackson. O başka bir şey değil, sadece tam anlamıyla bir Jackson, gururlu, boyun eğmeyen kadınların uzun bir geleneğinden geliyor.

Gözleri uykulu. Her an uyuyabilir. Biberondan bir gurultu, emme sesi duyuyorum ve bakmadan boş olduğunu anlıyorum. Biberonu bıraktığında yana düşüyor. Göz kapakları titriyor. Daha önce yedirmeliydim ki altı küçük dişini fırçalayabilelim. Şimdi uykusunda onu rahatsız etmek istemiyorum.

Ama sonuçta bu sadece küçük bir sorun ve ben hangi savaşlarda savaşacağımı ve hangilerine omuz silkeceğimi biliyorum.

Burnumu boynunun omzuyla birleştiği açıya daldırıyorum ve derin derin içime çekiyorum, harika pudralı bebek kokusunun tadını çıkarıyorum. Sonra ipeksi kahverengi saçlarını okşuyorum ve gülümsüyorum. Beni ayakta tutan şey bu. Yaşamak istememi sağlayan şey bu.

Kalktığımda Cecilia kıpırdanıyor ama uyanmıyor. Her zamanki gece korkusunu yaşayacağı sabah dörde kadar deliksiz uyuyor, sonra ikimiz de uyandığımızda ve günlük rutinimiz yeniden başladığında sekize kadar uyuyor. Bir gün dünyaya dönmek zorunda kalacağımı biliyorum. Biraz daha büyüdüğünde. Diğer çocuklarla sosyalleşmeye başlaması gerektiğinde. Onu hayatından mahrum bırakmamın adil olmadığı zaman.

Şişeyi yıkıyorum, kaynar su ve biraz deterjan, damlaları çalkalıyorum ve baş aşağı tezgâha koyuyorum. Sonra ellerimi mutfak havlusuna kurulayıp zifiri karanlık pencereye bakıyorum ve kendi yansımamdan başka bir şey görmüyorum. Dışarıda her şey olabilir. Dışarıda her şey *var*. Daha önce pek çok kez olduğu gibi, önümde parıldayan iki kahverengi göz görüyorum. Sonra gözümü kırıpıyorum ve yok oluyorlar.

Umarım o gün hâlâ çok uzaktır.

Işığı kapatarak oturma odasını geçtim ve koltuğuma yöneldim. Buraya taşınırken yanıma pek bir şey almamıştım ama eski hayatımdan kalan birkaç eşyadan biri buydu. Bir şöminem var. Birçoğu daha önce bir ya da iki kez okunmuş, hatta daha fazlası hala okunmamış devasa bir kitap yığınım var. Küçük bir evim ve gerektiğinde çok ama çok hızlı gidebilen kocaman bir cipim var.

Benim kızım var.

Televizyonum yok, sadece bir radyo ve CD çalarım var. Şehir merkezinde iyi tanıdığım bazı insanlarla arkadaş oldum. Hırdavatçı, bakkal, bir marangoz ve karısı, ama buraya hiç gelmiyorlar, gelmemelerini istedim ve hala benimle birlikteler çünkü soru sormadılar. Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok. Onlara göre biz sadece Kerry ve Cecilia Reed'iz ve tacizci kocamdan kaçıyoruz. Bu bir yalan değil, tamamen değil, sadece gerçeği biraz değiştiriyor.

Bu çocuk üzerinde hakkı yok, değil mi? Yok.

Hayır, yok.

Ve Tanrı biliyor ki o kötü davranıyor. Bu düşünceyle dişlerimi sıkıyorum ve sonra silkiniyorum.

Köprünün altından çok sular aktı.

Elim şu anda okumakta olduğum kitabın üzerinde geziniyor, ama sonra günlüğüme bakıyorum ve onun yerine onu alıyorum. Ellerimde ağırlaşıyor. Ya da hayır, aslında ağır değil, ağır olan içeriği. Üzücü. Bizi soğuktan koruyan dört duvarın dışındaki gece kadar karanlık. Kitabı açıyorum, son yazdığım yazının sayfaları arasından kalemi çıkarıp yazmaya başlıyorum.

'22 Ekim

Buna hakkı yok. Bebeğimi görmeye hakkı yok. Bizi bulursa ne yapacağından korkuyor muyum?'

Suçluluk hissediyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yine de yapıyorum. Cece asla bir baba tanımayacak, benim kendi babamla yaşadığım yakın ve sevgi dolu ilişkiyi asla yaşayamayacak. Ama onunki tehlikeli bir yaratık, tam olarak insan değil, nefreti ve öfkesiyle gerçek dışı. Çok uygunsuz. Ön kapının yanında asılı duran tüfeğe bakıyorum. Her zaman hazır, her zaman dolu.

Suçluluk hissetmemeliyim. Daha iyisi

için. *"Muhtemelen, evet."*

Limandaki olayları zihnimde o kadar çok canlandırdım ki artık neyin gerçekten yaşandığını ve neyin hayal gücümün meyvesi olduğunu bile bilmiyorum. Yaralarım gerçek miydi? Kanamalar, çürükler ve sıyrıklar. Onlar gerçekten var mıydı? Neredeyse beni öldürüyordu ama aynı zamanda bunu yapmayacağına, kendi çarpık yöntemiyle beni istediğine dair içimde çok canlı bir bilgi olduğunu da hatırlıyorum. Mide bulandırıcı, bencil, sapkın bir şekilde. Sadece ölmemişti.

Çok acı çektiğimi hatırlıyorum. Hem de *çok*. Sırasında... ve sonrasında... Kanlı tükürük tükürdüm, gözlerim kan çanağına dönmüştü, her yutkunuşumda acıdan ağladım.

Cecilia'ya bakıyorum. Kızıma. Birlikte geçirdiğimiz o tek gecede, ben hâlâ onun başka biri olduğunu düşünürken dünyaya geldi. Böyle bir canavardan bu kadar güzel bir şeyin çıkması çok garip.

Zar zor hatırlıyorum. Bu beni korkutuyor.

'Eğer nerede olduğumuzu bilirse, bizi bulursa bu bir felaket olur. Sanırım bana, bize tekrar elini sürmesine izin vermektense ikimizi de öldürmeyi tercih ederim. Tabii önce ben onu öldüremezsem.'

Cece'yi taşıdığımı öğrendiğimden beri bir gün bile ağlamadım. Ondan önce de yalnızlığımda hüngür hüngür ağlamıştım. Çok yalnızdım.

Kalemi bırakıp sayfaları karıştırıyorum, karanlık zamanları daha hızlı geçiyorum. Yanlış bir kelimeyi bile yakalamaktan korkarak ileri geri çeviriyorum.

Bunu neden yapıyorum ki? Neden bu konuyu kapatamıyorum?

Ama nedenini biliyorum. Arafta yaşıyorum. Hâlâ. Bir zamanlar içimde taşıdığım koruyucu kabuk bozuldu ve yapay bir kabuk inşa ettim, beni ve kızımı dışarıdan, taşınmamızla ve anonimliğimizle çevreledim. Devam etmedim, sadece kapağı kapattım ve biliyorum, *biliyorum*, bitmedi. Acı geçmedi ve ne olacağını, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sadece bizi güvende tutmam gerektiğini biliyorum ve tek yaptığım, odaklanabildiğim tek şey bu, yoksa paramparça olacağım.

Keşke doğru olmasaydı. Bunların hiçbirisi. Hâlâ ilk tanıştığım adamı görüyorum, o sıcaklığı, içimdeki o küçük çarpıntıyı.

göbek, ve bu çok kafa karıştırıcı. Çok acıyor.

Yazı o ilk günlerdeki yazıma benzemiyordu, yanlış yazılmış kelimeler ve karmakarışık cümleler vardı ve mürekkepti ve geri dönüp düzeltemedim. Bunun yerine sayfayı çevirdim ve masum beyaz kağıdın üzerine acı dökmeye devam ettim. Sonra harflerin bulanık olduğu, kâğıdın kurumuş gözyaşları ve aceleyle yazılmış kelimeler yüzünden buruştuğu pek çok sayfa var.

Ve bu böyle devam edip gidiyor.

Sonra aniden yok oluyor. Yazı yine benimkine benziyor, umudu, bir nimeti, mutsuzluğumdan daha büyük bir ihtiyacı yazıyorum.

Cecilia.

Babasına çok benziyor. Güzel, olağanüstü güzel. Ama bu acıtmıyor, o *babasına* benzemiyor ve babasının kötülüklerinden hiçbirini miras almayacak çünkü sevgimi onun üzerine dökeceğim, onu güvende ve mutlu tutacağım. Ona dokunmasına izin vermeyeceğim, ne zihinsel ne de fiziksel olarak. Şiddetinin yarattığı güzelliği görmesine asla izin vermeyeceğim. O bunu hak etmiyor. Acıması varlığını yaşayabilir. Umurumda değil. Kitabı kapatırken elime alıp okşuyorum ve sonra yanımda yere düşmesine izin veriyorum. Pek bir şey olmuyor. Gerçekten yazacak bir şeyim yok. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve başımın yastığa yaslanmasına izin veriyorum.

Çok yoruldum.

Delici bir çılgılık beni irkiltiyor. Bebeğime bakmak için sandalyenin sıcaklığından kalkarken gözlerimi ovuşturarak şöminenin yanındaki saate bakıyorum. Zamanın bu kadar çabuk geçtiğini bilmiyordum. Pencereden bir ay ışığı, bir zamanlar bakmaya hevesli olduğum zavallı bir bitkiye vuruyor. Şimdi sadece bakıma değil, hayata döndürülmeye de ihtiyacı var. Onunla yarın ilgileneceğim.

Cecilia onu yatırmamdan memnun ve ben onun yatağının yanındaki kendi yatağıma düşünüyorum, bitkin, gergin, kendi hayaletlerim her gece olduğu gibi bana musallat oluyor. Elimde değil. Hâlâ onun sert ellerini çıplak tenimde hissediyorum. Onu hâlâ karşımda, sanki odada duruyormuş gibi net bir şekilde görüyorum.

Hâlâ acıyor.

Hristiyan

Bıçağı göğsünün derinliklerine sapladığımda vücudu titriyor ve bükülüyor. Kolları çırpınıyor, ter ve korku kokuyor. Ucuz gömleği lekeli ve buruşuk. Koluma kan bulaştı ve bu şişko, çirkin, aşağılık herifin pis kanıyla *beni* kirletmeye cüret etmesi beni çileden çıkarıyor. Eğer bu kadar çırpınmasaydı

bu iş şimdiye kadar çoktan bitmiş olurdu. Ona, hayatına, bu yere bakınca, neden yaşamak istediğini anlayamıyorum.

Tanrı aşkına, öl artık!

Yerden kalkmaya ve hem onun hem de benim için bilinmeyen nedenlerle üzerine çöken öfkeden uzaklaşmaya çalışırken solgun bir yüz ve korkmuş gözler benimkilere sabitleniyor. Elleri kendi kan ve idrar havuzunda kaymaya devam ediyor, tüm çeneleri sallanıyor ve boğazının derinliklerinden çıkan sesler acınası. Neyi yanlış yaptığını ya da kimi üzdüğünü bilmiyorum ve umurumda da değil. Yaptığı iş her neyse, o işte olmak için çok yaşlı ama kendini kurtarmaya çalışmak için çok yaşlı değil.

Göğsüne tekme atıyorum ve sırt üstü düşüyor, gözleri dönüyor, iristen çok kan çanağı beyazı gösteriyor. Yanına çömelip başımı eğiyorum ve yaptığım işi inceliyorum. Ne olursa olsun gidici, ama ben işimi asla yarım bırakmam. *Neredeyse hiç*. Küçümseyip kafasını çelik gibi kavıyorum. Boynunu bükmeden hemen önce dehşet verici bir ses çıkarıyor ve kan öksürüyor, çatırtı yüksek ve son.

Sonunda rahatlamaadan önce vücudu bir kez daha seğiriyor, savaşı kaybediyor. Onu bir süre daha tutuyorum, üstünlüğümün tadını çıkarıyorum, kalp atış hızım kısa sürede normal ritmine iniyor.

Bitti artık.

Bıraktığımda başı yana düştü, gözleri görmüyordu, göz bebekleri büyümüştü. Savaşmasına gerek yoktu, bu sadece enerji kaybıydı, sonuç zaten hep aynıydı.

Birinin ölümü. Ellerimde kan var.

Gerçekten.

Arkamdan bana ne dediklerini biliyorum. *Karindeşen*. Neye dönüştüğümü biliyorum. Eskiden olmadığım şey.

Yaşayan bir kabus.

Benden korktuklarını biliyorum. Benden hizmet isteyen ve kirli işlerini yapmam için bana iyi para ödeyen insanlar bile.

Ve hiçbir şeyden korkmuyorum. Her şeyinizi kaybettiğinizde, size zarar verebilecek hiçbir şey yoktur.

Ayağa kalkmadan önce bıçağı göğsünden çekip çıkarıyorum. Metalin göğüs kemiğine sürtünürken çıkardığı ses bana belli belirsiz karatahta üzerindeki tebeşiri hatırlatıyor. Bıçağı onun saykodelik mavi, pembe ve kırmızı gömleğine temizlenene kadar siliyorum ve kumaş parçasını eskisinden daha da eklettik bir şekilde lekeli bırakıyorum.

Koridorda aynaya bir kez bakıp görünür leke olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiç leke yok. Eldivenleri çıkarıp cebe atıyorum, gömleğimi düzeltiyorum ve bıçağı kınına sokuyorum. Diğer odadaki et yığınının düşünmeden bir an için koridoru dinliyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdikten sonra dirseğimle kapı kolunu itiyorum ve başka bir sıkıcı şehirdeki isimsiz bir kompleksteki 494 numaralı daireden çıkıyorum.

Anlaştık.

Ölü adamın dairesinden dört kat aşağıya doğru koşarken, zihnim rahat ve adımlarım hafif, bir

kadın ve küçük bir kızla karşılaşıyorum. El ele tutuşup yavaşça merdivenleri çıkıyorlar. Küçük sarışın kız pembe bir balerin eteği, mor yağmur çizmeleri ve kırmızı bir ceketten oluşan korkunç bir kombinasyon giymiş. Belki bir buçuk ya da en fazla iki yaşında. Ayrıntılara dikkat etme konusunda iyiyimdir ama çocuklarla ilgili deneyimim en hafif tabirle sınırlıdır.

Bir konuşmanın ortasındalar ve ben yanlarından geçerken konuşmanın parçaları bana ulaşıyor.

Anneye silahsız bir gülümseme gönderdim. İnsanların bir şeyleri hatırladıklarında rasyonalize etme eğiliminde olduklarını gördüm. Hoş bir deneyimi hoş olmayan bir şeyle bağlantılı olarak hatırlamazlar. Beni yakında öğreneceği evindeki korkunç cinayetle ilişkilendirmeyecektir. Tombul, faremsi saçlı kadın gülümsüyor, yanakları kızarıyor ve sonra birbirimizi geçip gidiyoruz. Tanıdık bir kelime duyduğumda onu çoktan unutmuştum.

Bir isim. "-

Kerry-"

Neredeyse bir sonraki adımı kaçıırıyordum ve düşmemek için adımlarımı uzatmak zorunda kalıyordum. Binadan çıkıyorum ve birkaç saniye içinde köşeyi dönüyorum. Arabam demiryolunun hemen diğer tarafında. Tek yapmam gereken otoparkı geçip bir tünelden geçmek, ama başım dönüyor ve beton bir duvara yaslanıyorum, nefesimi kontrol etmek için savaşıyorum, boynum aniden terden kayganlaşıyor. "Kendine gel Chris," diye hırılıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Baş dönmesi yavaşça azalıyor ve verimli adımlarla arabaya doğru ilerliyorum. Bu isim.

Kerry.

Çakıl taşlı lastikler kötü bir kombinasyon. Motoru çalıştırıp hızla uzaklaşırken muhtemelen garaj yolunda derin çukurlar açarım. Bu lanet kasabadan gidiyorum. Yıpranmış insanlar ve yıpranmış hayatlarla dolu bu lanet dünyadan.

Dünya Kerry'lerle ya da yaklaşık bir buçuk yaşında, pembe küçük elbiseler giyen, at kuyruklu ve güven dolu gülümsemeleri olan küçük kızlarla dolu olmadığından değil. Onları her zaman görüyorum. Ama son birkaç gündür, casusumdan son gelişmeleri aldığımdan beri kendimi özellikle karamsar hissediyorum.

Bir yıl oldu. İlk başta, tekrar ortaya çıkacağından emindim. İnsanlar yeryüzünden kaybolmazlar. Sonra, zaman geçtikçe, Kerry ve kızın herhangi bir yerde ölü bulunmadığından emin olmak için geri döndüm ve kaynaklarımla kontrol ettim.

Ama hayır. Öylece gittiler.

Ve her geçen gün öfkem artıyor. Kim olduğunu sanıyor? Çocuğumla böyle ortadan kayboluyor! Bir erkeğin hakları vardır. Gözümün önünde olsaydı, onlara göz kulak olabilirdim.

Ama şimdi...

Babası öldü, bu yüzden onu zorlayamam. Eski iş arkadaşı ve arkadaşına en yakın kişi olan Chloe Becker bir bok bilmiyordu ve ben ikna olduktan sonra hastanede bir hafta geçirmek zorunda kaldı. Annesini takip ediyordum ama birkaç ay sonra hiçbir şekilde iletişim kurmadıkları ortaya çıktı.

Peki kime güveniyor? Kime güvenir? O bir ada değil. Her insanın bir yerlerde birilerine ihtiyacı vardır.

Başlangıçta bordromda üç adam vardı, şimdi sadece bir kişiye düştüm. O da tam zamanlı çalışıyor ve son raporda hala bir şey çıkmadı.

Yumruğumu gösterge paneline vuruyorum ve I-29'dan sağa dönerek Sioux Falls'u arkamda

bırakıyorum. Üç dakika içinde

Bugünlerde Winnipeg'de bir toplantım var.

Kanada.

Radyoyu açtım. Cızırtı kesildiğinde eski bir Simon and Garfunkel melodisi arabayı dolduruyor. Hemen tanıdım. "*I am A Rock*". Ben daha çok bir caz insanıyım, ama sözler hüzünlü ve gaz pedalını yere bastırıp direksiyonu kuzeye kırdığımda, içime işliyor ve sözler iki yaşlı müzisyenin muhtemelen amaçlayabileceğinden daha derin bir anlam taşıyarak canlanıyor.

Kimsenin geçemeyeceği duvarların şarkısını söylüyorlar. Önümdeki yola bakıyorum ama gördüğüm şey asfalt değil.

Onu karşımda görüyorum. Koyu yeşil gözleri tereddütlü bir flört ile parlıyor, onunla arkadaş olmak ve onu daha uyumlu hale getirmek için sipariş ettiğim votka shotlarından biraz çakırkeyif.

Hoşuma gitti, onunla konuşmak eğlenceliydi.

Hiç kimseyi umursamadım. Kimseyle yakınlaşmaya zahmet etmedim. Hayat bana bunun büyük bir enerji kaybı olduğunu erkenden öğretti.

Hâlâ avuçlarımda hissediyorum, başını okşarken yumuşak saçları avuçlarımı okşuyordu. Beni öpmesine, kendini bana teslim etmesine duyduğum derin ihtiyacın anısı hala içimde öfkeleniyor.

Sonra gittim ve her şeyi mahvettim. Onu

yok ettim. O olan her şey gitti.

Herkesin bildiğinden daha fazla canavarım. Kerry Jackson hariç herkes. O biliyor. Bana güvenmesini, bana, bize inanmasını sağladım ve sonra ona sırtımı döndüm. Ona yaptıklarımı hatırladıkça içimi saran utanç, diğer adamın benden daha hızlı olduğu gün düşmeyi beklediğim cehennemden daha sıcak yanıyor.

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu daha sıkı

kavıyorum. Ben bir kayayım.

O bir hiç.

Hiçbir şey!

Peki neden her şeyim onun etrafında dönüyor?

Telefonu çıkardım ve Salvatore'u aradım.

"Bitti. Ben kuzeye gidiyorum."

Kerry

Onun parlak konuşmaları beni uyandırdığında üç saat, hatta daha az uyumuş oluyorum. Babamı ve eskiden ne olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. O geceler pek iyi uyuyamıyorum. Hâlâ acıyor. Dışarıda bir yerlerde, bizi gözetip koruduğuna dair bir his var içimde. Umarım öyledir. Buna

ihtiyacımız var.

Pencerenin dışındaki kuşlara el sallıyor ve onlar gibi cıvıldamaya çalışıyor. Hala pijamalarının üzerinde olduğunu ve uykusu sırasında herhangi bir yerinden kıpırdamadığını kontrol ettikten sonra onu bırakıyorum, ahşap zemin serin. Sonra bir saat daha koltuğumda komaya giriyorum. Rüyamda babamı görüyorum. Nerede olduğumuzu bilmediği için her gece ağlıyor. Suçluluk duygusu ve geri dönülmez bir şekilde yanlış bir şey yapmış olmanın korkunç hissi içimi çalkalıyor. Ona ulaşmaya, hala onun kızı olduğumu, onu sevdiğimi ve öyle görünmese de hala burada olduğumu söylemeye çalışıyorum. Elim omzuna değiyor ve döndüğünde babam olmadığını görüyorum. O kadar hızlı geri çekiliyorum ki düşünüyorum ve kendimi savunamıyorum. Bu çok acı veriyor çünkü kendimi her zaman savunabilirdim ama bu sefer değil. Chris'le değil-

Yanımda duruyor, yanaklarımı okşuyor ve saçlarımın bazı tutamlarıyla oynuyor, onları burun deliklerimin içine sokuyor. Alnında bir çatıklık var. Hapşırıyorum ve ona uykulu bir gülümseme veriyorum.

"Kalkmamı ister misin, ha?"

"Evet anne," diyor yüksek sesle ve net bir şekilde. "Baba."

Ayaklarımı kalın çoraplarımın içine sokuyorum ve onu kalçamda taşıyarak banyoya doğru tökezliyorum. Sabah rutinimiz mutluluk verici. Küveti ılık, ama çok sıcak olmayan suyla dolduruyorum ve sonra içine dalıyoruz, müzik setinden kabini dolduran çocuk müziği, sıçrayan su ve Cece'nin kahkahalarıyla eşleşiyor. Gerçekten basit şarkılara bayılıyor. Bu şarkılar onu neşelendiriyor ve eşlik ediyor. Simon ve Garfunkel'in '*Cecilia*' şarkısını seviyorum. Ama şarkıya eşlik ederken sözleri biraz değiştirme eğilimindeyim. Ruh halime göre değişiyorlar. Bugün kahvaltı şarkısı söylüyorum.

"Sabahları evimizde Cecilia için kahvaltı hazırlıyorum. Kahve yapmak için kalkıyorum ve geri döndüğümde Cece'm her yere süt döküyor."

Adını duyunca kafasını kaldırıyor ve sonra ellerini sertçe yere vurarak hem bizi hem de duvarları bir su çağlayanı ile boğuyor. Gözlerimi deviriyorum ama sonra gülümsüyorum. Biraz temizlik yapmam gerekecek ama önemli değil.

Isınıp kızardığımızda, birbirimizin tenine olan ihtiyacımız geçici olarak giderildiğinde ve kalın bornozlara sarındığımızda kahvaltı yapıyoruz. Çay, kızarmış ekmek, ılık süt, mısır gevreği. Hava güzelse verandada oturur, vadiye bakar, kuşların çubuk toplamasını ve yaban arılarının sezonlarının bittiğini bilmeden tembel tembel uçmaya çalışmasını izleriz. Tek bildikleri nektar toplamak, çiçekten çiçeğe uçmak. Dünyanın acımasızlığını bilmeden, kayıtsızlık içinde yaşamak ne büyük bir nimet.

Kızıma bakıyorum. *Onun gibi.*

Kirli tabakları sonraya bırakarak yemekten kalanları bir kenara koyuyorum, sonra dün geceyi telafi etmek için altı küçük dişini dikkatlice fırçalıyorum. İşimiz bittikten sonra giyiniyor ve kendimizi ormanda yürüyüşe hazırlıyoruz. Bilinmeyen bir bölgeye doğru yavaşça ilerlerken Cecilia etrafımda dolanıyor. Onun için öyle. Her adım bir macera gibi. Yaklaşık bir yıldır her gün, her ay

burada yürüyoruz. Artık o bile yolunu bulmaya başlamış gibi görünüyor.

Küçük bir el benimkini çekiyor. "Anne, wewentabuth!" Başımı salladım ve gülümsedim. "Evet tatlım, ormana gidiyoruz."

Bölüm 18

Hristiyan

Manzara o kadar sıkıcı ki saçlarım ağarıyor. Gözlerimin görebildiği kadarıyla düzlükler. Acelem yok, bir sonraki vuruşumun yarına kadar şehre dönmemesi gerekiyor, bu yüzden biraz Winnipeg'e giden başka bir rota izleyerek gezmek. Daha az trafikli bir rota, I-29'dan ayrılıp 23'ten 371'e dönüşen, bir dizi anonim küçük yola dönüşen ama nefes kesici ve sürekli değişen manzaraya sahip bir rota. Çok daha keyifli ve zihnimi tehdit eden erime noktasına getirme olasılığı çok daha az.

Az önce Kanada sınırını geçtim. Kimliklerimi hazırlamıştım, Bay Her Neyse, belki uçan bir kontrol olur diye, ama dümdüz ilerliyordum. Amerika'dan *çıkma*k nadiren sorun olur.

Cebimdeki telefonum çalışıyor, amcam için ayırdığım öfkeli bir korna sesi. Hoparlörü açtım.

"N'aber?"

"Chris. N e r e d e s i n ?" Sesi karanlık ve yumuşak, iyi ayarlanmış, biraz Nathan'inki gibi.

"Kanada'ya gidiyorum."

"Doğru. Karım. Geri dönmen ne kadar sürer? Saflarımda bir hain var ve onu ortaya çıkarmalıyım. Onu ibretlik bir hale getirmeni istiyorum. En iyi çalışmanı istiyorum. Şeytanın kendisini istiyorum."

"Sorun değil. Sadece bana onun yönünü gösterin. Birkaç hafta içinde dönmüş olurum."

"Yine mi *araba* kullanıyorsun?"

"Meditatif bir şey. Hoşuma gidiyor."

"Winnipeg'deki işin biter bitmez dönmeni istiyorum. Bir uçağa bin."

"Elbette. Sonra konuşuruz."

Cevap beklemeden bağlantıyı kesiyorum. Lanet olası bir uçağa binmeyeceğim. Bir yere gitmek için acelem yok. Görmek istediğim kimse yok, olmak istediğim bir yer yok ve Luci'nin kucak köpeği değilim. Tarih bana kendi kararlarımı vermeyi öğretti.

Depo neredeyse kurudu, sadece dumanla çalışıyor ve boğazım daha iyi hissetmiyor, bu yüzden geçtiğim ilk yerde öğle yemeğİ molası vermeye karar veriyorum. Middlebro için bir tabela çıkıyor. Bugünkü su içme yerim orası, ne sunuyorsa artık.

Göründüğü kadarıyla pek bir şey yok. En hafif tabiriyle kırsal bir yer. Tek bir ana cadde var ama ihtiyacım olan her şey orada var. Bir benzin istasyonu, küçük bir kahve dükkânı ve hemen yanında bir bakkal. Arabayı durdurdum ve inleyerek arabadan indim. Aralıksız 300 milden fazla yol yapmışım ve sırtım tutulmuş, bacaklarım uyuşmuş. Derin nefes alarak temiz havanın tadını çıkarıyorum. Acınası şehir merkezine rağmen, burası yaşamak için iyi bir yere benziyor.

En azından tüberkülozunuz varsa.

Arabayı doldurduktan sonra park ediyorum ve küçük restoran, lokanta ya da adına her ne diyorlarsa oraya doğru yürüyorum. Midem uzun süre reddedildiğı için protesto homurtuları çıkarıyor.

Yumurta, fasulye, kendi yağında yüzen domuz pastırması, bir parça beyaz hamurlu ekmek ve büyük bir fincan sade kahve. Yediğim en iyi yemek değıl ve bu yolculukta yüzüncü kez San Francisco'daki favori İtalyan restoranımı özliyorum. Yine de önemli olan, bu yolculuğun bir sonraki ayağını geride bırakabilmem için beni yeterince doyurması. Tabağın altına bir onluk sıkıştırıyorum, barın arkasındaki kadına başımı sallıyorum ve ağır cam kapıyı iterek açıyorum. Arabama doğru ilerlerken fikrimi değıştirip biraz meyve, belki bir kola ve bir gazete almaya karar veriyorum. Yerel halkın neler yaptığını bilmek her zaman iyidir.

Marketin içi alacakaranlık ve havada çürük meyve ve kötü temizlenmiş zemin kokusu var. Çatıdaki floresan ışıklardan biri rahatsız edici bir şekilde titriyor. Tezgâhın arkasında altmış yaşlarında iri yarı bir adam duruyor. Sıkılmış bir ifadeyle bana başını sallıyor ama sonra yüzü değışiyor, düzeliyor, gülümsüyor. Ondaki değışimi görüyorum ve şimdi onu daha net görebildiğim için kırk-kırk beş yaşından fazla olmadığını fark ediyorum.

İnsanların kendilerine yaptıkları inanılmaz.

"Ahm, nasıl yardımcı olabilirim efendim?" Sesi hafif ve paslı, sanki bugün hiç kullanmamış gibi.

"Biraz meyve, kola ve gazete alabilirim." Tüylerim diken diken oluyor. Bu kokuşmuş deliğın daha derinlerine inmek istemiyorum.

Sesime doğru miktarda talep katıyorum ve New York'ta bir saniye içinde onu dört bir yana savurup önümdeki tezgâhtaki eşyaları toplamasını sağlıyorum. Önümdeki adamı incelerken kollarımı kavuşturuyorum, kelimenin tam anlamıyla küçümseme belirtilerimi yerinde tutmak zorundayım, kaldırılmış kaş, kıvrılmış üst dudak, bakışlarımdaki soğuk küçümseme.

Önümde duruyor ve her biri diğİerinden daha az ilginç olan siyah ve beyaz iki gazete tutuyor. Az önce durdurduğu hareketten dolayı karnı hâlâ titriyor.

"Hangisini istiyorsun?" diye sordu.

Tetiğı çekmeden bir saniye önce boğazına silah dayansaydı nasıl görünürdü merak ediyorum. Sonra neye benzeyeceğini biliyorum. Et ve kan her zaman aynı görünür. Kendimi hayallerimden

kurtarmak çaba gerektiriyor. Her zamankinden daha kötüyüm ve bu hiçbir yere gitmiyor. Bok gibi hissediyorum ve bunu bitirmem gerek.

"Şu," diyorum ve sağ elinde tuttuğu şeyi gösteriyorum. Boğazımda safra yükselirken terlemeye başlıyorum ve tükürük bezlerimin fazla mesai yapmaya başladığını hissediyorum. Buradan çıkmam gerekiyor. Neredeyse kokuşmuş pis koku, midemde ağır taşlar gibi yuvarlanan lokantanın sözde yemekleri ve gözleriyle beni soyan çirkin adam.

Yeterli olacağını düşünerek tezgâha bir yirmilik atıyorum ve kollarımdaki eşyaları silip süpürüyorum.

Middlebro. Delirmişler. Lanet olası insa-

Peşimden koşarak geliyor. "Değişin bayım... ya... değişin." Ben onun dünyasından hızla çıkarken o hırıltılı bir şekilde soluyor ve caddenin ortasında, siyah asfalt üzerinde terk edilmiş beyaz bir leke olarak duruyor.

Benim tarzım bir yer değil. Orada bana göre bir şey yok. *Benim* dünyam değil. Bianca Anne gerçek para kazanmaya başlamadan önce hayatımın ilk birkaç yılını geçirdiğim Chicago'daki soğuk, nemli, köhne daire gözümün önünden geçiyor.

Ben bundan daha
iyiyim! Bunu
aşım.

BAYAN ERICA DAVENPORT'un tanınmış bir ismi, yüksek politikada bir kocası, bir malikanesi, özel korumaları ve bazı güçlü düşmanları var. Winnipeg'in eteklerindeki bir tepede demir kapıların ardında yaşıyor ve Salı gününden beri onu gözetim altında tutuyorum. Bu dört gün demek. Küçük butikte ilerlerken iri sarı saçları sıska omuzlarında sallanıyor. Sözde koruması sağ kolunda bir kot pantolon, bir Gucci çanta ve sol kolunda da ziyaret ettiği önceki mağazadan kalma birkaç parlak kağıt torba taşıyor.

Özensiz. Çok özensiz.

Eğer içinde bulunduğu tehlikeyi bilseydi, onu çanta ve alışveriş gibi saçma sapan şeylerle meşgul etmezdi. Şirketinden üç güvenlik görevlisi daha çağırtırdı ve dehşet içinde, parlayan saçları dağılmış, ağlamaktan ve sızlanmaktan makyajı yanaklarına bulaşmış bir halde evinden çıkmazdı. Var olup olmadığını çoktan unuttuğu bir Tanrı'ya dua ediyor olurdu. Ama etmiyor. Bunun yerine Platinum AmEx'ini bir saat içinde üçüncü kez çıkarır ve limuzinine doğru yola çıkmadan önce mağazanın önündeki küçük, sert görünümlü, sakız çiğneyen bimboya ödeme yapar.

Benim için daha kolay.

Yola çıkmadan önce, mağazadaki yirmili yaşlardaki küçük kıza büyük camdan bir kez daha bakıyorum. Kendinden çok emin. Fazla ukala. Pantolonum sıkılaşıyor ve koltuğuma yerleşirken kıpırdanıyorum. Cazip. Ama buraya bir iş için geldim. Belki başka bir zaman.

Arabadan iniyorum ve hedefime çalışma mesafesine ulaşmak için trafiğe girip çıkıyorum. Acaba

kim ölmesini istiyor? Her gün cesetlerin üzerine basıyor gibi görünüyor ve hiç de sevimli görünmüyor, bu yüzden seçenekler çok fazla. Yine de dışarıda onun gibilerden çok var ve çoğu insan profesyonel birini tutmaz.

Çoğu insan nerede bulacağını bile bilmez.

Arkalarından birkaç araba takip edip sevgilisinin apartman kompleksinin önüne park edişini izlerken, aklıma yine kocası olabileceği düşüncesi geliyor. Ama metresiyle -sekreteriyle- Toronto'da küçük bir tatile çıktığını, dün gece ayrıldığını ve yarın sabah döneceğini hatırlayınca, kadının zinasına çok üzüleceğinden şüpheliyim. İğrenç insanlar. Hepsi iğrenç insanlar.

Beklerken, ayaklarımı ön panele dayamış, saatler çok yavaş ilerlerken, bıçağımın ucuyla tırnaklarımı karıştırıyorum ve kontağı kapattığımdan beri yüzüncü kez Kerry'yi düşünüyorum. O dışarıda bir yerlerde. *Kızım* dışarıda bir yerlerde ve bu beni yiyip bitiriyor. Şimdi bir buçuk yaşında olmalı, kendi benliğinin farkına varmaya başladı, konuşmaya başladı sanırım, belki de yürümeye. Ve ben orada değilim! Ellerim titrerken bıçak kayıyor ve işaret parmağımın ucunda bir diken hissediyorum. Ben ona bakarken tek bir damla taze kırmızı kan oluşuyor.

Ölümü düşünüyorum.

Birinin ölümü. Herhangi biri olabilir. Bir arabanın kapısı çarparak kapanıyor ve parmağımı hızla ağzıma sokup metalik tadı olan sıvıyı emiyorum. Sarışın orospu pek hoşuma gitmiyor ve bu gece kana susamışlığımı gidereceğim.

Hoş olmayacak.

Kerry

Geri dönüp öğle yemeği için hazırlanma vakti geldiğinde iki saattir dışarıdaydık. Cece yorulmaya başladı ama hemen uyumasına izin veremem. Önce yemek yemesi gerekiyor, ayrıca akşam olmadan önce bir kez daha kestirmek isteyecektir ve o zaman gece için onu dinlendirmeye çalışmak cehennem olur. Ve belki de, belki de onsuz olmak istemeyecek kadar onun arkadaşlığından hoşlanıyorum. Ama bu nedeni tam olarak ifade edemiyorum, çünkü kulağa pek doğru gelmiyor.

Belki de kendimi biraz yalnız hissetmeye başlamışımdır?

Onu kollarımda sallıyorum ve sendeliyorum. Çok daha ağırlaştı ama yine de onu yol boyunca taşıyabilirim. Cecilia bana sarılıyor, yumuşak yanağı soğuk tenime sıcacık geliyor. Onu öpüyorum, o da gülüyor ve beni öpüyor. Koşulsuz sevgiyle dolu, kocaman, ıslak, kesinlikle harika bir öpücük.

Ray McGonaghan bugün bir teslimat yapıyor olmalı. Küçük, komik bir adam. Oldukça kilolu, annesiyle birlikte yaşıyor, güvercin besliyor ve yerel bakkalı işletiyor. Bana ekmek, süt, patates, et ve kitap gibi hayatın gerekliliklerini istediğimde ve bazen de benim için bir şey bulduğunu düşündüğünde tedarik ediyor. Cecilia için de bir sürü oyuncak getirdi. Eski, miras kalan yıpranmış şeyler, ama her zaman temiz ve tamamen işlevsel. Legolar, bloklar, tahta trenler, kurduğum arabalar ve

Sonra da her renkten, her boyuttan ve her şekilden bebeklerin yerimizde yarışını izlerdik. Sanırım bizden hoşlanmış olabilir ve Tanrı'ya bana hiçbir şekilde yaklaşmaması için dua ediyorum. Kendimi olabildiğince itici hale getirmeye çalıştım. Umarım işe yarar.

Rahat bir nefes alarak onu indirdim. Hemen oturuyor, tehlikeli bir şekilde sola doğru eğiliyor ve onu tekrar kaldırıp verandadaki sandalyelerden birine yerleştirmek zorunda kalıyorum. Soğuk almasını istemiyorum. Ağrıyan sırtımı geriyorum ve omuzlarımı esnetiyorum. İçeri girmeden önce topladığım çalı çırpıyı evin kenarındaki kütüklerin üzerine yığıyorum. Her zaman ileriye düşünmeye çalışırım. Geçen kış zor geçti ve kimsenin gelip gidemediği birkaç gün oldu. Sadece depolarım sayesinde donmadık ya da aç kalmadık. Bu kışın nasıl geçeceğini bilemiyorum ama bu beni heyecanlandırıyor. Temellere geri dönüyoruz. Son birkaç yıldır hayatımda olan gerçek dışı, gerçeküstü kalıplar yerine odaklanabileceğim gerçek şeyler veriyor.

Bir motorun alçak ve uzaktan gelen mırıltısını duyduğumda yığacak sadece birkaç dalım kalmıştı. Başımı sola çevirip dinliyorum, sonra içgüdüsel olarak tepki veriyorum. Her şeyi bırakıyorum ve Cece'yi göz açıp kapayıncaya kadar kollarımda sallıyorum. Hemen içeri girdim. Çaresizlik içinde etrafıma bakındıktan sonra, ateş açılma ihtimaline karşı onu küvete koymaya karar veriyorum. Aceleyle banyoya gidiyorum, yolda bir battaniye alıyorum ve onu dikkatlice üzerine koyuyorum, hala tamamen giyinik. Orada korunuyor olması için dua ediyorum. Biraz homurdanıyor. *Lütfen sessiz olun.*

Tekrar ana odaya koştum, tüfeği aldım ve kapı ile pencere arasına saklandım, zorlukla nefes alıyordum, gergindim, ölesiye korkmuştum.

Bu bir araba!

Hemen dışarıda duruyor. Motor duruyor ve bir kapının açıldığını ve sonra sessizce kapandığını duyuyorum. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Kim kapıyı bu kadar dikkatlice kapatmaya zahmet eder ki? Saklayacak bir şeyi olan biri mi? Pencereden dışarı bakma ihtiyacı beni neredeyse öldürüyor, ama sırtımı duvara sıkıca dayayıp hareketsiz kalıyorum. Çakılların üzerinde adım sesleri duyuyorum. *Aman Tanrım!* Silahı kurarak Cecilia'nın küvette uyuyakalmış olması ve ses çıkarmaması için sessizce dua ediyorum. *Kim var burada? Kim bize sinsice yaklaşıyor?* Korku beni neredeyse boğuyor. İçten içe kim olduğunu biliyorum. Silahımı kullanmak zorunda kalacağımı biliyorum. Ve bu beni çok korkutuyor.

"Bayan Kerry? Merhaba! Orada mısınız?"

Ray! Bu Ray! Şiddetle titreyerek, tüfeği tekrar sabitlemek ve duvara asmak için iki elimi birden kullanmak zorunda kalıyorum. *Ah, aptal, şapşal Ray.* Kapıyı açtım ve kapı çerçevesine yaslandım, umarım biraz rahattır.

"Hey, Ray. Ehm... bir sorun mu var?" Gülümsemekte zorlanıyorum ve gözlerimdeki yaşları silmek için öksürüyormuş gibi yapmak zorunda kalıyorum. Beni ne kadar korkuttuğunu ona göstermek istemiyorum.

"Merhaba, Kerry!" diye bağılıyor, neden olduğu kargaşanın farkında olmadan. "Ben-"

"Bir saniye bekle." Gidip Cece'yi getiriyorum, sinirlerimi yatıştırmak için biraz zamana ihtiyacım var. Sırt üstü uyuyor, bacakları yukarı kalkmış, ters dönmüş bir kurbağaya benziyor. Bir an durup, öğle yemeğini hazırlayana kadar uyumasına izin vermeye karar veriyorum.

Tanrım!

Ray ile ciddi bir konuşma yapmam gerekecek.

Başını eğmiş duruyor ve ilk başta 'gösteri yok' kuralıma rağmen geldiği için utandığını düşünüyorum, ama sonra başını kaldırıyor ve bana yaklaşırken küçük bir taşı tekmeliyor, sırtıtıyor ve kaygısız. Bir dakika içinde yüzündeki o gülümsemeyi silmek zorunda kalacağımı bildiğim için kendimi kötü hissediyorum. O kadar dürüst ve neredeyse çocuksu bir insan ki. Eminim zarar vermek istememiştir. Ama güvenliğimiz her şeyden önce gelir. Onunla buluşmak için merdivenlerden inerken kızıl, etli sırtıtışı tereddütlü bir hal alıyor ve sonra kayboluyor. Ona vurma dürtümle savaşıırken korkutucu bir görüntü sergilediğimi fark ediyorum.

Zavallı adam.

Bölüm 19

Hristiyan

Erica Davenport'un uşağı bu gece izinli. Evine kadar arabayla gidebilirim. Koruma yok. Çok cahil ama benim için daha kolay. Kapı zili neşeyle çalıyor ve uzun sürmüyor. ayak sesleri duymadan önce.

"Kim o?" diye sesleniyor kapıdan.

"Adım Christian, bayan. Vincent Mendell adına buradayım." Genç sevgilisine gülünç bir şekilde takılmış. Açacağından hiç şüphem yok.

Bayan Davenport emniyet zincirini çözerken zincir takırdıyor ve sonra kapıyı açıyor, eli kalçasında, rahatça kapı çerçevesine yaslanıyor, dostça gülümsememi görünce gözleri açılıyor. Bakışları vücudumda gezinirken neredeyse kendimi kirlenmiş hissediyorum.

"Senin için ne yapabilirim?" diye mırıldanıyor. "Vin... ehm, Bay Mendell bana bir şey mi gönderdi?" Mavi bakışlarını tutarken başımı eğiyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Bir kaşını kaldırıyor ve dudaklarını büzüyor. "Neden bana söylemiyorsun?"

Flört etmesi yüksek sesle gülmeme neden oluyor. İçeri giriyorum, onu bir adım geri atmaya zorluyorum, sonra kapıyı kapatıp kilitliyorum.

"Vincent yüzünden burada değilim."

Gülümsemesi hâlâ devam ediyor ama yüz hatlarında bir parça güvensizlik hayaleti dolaşıyor. Sonunda, birazcık kendini koruma.

Ama çok geç. "Senin için buradayım."

Saldırdım, saçlarından tuttum ve onu duvara çarparak geri ittim. Ölülere bile uyandırabilecek tiz bir sesle çığlık atıyor.

"Kapa çeneni," diye hırlıyorum kulağına, saçlarını öyle sert çekiyorum ki gözleri sulanıyor.

"Bunun çok karmaşık olmasına gerek yok. Kulaklarımı kanatırsan daha çok canımı yakarsın. Anlaştık

mi?"

Ağzını kapattığında gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve onu merdivenlerden yukarı çekerken dudaklarından çıkan tek şey küçük inilti oluyordu.

AĞLAMAYI KESTİ.

Hırpalanmış bedenini sadece rastgele hıçkırıklar sarıyor. Yüzü morarmış, alt dudağı ve sağ kaşları yarılmış ve büyük olasılıkla birkaç kaburgası kırılmış. Neredeyse ruhani derecede soluk saçlarında kurumuş kanın kırmızımsı kahverengi çizgileri ve parıldayan taze kırmızı var. Bıçağı çıkardığımda yüzünde yeni bir dehşet ifadesi belirdi. Benden isteneni, yani bir kısmını yerine getirdim ve boğazına atacağım temiz bir kesik onun acısına son verecek. Sonra da hırsızlık ve rastgele bir cinayet gibi görünmesini sağlayacağım.

"Lütfen, hayır, *lütfe*n. Bunu yapmak zorunda değilsin!" diye inliyor.

Sızlanmasına kulaklarımı kapatıyorum. Hepsi yalvarıyor. Hepsi aynı kelimeleri kullanıyor. Yeni bir şey değil. Bu çok doğal. İnsanlar hayatları değersiz olsa da hayata tutunurlar; sadece bir hava israfı. Göğsünün üzerine oturarak, bıçağı boynuna indirmeden önce sadistçe yüzüne doğru savuruyorum.

"*Yapma!*" diye bağıyor, kolayca bastırılan küçük bir kıpırdanmadan daha fazla mücadele edemeyecek kadar zayıf. "Anne?"

Tam önümden gelen belli belirsiz bir ses irkilmeme neden oluyor. Sadece birkaç adım ötemde, kütüphane ile yatak odası arasındaki kapı aralığında, üzerinde mor ayıcıklar olan pembe bir gecelik giymiş soluk benizli küçük bir kız duruyor. Elinde dev bir pelüş panda taşıyor ve kocaman sorgulayan kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

"Anne?"

Nefes alamıyorum. Çocuğu mu var? *Çocuğu* mu? Burada mı? Ne hazırlıklarda ne de gözetimim sırasında bir çocuğa işaret eden bir şey görmedim. İçimden bir ses *baştan savma diye* bağıyor! Ama fazla dikkat edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Erica Davenport'un gözleri ya da hâlâ açabildiği tek gözü yaşlarla doluyor. "Casey," diye titrek bir sesle mırıldanıyor ve sanki kıpırdamam için bana meydan okurcasına bakışlarını üzerimden ayırmıyor. "Casey, odana geri dön. *Hemen!*"

Kontrolümü yeniden kazanmak için mücadele ediyorum, beni ele geçiren boğulma hissinden kurtulmak için sertçe yutkunuyorum. "*Hayır*, Casey. Kal." Bakışlarımla onu kıştırıp bana itaat etmesini talep ediyorum. Eğer yapmazsa, kaçarsa ve muhtemelen birini uyarırsa, bu iş çok pis bir hal alabilir.

Çocuk, yani kız, bize doğru tereddütlü bir adım atıyor, elindeki pandayı bırakıp tekrar alırken gözleri benimle yerde yatan dayak yemiş kadın arasında gidip geliyor.

Dizlerimin arasında, kadın başını geriye eğiyor ve kızı görmeye çalışıyor. "Casey, *git!* Git

buradan! Anneni dinle!" Sesinde panik var ve birkaç kez kesiliyor. Sonra bana odaklanıyor, tek gözü korkmuş ve aniden alevlenmiş. "Ne yapman gerekiyorsa yap ama kızımı rahat bırak, beni duyuyor musun? Onu rahat bırak!"

Birdenbire bir çocuk olduğuna hala inanamıyorum. Bu hiçbir şeyi değıştirmezdı. Anne ya da baba olan pek çok insanla iş yaptım, herkes üreyebilir, bunda büyük bir yetenek yok, ama hiç ama hiç bu durumda olmadım. Ve asla bir çocuğu öldürmedim. Asla da öldürmeyeceğim.

Siktir!

Yanaklarında şimdi çocuğun gözyaşları var ve altımda odadaki diğer kadının göğsünü düzensiz bir şekilde salladığını, sessizce hıķkırdığını hissediyorum. Boynumun etrafında sanki bir şey daha sıkı ve daha sıkı bir tuzak kuruyormuş gibi hissediyorum. Kıza bakıyorum. Gözyaşı çerçevesi kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Bir hırıltıyla bıçağı kınına soktum ve ayağa kalktım. Yanımdaki kadını saçlarından çekerek duvara yapıştırıyorum. "Bana bir çocuğun olduğunu söylememiştin!" Hırladım.

"Ona zarar vermeyin, lütfen, bir şey hatırlamak için çok küçük, tanık olamaz, o sadece üç yaşında, lütfen!" diye feryat ediyor.

Susturmak için onu sarsıyorum. "Bana bir *çocuğun* olduğunu söylememiştin!" Bir gözüm aynı pozisyonda donmuş gibi duran küçük çocukta iken yüzüne doğru kükrüyorum.

"*Sormadın ki!*" diye bağılıyor. Bu konuda haklı.

"Her şeyi yaparım, yeter ki bebeğime zarar verme."

"Senin bebeğin," diye alay ediyorum. "Seni takip ettiğim dört gün boyunca bir kez bile onunla görmedim. Sen iyi bir annesin, değil mi? Seni ne zaman görecek? Haftada bir ajandana falan mı alıyorsun? Güvenliğin onu oynamaya mı götürüyor?"

Yüzündeki ifadeden söylediğim birkaç şeyin aynı anda kafasına dank ettiğini görebiliyorum.

"Beni takip mi ettin?" "Bir kere bile!" Tıslıyorum ve onu tekrar sarsıyorum. "Bana seni takip etmem için iyi bir neden söyle.

annem. Tek istediğim. Sadece bir sebep."

Boğazını sıkkan koluma karşı keskin bir nefes alışını hissediyorum. İnsanları kötü ebeveyn olmakla suçlarsanız, öfkelerinden ölüm tehdidini bile unutacaklarından emin olabilirsiniz.

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tükürüyor. "Hiçbir şey! Bebeğimi seviyorum ve onun için her şeyi yaparım. Eğer beni öldürmek için buradaysanız, öldürün ama onu rahat bırakın!"

Cesareti beni etkiliyor ve belli ki doğru yerlerde annelik içgüdüleri var. Ve şu anda sınırın çok dışındayım. "Bir şey var mı?" Sesimi sabit tutmak için zorlanarak soruyorum.

Başını sallıyor.

Onu bırakıyorum ve Casey adındaki kıza doğru itiyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor ve hala yüksek sesle ağlayamayacak kadar sersemlemiş, sadece yanaklarında sessiz bir ıslaklık olan küçük kıızı kucaklıyor. Orada öylece duruyor, kolay bir av, kendini savunmaya bile çalışmayacak kadar masum, panda ayısını sıkıca tutuyor.

"Siz ikiniz." Elimdeki bıçakla onu ve çocuğu işaret ediyorum. "Bu gece gidiyorsunuz. Hiçbir iz

bırakmadan. Nasıl yapacağınız umurumda değil ama yeryüzünden kaybolmanız gerekecek. Kıtayı hep birlikte terk etmenizi şiddetle tavsiye ederim. Anladın mı beni?"

"Ne?"

"Beni duydun," diyorum alçak bir sesle.

"Yaşamama izin verecek misin?"

Bu seste umut var ve ben bunu duymaya dayanamıyorum. Ben umut *etmem*. Gitmek için dönüyorum ama kapının önünde durup onlara bakıyorum. "Eğer yarın sabah hâlâ bu lanet ülkede olursanız, ikiniz için de geri geleceğim. Gelmezsem de başkaları gelecek. Başında çok büyük bir meblağ var, Erica."

"Neden? Kim?"

Bu kadar yeter, ama çiviye daha da çakmaya karar verdim. Belki de kendi kırımını kurtarırım. Kapı çerçevesine yaslanırken omuz silkiyorum. "Yakın biri. Kimseye güvenemeyeceğini söyleyebilirim."

Anahtarı kontağa sokmaya çalışırken elim o kadar titriyor ki, diğer elimle sabitlemek zorunda kalıyorum. Geceye doğru hızla ilerlerken arabanın arkasından çakıllar fışkırıyor. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Cesedinin neden kayıp olduğuna dair bir hikaye uydurmam gerekecek. Yarın gitmezse başım büyük belada demektir.

Benim neyim var böyle?

Kerry

İç çekiyorum ve titreyen bedenime kalın bir yün battaniye sararken düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

Cecilia uyuyor. Bu gece dişlerini fırçaladık. Bugün güzel bir gündü. Özel bir şey olmadı. Ben kitap okudum, o da yerde oynadı. Krep yaptık. Dün korkunçtu. Neredeyse bir adam öldürüyordum.

'Dün bu konuda yazamayacak kadar üzgündüm. Olanları düşündükçe hâlâ titriyorum.

Yaklaşık bir yıldır burada tamamen yalnızız. Buraya hiç kimse gelmiyor. İhtiyacım olan güvenlik ve öngörülebilirlik için bunu seçtim. Sadece ilk birkaç hafta, su tesisatı ve verandanın onarımı için yardıma ihtiyacım olduğunda insanların gelmesine izin verdim. Bay ve Bayan Anderson çok naziktiler ve o zamandan beri isteklerime saygı duyuyorlar.

Ama şimdi Ray ile ilgili bir sorun var.

Zavallı, kibar, aptal Ray.

Buraya davetsiz geldi. Ve neredeyse onu vuruyordum! Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum.

Eğer onu vurmuş olsaydım... o zaman hapse gönderilirdim... ve Cece YALNIZ kalırdı! Ya da belki yalnız olmazdı. Muhtemelen annemle yaşamak zorunda kalacaktı ve o zaman açıkta kalacaktı. Dışarıdaki tüm yırtıcılar tarafından görülebilirdi.

Ona.

Böyle bir şey olamaz. Önlem almak zorundayım. Taşınmak zorunda kalabilirim. Taşınmak zorunda kalabiliriz. Çünkü bir dahaki sefere Ray'i takip eden biri olabilir. Ve o biri...

Christian.'

Son cümleyi yazarken ellerim o kadar titriyor ki durup nefes almak zorunda kalıyorum. Göğsüm çok daralıyor ve derimin altında sürünen bir şeyin hissi tiksintiyle öğürmememe neden oluyor. Onu o kadar net hatırlıyorum ki, boğazımı sıkkan ellerini ya da dudaklarını, tadını, kokusunu, hem bedenimin hem de ruhumun içine girişini hissetmek için çok fazla uğraşmama bile gerek yok.

Eğer buraya gelirse... eğer tekrar karşılaşsak. O zaman onu öldürmek zorunda kalacağım. Ya o ya ben. Düşündükçe ürperiyorum ve ellerimi kucağımda sıkıca kavriyorum. *Ondan nefret ediyorum!* Ve bu tam olarak doğru bile değil. Odaanın öbür ucunda Cecilia'nın huzur içinde uyuyan haline bakıyorum. Battaniye onun yavaş ve sakın nefes alış verişiyle yükselip alçalıyor. Bana böyle bir nimet veren birinden nasıl gerçekten nefret edebilirim?

Babasını nasıl öldürebilirim?

Yanaklarım sıcak ve ıslak ve ağladığımı fark ediyorum. Taşınmak zorundayız. Tek çözüm bu. Artık burada güvende değiliz.

'Birkaç gün içinde bir fırtına çıkacağını söylüyorlar. Eğer geçen yılki gibi bir şey olursa, kimse buraya gelemmez ve kimse buradan ayrılamaz. Bu da birkaç gün, hatta belki de birkaç hafta huzur demek.

Günlüğü kapatıp masanın üzerine bırakıyorum. O hep aklımda ama artık yüzünü göremiyorum. Çok uzun zaman oldu. Onu tanıyıp tanımayacağımı bile merak ediyorum.

Umarım bunu asla öğrenmem.

Hristiyan

Huzursuz ve öfkeliyim. İçimde bastırılmış ama bir türlü boşalmayan bir enerji var. Kendimden nefret etme duygum yeni bir zirveye ulaştı ve sanki içim kaşınıyor. *Gitmesine izin verdin! Seni lanet olası moron!*

Otoyol boyunca yirmi dakika süren yolculuk sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı ve tam olarak ifade edemediğim bir şeye ihtiyacım var. Winnipeg'in merkezinin doğu kısmındaki otelime doğru sola dönmeyi hedefliyorum, ancak sonra fikrimi değiştiriyorum ve bunun yerine düz devam ediyorum, şehrin canlı çekirdeğine, barların ve kulüplerin olduğu yere.

Sabahın birinde, ana caddelerden birinde gece hayatı hareketleniyor. Yavaşça ilerliyorum, hala ne aradığımdan emin değilim. Sonunda az ışıklı bir ara sokağa park etmeye karar veriyorum. Dışarıda hava serin ve yaklaşan karın kokusu var. Duyularımı keskinleştiriyorum ve geceyi dinliyorum, birkaç dakika boyunca tamamen hareketsiz duruyorum. Arabayı kilitlediğimde iki kez cıvıldıyor ve sonra biraz daha rahat bir şekilde yürümeye başlıyorum. Buradaki en büyük yırtıcı benim. Kimse

benden üstün değil.

Ve ben hiçbir şeyin altında değilim.

Siyah ağır kapılar. Dışarıda dev fedailer, içeride beş bar ve üç dans pisti. Burayı neden seçtiğimi bilmiyorum. İçerisi sisli, çok renkli lazer ışınları

Sis, düz yürüyemeyecek kadar sarhoş ya da taşlanmış insanların terli bedenleri arasında. Sürekli bana çarpmak istiyor gibiler. Gerçekten uyum sağlayamıyorum ama yine de sihrimi kullanırsam, dönüşmeme izin verirsem ve sıcaklıkla, ruh haliyle, nabızla bir olursam sağlıyorum. Dans müziğinin ritmiyle, sert, çiğ, dırdırcı ve acımasız, viski ve barın yanındaki yalnız kızla, aniden burayı seçmeme neyin sebep olduğunu, aradığım şeyin ne olduğunu anlıyorum.

İnsanlar burada kaybolabilir ve ertesi sabaha kadar bulunamayabilirler. İnsanlar burada öldürülebilir.

Eminim olmuştur. Burası öyle bir yer.

Biraz daha az sinirli hissediyorum. Mutlaka bir şey olacak, beni serbest bırakacak bir şey. Ona doğru ağır adımlarla ilerliyorum, sırtı bana dönük ve onu kıştırdığının tamamen farkında değil. Bu ironiye neredeyse gülecektim. Dün vurulduğum butikteki küçük sürtük. Uzun düz saçları var, kömür karası, kıçına kadar uzanıyor.

Bu görüntü midemi bulandırıyor ve benim sonum olan kızıl saçlı bir kadının benzer bir görüntüsünü hatırlıyorum.

Deri pantolon ve sert, ince göbeğinin bir kısmını gösteren çok küçük beyaz bir üst giyiyor. Çekici.

Kerry'nin anısını silkeleyip arkasına geçiyorum, kalçalarından tutup kendime doğru çekiyorum ve başımı eğip boynunun omzuyla birleştiği yerden ısııyorum. Sert, ama derisini kıracak kadar değil. Cesurca bir hareket. İşe yarayacağını biliyorum. Onun gibi sert ve elde edilmesi zor bir kız, bir efendi için yalvarıyor, birinin onu alması için.

Bağırıyor ve itmeye çalışıyor, tüm vücudu öfke çığlıkları atıyor. Beni görebilmesi için dönmesine izin veriyorum ve şimdiden yumuşadığını hissediyorum. Yeni pozisyonu kullanarak onu kendime doğru daha sıkı bastırıyorum ve sert sikimi hissetmesine izin veriyorum. Kazandığımı zaten biliyordum. Gözleri takdirle açılıyor, şimdiden flört ediyor.

"Adın ne bebeğim?" "Cherry," diye nefes nefese kalıyor.

Kerry değil ama yeterince benzerlik var. Kalbim göğsümde sağlıksız bir sıçrama yapıyor. Çok yakındı. "Gel."

"Nereye gidiyoruz?" Biraz fazla yüksek sesle kıkırdıyor, durumdan endişe duymayacak kadar sarhoş ve elimde kıvranıyor, sikime sürtünüyor. Sert kucağımın içine giriyor, şimdiden bir eldiven gibi oturuyor ve ben bunu nasıl başaracağımı biliyorum.

"Benim yerim."

Kadınlar hep böyle yapar. Kendilerini ayaklarımın dibine atarlar. Bu çok sıkıcı. Kerry Jackson'ın yaptığının tam tersi.

Ve bak ona ne yaptım. Gerçekten sevdiğim birine.

Ben lanet bir canavarım.

Bölüm 20

Kerry

Cece huzursuz ve muhtaç. Sızlanıyor ve yapışıyor. Sanki kendini güvende hissetmiyor gibi. Benim gibi. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Yatıştırıcı bir sözüm yok, kendi endişelerim de onunkini salla. Dünya korkunç bir yer ve ben yalan söyleyemem. Ben de dikkatini dağıtmak için ona periler, prensesler, gökkuşakları ve papatyalar hakkında şarkılar söylüyorum. Ve sonunda kollarımda uyuyakaldı. Normalden iki saat sonra. Tahtakurularının ısırmasına izin vermemesi için kulağına fısıldıyorum ve battaniyeyle üzerini örtüyorum.

Neredeyse tökezleyerek banyoya gidiyorum ve küveti sıcak suyla doldurmaya başlıyorum. Isıtıcı neredeyse dolu bir küvet yapıyor. Neredeyse, ama yeterince iyi. Banyo köpüğü geri kalanını kaplıyor ve lüks izlenimi veriyor. İnleyerek kendimi dikkatlice neredeyse haşlayıcı içeriğin içine bırakıyorum. Sığ ve hızlı nefesler almak ve kendimi acıya karşı korumak zorundayım, ama bir kez daldığımda, ısı vücuduma nüfuz ediyor ve beni sakinleştiriyor.

Bu katartık.

Su beni ağırlıksız, özgür, başka bir ben yapıyor. Keşke deniz kenarında yaşasaydım. Hep deniz kenarında yaşadım ve özlüyorum. Ama o zamanlar başka bir Kerry'ydim. Biri onu benden kopardı,

Omuzlarımı ve kollarımı köpürtüyorum. Sonra ellerimin kaygan tenimden aşağı kaymasına izin veriyorum, göğüslerimi, karnımı, kalçalarımı, uyluklarımı geçiyorum, bacaklarımı bükerek ellerimin ince dizlerimin ve inciklerimin üzerinden kaymasına izin veriyorum.

Yukarı çıkarken bacaklarımın arasındaki kılların olduğu yerde duruyorum ve avucumun aşağı kayarak tümseğimi örtmesine izin veriyorum, parmaklarım yumuşak, ipeksi kıvrımlara dokunuyor. Bir erkekle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. *Onunla* birlikte olduğumdan beri.

Yaşadığım acıya, ihanete ve onun ellerinde öleceğimi bilmenin verdiği korkuya rağmen, vücudum Christian'ın düşüncesine hâlâ tepki veriyor. Onunla gittiğim o ilk gece, sarhoştum ama o *kadar* da sarhoş değildim, onunla ilgili bir şey ona güvenmemi sağladı ve o da beni haklı çıkardı.

Ve yıkıcı bir şekilde yanıldığımı.

Yarığım boyunca okşuyorum, klitorisime dokunuyorum, etrafında dönüyorum, geri çekiliyorum,
bir parmağımı içeri itiyorum, onun

kalın siki beni mahvediyor, aklımın ve karar verme yeteneğimin her zerresini elimden alıyor. Cecilia'yı yaptık. İçime boşaldı. Tekrar ve tekrar. O kadar kapılmışım, o kadar bunalmışım ki düşünemedim. Ben yetişkin bir kadını ama onun okşamaları ve istekleri arasında kaybolmuşum.

Daha hızlı ovuşturarak daha fazla parmağımı içeri sokuyorum, neredeyse onu içimde, ağırlığını üzerimde hissediyorum. O gecenin tamamen benim rızamla geçtiğinden bile emin değilim. Aldı, aldı, beni bastırdı, bedenimden yapabileceğini hiç bilmediğim tepkiler talep etti.

Ona neden takıntılı olduğumu biliyorum. Pek çok faktör var ama iki tanesi gözüme çarpıyor. Bana hayatımda hiçbir erkeğe hissetmediğim, bir daha da hissetmeyi ummadığım kadar çok şey hissettirdi, sonra da canımı almaya çalıştı. Christian gerçekten beni öldürmek istedi. Tereddüt ettiğini biliyorum, ama oradaydı, onu asla yapmamaya ikna edemezdim, sadece hafif bir tereddüttü, ama karşı koymasaydım, ölecektim.

Bu iki şey birleşince onu içime kazımış oldum. İki yıl oldu ve hala içimde ısıt ısıt yanıyor.

Neredeyse onu hissediyorum, neredeyse benimle birlikte, sıcak, karanlık, talepkâr. Kukum tatmin edici olmayan boş bir salınımla kasılırken bedenim geriliyor.

Onu nasıl bu kadar özleyebiliyorum?

Duvardaki beyaz paneller üzerinde yavaşça ilerleyen küçük siyah bir böcek dikkatimi çekiyor.

Selamlar. Yakında kış geliyor. Biraz kaybolmadın

mi? Ama yine de hepimiz öyle değil miyiz?

Hristiyan

Kız kıkırdıyor ve çok yüksek topukların üzerinde tökezliyor, yüzünü düzene sokuyor, baştan çıkarıcı görünmek için dudaklarını büzüyor, sonra tekrar kıkırdamaya başlıyor. Yirmi ya da yirmi bir yaşından fazla olamaz ve birden kendimi çok yaşlı hissettim.

Odama giden son birkaç metrede onu omzuma alıyorum. Cherry yine kıkırdıyor. Gürültü kulaklarımı tırmalıyor. Aklıma yumuşak, zeki bir ses geliyor; yaptığı işe ve yetiştirdiği öğrencilere şefkatle yaklaşan sözler.

Onu yatağa atıp, karnının üzerinde döndürüyorum.

"Kımıldama."

Yüzünü bana çevirdi, gözleri parlıyordu. Şehvetle. Sarhoşluktan. Bilmiyorum. Umurumda da değil. Rahatlamaya ihtiyacım var. Birine ihtiyacım var ve bir daha asla Ker ile yaşadığım gibi bir bağ kuramayacağım. Hayatımı eskiden yaşadığım şekilde yaşamaya çalışabilirim; anlamsız kısa buluşmalar.

Biraz şiddet içeriyor.

Çantamı açarak Bayan Davenport için hazırladığım koli bandını ve ipleri çıkardım. Banttan bir parça koparıp Cherry'nin yemyeşil, kırmızı dudaklarının tam üzerine koyarak onu etkili bir şekilde susturuyorum. Gözleri açılıyor ve ben iplerle hızlıca işimi yaparken itirazlarını inliyor. Pantolonum sıkılaşıyor, ama Cherry'yi görmüyorum, yumuşak kalp şeklinde bir yüz, büyük koyu yeşil gözler ve uzun, şaşırtıcı kızıl saçlar görüyorum, onu sertçe becerirken saçları yastığının üzerine yayılıyor, onu boşaltırken ağlatıyorum.

"Seni becereceğim, Kerry. Seni çok sert becereceğim. Şimdi iyi bir kız ol ve kımıldama."

Yüksek topuklu sandaletlerini çıkarıyorum, ardından dar deri pantolonunu ve dantelli külotunu tek hamlede indiriyorum. İnce bir poposu var, belli ki çok çalışıyor. Dar kalçalarını sevmiyorum. Onları tam olarak tutamıyorum. Kerry zayıf, ama çocuk taşımak için yapılmış güzel, geniş kalçaları var.

Yataktan fırlıyorum ve yarı çıplak, kıvranan genç kadına bakıyorum.

Kerry, Cecilia.

Onları bir daha göremeyeceğim, değil mi?

Avucumu kıkına koyarak onu okşuyorum, titremesini sağlıyorum, sonra kolumu kaldırıp solgun tenine bastırıyorum ve anında çiçek açmasını sağlıyorum. Ağzının içinde çığlık atıyor ve kaçmaya çalışıyor. Kalçalarını bahane ederek onu yakalıyorum ve sonra tekrar ve tekrar vuruyorum, cildini beneklendirip durgun kırmızı yapıyorum.

Aletim büyüyor ve içimde bir şeyler kıpırdıyor. Bu benim uzmanlık alanım. Bunu yapabilirim. Cherry ağlıyor ve kıvrılıyor.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bir kez baktığımda, göğsüme saplanan bir bıçakla bunu sevişmek için bir ısınma olarak yapmadığımı anlıyorum. Onu becermek istemiyorum. Kerry olmadığı için onu cezalandırıyorum.

Kendime kızarak ayağa fırladım. Odaya bakıp çantamı aldım ve kapıya yöneldim. Hayatım mahvoldu. Ben her zaman soğuk bir pisliktim. Kerry daha önce hiç hissetmediğim bir şeyin kapısını açtı. Şimdi o gittiğine göre, bu kapıyı ve diğer her şeyi kapattım.

Cherry'nin gözleri irileşmiş ve korkmuş durumda; bir anlık acıma duygusuyla çantayı bırakıp ona doğru yürüyorum ve ellerini çözüyorum. Ona bakarken ipleri topluyorum. Hareket etmiyor, tüm vücudu kaskatı, dehşet içinde.

Özür dilerim.

Düşünüyorum ama kelimeler dudaklarımdan dökülemiyor.

Gidiyorum, gecenin karanlığına karışıyorum, kendimden o kadar bıkmışım ki. Cherry iyi olacak. Biraz hassas ama iyi. Muhtemelen bir daha yabancı biriyle otele gitmeyecek ve bu iyi bir şey.

Winnipeg'in eteklerinde bir motel bulup birkaç saat daha uyuduktan sonra güneye, eve dönüyorum.

"Komplikasyonları sevmiyorum. Bir çocuk vardı. Ortalık karıştı. Cesetlerden kurtuldum. Benimle bir daha asla iletişime geçme."

Suçları onların üzerine atmak bunu yapacaktır.

Telefonu yolcu koltuğuna bırakıyorum, motoru çalıştırıyorum ve *lanet* Winnipeg'i arkamda bırakıyorum.

Trafik anonsu için sıradan müziğe ara veriyorlar. Öne doğru eğilip sesi açıyorum. İleride bir kaza olmuş ve yoğun trafik şimdiden kilometrelerce kuyruk oluşturmaya başlamış, ben de tam geçmek üzere olduğum çıkıştan sağa keskin bir dönüş yapıyorum ve kendimi komik bir şekilde o küçük yerin adı her neyse ona doğru giden yolda buluyorum.

Middlebro'ydu, değil mi? Sanırım yakında öğreneceğim.

Son güncellemelere göre bir fırtına yaklaşıyor ve dikiz aynasından kuzeydeki gökyüzüne baktığımda tahminlere inanıyorum. Bulutlar ağır, koyu tehditkâr bir gri ve birbirlerini gölgelik boyunca vahşice kovalıyorlar. Kaşlarımı çatıyorum. Evimi özlüyorum ve hava bana beklenmedik bir bela getirecek gibi görünüyor.

Etraftaki ağaçlardan kopan dallar penceremin önünde savrulmaya başladığında, neredeyse doğanın güçlerinin öfkesini içimde hissediyorum. Çarpan kalbimle birleşiyor ve onu titretip şişiriyor. Kış yakında burada olacak. Havada neredeyse elektriksel bir gerilim var ve terk ettiğim her şeyle ve gidecek hiçbir yerimle, uzun zamandır olmadığı kadar canlı hissettiriyor.

Bazen kaostan beslendiğime inanıyorum.

Kaos. Bunu her gün yaşıyorum. Kerry Jackson'ı düşünüyorum. Onu asla kontrol edemedim. Yetişkin hayatımda bana karşı çıkmaya cesaret eden ve bundan paçayı kurtaran çok az insandan biri. Yaşıyor.

Siktir!

Derinlerde bir yerde acıtıyor. Muhtemelen bir kalbin olması gereken bir yerde. Hayatıma lanet ediyorum. Kontrol eksikliğime lanet ediyorum.

Birden midem bulandı, canımın çektiği tek şey bir zamanlar becerdiğim küçük kıvılcıklı kızken rastgele bir kıza dokunduğum için kendimden tiksindim ve sonra hayatımda kimseyi incitmediğim kadar incindim. Kerry'den önce avımla hiç oynamamıştım. Onunla oynamak niyetinde değildim ama böyle oldu, en azından onun yorumlayabileceği tek yol bu.

Onun yerine sürüşe odaklanıyorum. Bulutlar gökyüzünü karartıyor, rüzgâr arabayı sallıyor. Yakında mola vermek zorunda kalabilirim. Yukarı çıkarken geçtiğim bok çukurunun çok uzakta olmadığını ummaya başlıyorum ve sonra neredeyse onu kaçırıyorum. Middlebro. Tabelayı hiç görmemiştim ve benzin istasyonunun meşhur sarı tabelasını gördüğümde neredeyse içinden geçiyordum. Boktan küçük bir yer, gözümü kırptım ve yok oldu. Düşüncesi bile içimi ürpertiyor ama aslında günü sonlandırıp uyuyacak bir yer bulmak oldukça iyi bir fikir gibi görünüyor. Siyah, görünmez ince buz üzerinde kaldırıma doğru kayarken, tüm sürüş becerimi bir çöp kutusuna çarpmamak için kullanmam gerekiyor. Devam etmeden önce havanın açmasını beklemek iyi bir

fikir.

Benzin istasyonunun içi neredeyse sessiz, sadece bir radyodan gelen belli belirsiz bir ses duyuluyor. Havada keskin bir yağ kokusu var. Tamamen terk edilmiş gibi görünüyor ve işini yapan birini, herhangi birini bulup bulamayacağımı görmek için birkaç rafın önünden geçiyorum. İç tasarım biraz tuhaf. Hiçbir şey yok

ellili ya da altmışlı yıllardan bu yana, yıpranma ve yırtılma dışında, bu yerle hiçbir şey yapılmamış. Burayla ilgilenmiş olsalardı, mimari bir mücevher olurdu.

Boşluğa sesimi duyurmaya çalışıyorum. "Kimse yok mu?"

"Evet, evet geliyorum, geliyorum!" Dükkânın arka tarafından anında tepki geliyor ve gerçekten kötü bir cilt sorunu olan uzun boylu ve çirkin bir genç dışarı çıkıyor. Geçen seferkiyle aynı adam. "Tekrar merhaba, sizin için ne yapabilirim?"

Tanınmaktan hoşlanmam. Özellikle de burada. Rozetinde 'Dan' yazıyor. Gülümsedim. "Hey. Hava araba kullanmamı engelledi. Buralarda kalacak düzgün bir yer var mı?"

Alay ediyor. "'Düzgün' demezdim." İçten içe sırtıyorum. Bir ruh eşi. "Ama kesişme noktasına geri dönüp sağa dönersen bir motel var. Orayı göreceksin. Üzerinde 'Pond's' yazıyor. Eğer iyi bir yer arıyorsan, en iyisi Sprague'e geri dönmek olacaktır."

Tekrar gülümsedim ve uygun bir şekilde teşekkür ettim. Pond's'un idare edeceğinden eminim. *'Ponds Motel & Restoran'*

Midem tehditkâr bir şekilde gurulduyor. Öğle yemeği için geç oldu ama umarım mutfak hâlâ açıktır. Bu iş görür. Masanın arkasında sıkılmış, orta yaşlı bir kadın buluyorum. Kapı kapanınca canlanıyor ve gülümsüyor. Eminim yirmi küsur yıl önce de güzeldi. Hayat onu zorlamış, alt çenesinde bir ön diş eksik, cildi eski yıpranmış deri gibi görünüyor.

"Merhaba ve karlı küçük kasabamıza hoş geldiniz. Ben Elisabeth Anderson. Sizin için ne yapabilirim?"

Öne doğru eğilerek göğüs dekoltesini biraz gösteriyor ve bana yemek ve yataktan daha fazlasını teklif ettiği izlenimini veriyor. Bir bakıma, ikisine de haksızlık ederek, bana o Davenport kadını hatırlatıyor. Hatırladıkça huzursuzluktan dişlerimi gıcırdatıyorum. Ürperiyorum ve silkeleniyorum. Umarım kıtadan ayrılmıştır.

"Bu gece kalacak bir yer arıyorum. Boş oda var mı?" "Bir geceden fazla mı kalacaksınız?"

İç çekiyorum. Bu sabrımı sınayan uzun bir sınav olacak.

İmzalamam için bazı kağıtlar hazırlıyor. Formların yanında, üzerinde kocaman bir tahta etiket olan bir anahtar beliriyor. Tam kalemi kaldırıyorum ki buz gibi bir rüzgâr ensemeye çarpıyor ve kapı tekrar kapanıyor.

"Ray, tatlım! N'aber?"

"Yakında hava ısınacak Beth, hava sıcaklığı çok düştü!"

Hafif sesi tanıdığımda donup kaldım. Lanet olsun. Kokuşmuş bakkaldaki şişko bu. Kötü şansıma inanamıyorum. Kasketimi daha da aşağı çekerek formlara bakıyorum ve yazmaya başlıyorum. Neredeyse bakışlarının paltomun arkasında delikler açtığını hissediyorum.

"Ee... ehm, ne yapıyorsun Ray?" diyor sonunda, tereddütle.

"Evet... Bayan Kerry ve çocuğa biraz erzak götüreceğim. İşler daha da kötüye gidecekse buna ihtiyaçları olabilir ve daha güvenli olan buraya gelmeyi asla kabul etmeyeceğini biliyorum."

Bir dakikadan kısa sürede ikinci kez donuyorum. Hayır. Bu mümkün değil.

O kadar yer varken burada olmaz. Ve dünyada binlerce Kerry var. Neden Kanada'da yaşasın ki? Ve neden *burada*? Arkamdan konuşmaya devam ediyorlar ve kapı aniden tekrar kapandığında ilk şaşkınlığım bir anda geçiyor.

Eminim bir şey yoktur.

Uğraşmaya geçecek bir şey değil. Yapamıyorum-

"Özür dilerim, sanırım cüzdanımı benzin istasyonunda unuttum. Hemen döneceğim." Kalemî tezgâhın üzerine bırakıyorum ve Ray mavi pikabına adım attığında kapıyı iterek açıyorum.

"Dan'i arayabilirim!" diye arkamdan bağırıyor. "Dışarı çıkmak zorunda değilsin!"

Ama arabama olan mesafenin yarısını çoktan kat ettim. Çok belirsiz bir önsezi, uzak bir ihtimal, ama atan kalbimi durdurmak imkansız. Yapacak başka bir şeyim de yok, diyorum kendi kendime, guruldayan midem adrenalinin etkisiyle sustu.

Ray park yerinden çıktığında motorum uğuldamaya başladı. Av başladı.

Bölüm 21

Kerry

A onbahar kışa dönüşüyor ve ben buna bayılıyorum. Birkaç soğuk gün geçirdik, su birikintilerinin üzerinde ince bir buz tabakası vardı. Hem ben hem de Cece buzun üzerine atlayıp kırdık ve etrafta koştururken kıkırdadık.

Şimdi ise her yer gri ve çamurlu. Kalın yaprakların neredeyse tamamı dökülmüş. Ağaçların taçları dimdik ayakta, dalları çaresiz parmaklar gibi gökyüzünü işaret ediyor ve zayıf güneşe tutunmaya çalışıyor.

Cecilia tulumunun boyunu aştı, kolları ve bacakları çok kısa. Yarım saat oynamasına izin veriyorum, ıslaklık ayak bileklerine ve el bileklerine sızıyor. Taze yüzlü ve buharlı, ama yeterli olduğuna karar verdiğimde teni soğuk.

Çamurlu ve ıslak tulumunu asıp banyosunu hazırlarken kendime bir fincan sütlü kahve yapıyor ve dünkü gazeteyi okuyorum. Ray son teslimatla birlikte getirmişti. Fırtına için tekrar uyarıyorlar. Bu gece vuracak. Alacakaranlığa daha birkaç saat var ve ben verandamın altındaki kütük yığını düşünüyorum. İçeride mahsur kalacaksak ve hava daha da soğuyacaksa daha fazla toplamalıyım. Hava kararmadan önce bir tur daha atıp getirebildiğim kadarını toplamalıyım. Sorun şu ki onu getiremem. Tulumunun tamamı ıslak. Hızlı bir hesap yapıyorum. Banyodan sonra, yemeğini yedikten sonra uyuyacak ve eğer onu uyandırmazsam, en az iki saat rahatlıkla uyuyabilir ve ben de en fazla bir saatliğine gitmiş olurum. İçime bir suçluluk duygusu saplanıyor ama bu gerekli ve tamamen güvenli. Hiçbir yere gidemez. En az bir mil ileride biri yaklaşırsa sessiz ormanın içinden duyarım ve buraya kimse gelmez. Geçen gün öfkeme maruz kalan Ray bile.

Güvenli.

Çabuk olacağım ve gittiğimi asla anlamayacak.

Hristiyan

Tuhaf bir yoldan gidiyor. Burada birilerinin yaşadığına inanamıyorum. Yol engebeli, bakıma ihtiyacı var ve her dönüşte daha da daralıyor. Gölgeler uzuyor. Alacakaranlık çöküyor ve hızlı bir karar vermem gerekiyor. Ya yakında farları yakıp fark edilme riskini göze alacağım ya da bir sonraki yan yolda durup çamurlu yoldaki izlerini yürüyerek takip edeceğim. Doğru düzgün giyinmemiş olmama ve ne kadar yürümem gerektiğini bilmememe rağmen ikincisine karar veriyorum.

Çok dar bir patikada birkaç yüz metre ileride motoru kapatırken, yaklaşan bir motorun uğultusunu duyuyorum ve ağaçların arasından mavi pikabın beni geçtiğini görüyorum. Bir dalın arkasına çömeliyorum. Bu çok yakındı! Teslimatı çoktan bıraktı mı? Tuhaf görünüyor. Belki fikrini değiştirmiştir? Tereddüt ediyorum. Soğuk ve ayakkabılarımın bu tür bir maceraya uygun olmadığı gerçeği, neredeyse her şeyden pişman olmama neden oluyor. Motel odasında oturup viskimi yudumlarken kablolu TV kanalları arasında gönlümce gezinebilirdim. Ve şişko muhtemelen fikrini değiştirdi, bu yüzden zaten bir şey öğrenemeyeceğim.

Ama sonra
tekrar. Ya öyle
olsaydı?

Arabayı kilitleyip yürümeye başlıyorum, rüzgârın gücü beni şaşırtıyor ve neredeyse nefesimi kesiyor. Çamur ve çürüyen yaprakların ıslak karışımında ilerlerken, pahalı İtalyan siyah ayakkabılarım kısa sürede su geçirmeye başlıyor. Bu iş bittiğinde tamamen ziyan olacaklar, ama bu gerçekten önemli değil, bana iyi hizmet ettiler ve yenilerini almak için varlar.

Beklediğimden kısa bir süre sonra, yol kenarında terk edilmiş halde duran büyük gri plastik bir kutuya rastlıyorum. Lastik izleri burada duruyor ve bir arabanın geri geri giderek bir daire çizdiğinin kanıtı var. Uzanıp kapağını okşuyorum, sonra kaşlarımı çatarak etrafa bakıyorum. Ne bir ev ne de bir yaşam belirtisi var. Kutu kilitli. Ceketimin içine uzanıp bıçağı kınından çıkarıyorum, sonra asma kilidi kırıp açıyorum ve kapağı kaldırıyorum. Üç tane kağıt torba var. İçlerini karıştırıyorum. Yiyecekler. Bir oyuncak bebek. Birkaç gazete. Bir kitap. Tuhaf. Neden onları satın alan kişiye kadar getirmiyorsun?

Yol sadece bir yöne doğru devam ediyor. Kapağı bırakıp yürümeye devam ediyorum, artık duramayacak kadar meraklıyım. Kim gizli kalmak için böyle önlemler alır ki? Kim bu kadar dikkatli olur? Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor ve bu soğuktan değil.

"Kerry ve çocuk."

Sanırım cevabı zaten biliyorum. Gerçekten, gerçekten cevabı bildiğimi düşünüyorum ve kalbim aniden göğsümde ağırlaşıyor. Bir an durup nefes almak zorunda kalıyorum. Sonra tekrar hareket ediyorum. Hiç olmadığım kadar kararlıyım.

Nihayet varış noktama ulaştığımda ürperiyorum. Otuz dakika boyunca yürüdüm ve kararımı

birçok kez yeniden değerlendirdim.

Burası yolun sonu. Ev her ne saklıyorsa, bulmaya geldiğim şey bu.

Terk edilmiş gibi görünüyor. Kabaca oyulmuş kütüklerden yapılmış küçük bir kulübe. Işık yok, bacadan duman çıkmıyor ve burada kimsenin yaşadığına dair bir belirti yok. Lanet ediyorum. Belki de doğru yolda değildir? Ta ki bahçedeki çamurda ayak izlerini görene kadar. İki set. Küçük ve büyük. Her yerdeler. İçimden bir ürperti geçiyor.

Geldiler!

Ama nerede? Hiç lastik izi görmedim ve bir araba izi de yok. Bir pencereden bakıyorum ve üzerinde birkaç tabak ve bardak olan bir mutfak tezgahı görüyorum, ön kapıyı denediğimde kilitli ve içeriden hiçbir kıpırtı yok. Kaşlarımı çatıyorum ve çevredeki araziye bakıyorum, ama çıplak orman sessiz ve anlamsız, insan yaşamından yoksun. Ağaçların tepeleri giderek artan rüzgârda eğilip bükülüyor. Herhangi bir ipucu bulup bulamayacağımı görmek için evin arkasına doğru yürüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde bir arka kapı var ama o da kilitli. Biraz kaybolmuş bir halde köşeyi tekrar dönüyorum ve başladığım noktada duruyorum. Kafamda birçok senaryo vardı ama bu nedense hiçbir zaman onlardan biri olmamıştı.

Kerry

Gölgeler uzuyor ve havaya yeni bir soğukluk giriyor. Rüzgâr artıyor, alacakaranlık çöküyor ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum. Yükümü taşıyarak ilerlemeye devam ediyorum ve bu hissi Cece'yi terk ettiğim için duyduğum suçluluk duygusuyla geçiştiriyorum. Yürüyüş öncekinden daha ağır ve nefes almak için giderek daha sık durmak zorunda kalıyorum. Tırmanmam gereken bir tepe daha var ve oradan aşağıya doğru ineceğim ama bir an durup yükümü bırakmam gerekiyor. Nefes nefese kalıyorum ve sağ tarafım ağrıyor. Parmak eklemlerimi belimin yan tarafına bastırarak kaburgalarımı hissediyorum ve ne kadar zayıfladığımı fark ediyorum. Daha fazla yemeliyim. Her ay daha az enerjim olmasına şaşmamalı. Kilo kaybediyorum, kas ağırlığı. Bu düşünceyi aklımın bir köşesine atıyorum. Düşünmem gereken daha önemli şeyler var. Cece yalnız.

Dişlerimi sıkarak ilerlemeye çalışıyorum. İçimde acele etme dürtüsü var. Belki de uyanıktır? Belki de annelik içgüdüsüdür? Hiçbir yere gidemez ve tehlikeli bir şeye ulaşamaz. Ama korkaktır. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Onu bir daha asla bırakmayacağım. Aptalca, acele verilmiş bir karardı. Günün bu saatinde bir saatten fazla, büyük olasılıkla iki saat uyuduğunu biliyorum ve ben sadece bir saatir yoktum. Ama ne kadar denersem deneyeyim, mantığım ve aklım yaklaşan kıyamet hissini susturamıyor.

Nihayet tepeye vardığımda bir an için duruyorum. Buradan evimize ve arazinin büyük bir kısmına bakabiliyorum. Her şey yolunda görünüyor, en azından dışarıdan. Ve o uyuyor. Sadece ben

aptallık ediyorum. Rahatlamış bir şekilde nefes vererek aşağı inmeye başlıyorum ve evin sol köşesindeki ağaçların arkasındaki gölgelerde bir hareket gördüğümde tepeyi yarılamıştım. Durdum ve gözlerimi kısıtım.

Kalbim tekliyor. Garaj yolunda duran biri var. Evden gizlenmiş ama

Durduğum yerde. Yine mi Ray?

Hayır.

Ray değil.

Uzun boylu bir adam. Koyu renk saçları seçemediğim bir yüzün etrafında dalgalanıyor. Daha net görebilmek için zorlanıyorum, kalbim artık çok hızlı çarpıyor, nefeslerim kısa ve zor. Sanırım bilmeden önce biliyorum.

Christian.

Bu Christian Russo!

Neredeyse bayılacağım. Dizlerimin bağı çözülüyor. Deja vu çok gerçek ve aylardır, yıllardır gördüğüm kâbuslar bir anda gerçek oluyor. Hareket edemiyorum. Düşünemiyorum. Cece kulübede. O dışarıda, kızım la benim aramda ve ben burada nefes bile alamıyorum, bırakın koşup çocuğumu korumak için onu dışarı çıkarmayı. Onunla yüzleşirsem öleceğim ve o da bebeğime zarar verecek. Kaçıp onu ona bırakırsam Cece tehlikede. Ve her iki durumda da onu bir daha asla göremeyeceğim.

Oh, Tanrım!

Bunu biliyordum. Ne yaparsam yapayım bir gün bizi yakalayacağını biliyordum. O artık var olmayana kadar güvende olamayacağımızı hep biliyordum. Kendi kehanetlerimin sonunda gerçekleşmesiyle dizlerimin üzerine çöktüm ve büyük bir çalının arkasına saklandım. Onu neden yalnız bıraktım ki? Onu öldürmüş de olabilirdim. İkimizi de öldürebilirdim.

Cecilia!

Belki de zaten yapmam gereken buydu? O daha küçükken, bu yeni olmayan hayatın içinde bir hayat bulmadan önceki en karanlık saatlerimde düşündüğüm şey buydu - ölsek daha iyi olurdu. Belki de ona gidip bunu yapmasına izin vermek daha kolay olurdu? Bitmek bilmeyen kâbuslara ve korkuya son vermesine izin vermek. O gece önümde parıldayan soğuk metali salladığında gördüğüm gibi silahını karşımda görüyorum. Masumiyetimin son parçalarını parçaladığı gece.

Hayır! Hayır!

Bu benimle ya da ne istediğimle ilgili değil! Savaşmam gerek! Kendim için değil, Cece için. O bir hayatı hak ediyor, iyi bir hayatı. Onu tanımayı ya da görmeyi hak etmiyor. Bir kez bile.

O benim savaşımı hak ediyor.

O benim fedakarlığımı hak ediyor.

İyi düşünülmüş bir karar olduğundan emin değilim ama onu öldürmeye karar verdim. Yeterince büyük bir kütük alıp ellerimle kavıyorum. Yapılabilir. O sadece bir adam. Yenilmez değil. Biliyorum çünkü onu bir kez yendim.

Hâlâ eve girmeye çalışmıyor ve bunun için sonsuza dek minnettarım. Başarmak için dua ediyorum. Arkasına yeterince yaklaşabilmek için geniş bir daire çizerek yürümem gerekiyor. Son on metre kadar açıklıktan atlamam gerekecek ve sonra her şey bitecek. Çürüyen ormanda ilerlerken onu görüş alanımda tutarken kendime tekrar tekrar başaracağımı söylüyorum. Ayaklarımın altındaki yapraklar ıslak ve yumuşak ve adımlarım ses çıkarmıyor.

O hareket ettikçe durup küfrediyorum, çalıların arkasına ömeliyorum. Ne yapıyor bu? Geri adım atıyor.

Tekme atıyor ve dizime öyle sert vuruyor ki neredeyse düşünüyorum. Sanki içinde bir şey kırılmış

gibi hissediyorum. İçimden bir acı dalgası geçiyor ve o dönüp kaçarken ben acıyla kükrüyorum.

"Ker!" Hızla kaybolan formuna doğru kükrüyorum. Bu sefer kaçmasına izin vermeyeceğim!

Yönümü doğru bulduğumda, çoktan ağaç çizgisinin yarısına gelmişti. Başlangıçta ona yetişiyorum ama dizim çok ağrıyor. Acıdan midem bulanıyor ve geri dönüp onu kulübede beklemeye karar veriyorum. Geri dönecektir, çünkü yalnız olmadığına dair içimde bir his var. Orada öyle değerli bir şey var ki, onun için her şeyi riske atabilir.

Topallayarak, daha az tırmanışlı bir rotaya giriyorum. Gümüş rengi bir ışık dikkatimi çekiyor. Bu bir SUV. Yakın zamanda onunla bir yere gitmeyeceğinden emin olmak için birkaç dakika harcıyorum.

Şimdi tek yapabileceğim yaralarımınla ilgilenmek ve onun bana gelmesini beklemek.

Bölüm 22

Hristiyan

TKilidi boktan. Basit, eski, paslı bir mekanizma. Karar verdiğimde kırmak çocuk oyuncağı. Sadece doğru itmeyle açılıyor.

İçeri girdiğimde neredeyse yere düşecektim, bitkin ve ter içindeydim. Acıdan ve uyuşturan soğuktan titreyerek kapıyı arkamdan çarpıp kapatırken ıslak ve kirli kıyafetlerimi etrafa saçıyorum. Kulübe sıcak ama hâlâ o kadar üşüyorum ki ayak parmaklarımı tekrar hissetmeye başlamam uzun zaman alacak. Hâlâ sersemlemiş durumdayım. Her yerim ağrıyor ve hareket ettikçe irkiliyorum ama aynı zamanda başım dönüyor. Sonunda ona tekrar yetişirsem ya da yetiştiğimde nasıl tepki vereceğimi hiç düşünmedim.

Onlar.

Onlar.

İçerisi tamamen sessiz ve sanırım önsezim yanlışmış. Burada hayat yok. Çocuğun onunla birlikte dışarıda bir yerde, hızla kararan ve düşmanca bir ortamda olduğunu düşünüyorum. Tek umudum Kerry'nin aklını kaçırıp yürüyerek gitmeye çalışmaması. Herhangi bir medeniyete geri dönmek için gerçekten uzun bir yol var.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana saldırdığı için ona özellikle kızgın değilim. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım ve bunu ona karşı kullanamam. Aslında, şu anda içgüdülerimi takip ettiğim ve onların doğru olduğunu gördüğüm için kendimden o kadar memnunum ki, onun şiddetli patlamasını görmezden geleceğim. Topallayarak mutfığa gidiyorum ve bir bardağa biraz soğuk su doldurup hevesle içiyorum. Dondurucuda buz bulup, pantolonumun sol paçasını sarmadan önce bir avuç dolusu mutfak havlusuna sarıyorum. Mavimsi ve kırmızı nüanslarla renk değiştirmeye başlayan şiş dizime bakarken sertçe yutkunuyorum.

Siktir!

Bağlar cehenneme dönmüş olmalı. Etrafına buz sarıyorum ve sabitliyorum, ilkinin etrafına

başka bir havlu bağıyorum, düğümü sıkıca çekerken acıdan inliyorum. Şimdiden tüylerim diken diken oldu. Ekstra soğuğa ihtiyacım yok gibi.

Parmaklarım hâlâ düğümün üzerinde, kaskatıkesilip dinliyorum. Bir şey duyduğumu sandım. Eğer yakında buraya geleceklerse, burada öylece savunmasız durmasam iyi olur. Pantolonumun paçasını aceleyle aşağı çekiyorum, kumaşı çekiştirerek dizimi geçmesini sağlıyorum. Sonra tekrar duyuyorum. Yakınlarda bir yerde yumuşak, kedi gibi bir miyavlama. Bir hayvan mı?

Mümkün değil.

Kaynağın yerini bulmak için vakit kaybetmeden mutfaktan çıktım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. Eğer düşündüğüm şey buysa... İzlerimde duruyorum, gördüklerime inanamıyorum ve acımı, Kerry'yi, kavgayı, nerede olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu unutuyorum.

Ana odanın arkasındaki odada, minyatür yatak odasında, eski moda ahşap bir beşik duruyor ve içinde gür siyah saçları ve sıcak kahverengi gözleri olan küçük bir kız yatıyor.

Gözlerim.

Kerry

İzin vermediğim gözyaşlarım yüzünden boğazım ağrıyor ve göğsüm yanıyor ama koşmaya devam ediyorum. Cece'yi arkamda bırakıyorum ama ölürsem ona bir faydam dokunmaz ve belki, sadece belki Cece'nin orada olduğunu bilmiyordur. Yaklaşıyor ama ben araziye daha iyi biliyorum ve dik yokuşa geldiğimde ıslak, kaygan zeminde kaymaya-koşmaya- kaymaya başlıyorum, onu artık duyamayana kadar daha hızlı ve daha hızlı. Ayağım takıldığında bakmak için başımı çeviriyorum ve ayak bileğimden sol bacağım boyunca yayılan şiddetli bir ağrıya yüzüstü düşüyorum. O kadar çok acıyor ki çığlık atmak istiyorum. Alnımdan ter damlıyor ve kurtulmak için mücadele ederken ses çıkarmamak için dişlerimi sıkıyorum. Her an öldürücü bir darbe bekliyorum. Sonunda durup dinliyorum. Her şey sessiz. Çok sessiz. Sırtımdaki tüm küçük tüyler diken diken oldu. O burada değil. Geri gitti.

Cecilia!

Tanrım! *Hemen* geri dönmeliyim!

Eve kadar topallayarak yürümek sonsuza kadar sürüyor. Bileğim fena halde ağrıyor ve her adımda acı çekiyorum ama adrenalinden sıırılsıklam olmuş beynimde tek bir düşünceyle ilerliyorum.

Cecilia'yı kurtar.

Onu çoktan bulduğuna hiç şüphem yok ve en kötü anlarımda onu nasıl alıp gittiğini görüyorum. Hiçbir iz bırakmadan. Ve kızıma ne olduğunu asla öğrenemeyeceğimi. Yüksek sesle hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, her nefesim kesiliyor. Onun her şeyi yapabileceğinden hiç şüphem yok ve en kötüsünü

bekliyorum.

Ona saldırmadan önce arkasına saklandığım çalının yanına çömelip evimi inceliyorum. Dışarısı neredeyse tamamen karanlık. İçeride ışıklar yanıyor ve soluk ışıktaki eve zorla girildiğini gösteren işaretler görüyorum.

ön kapımın üzerindeki ışık. Bir şey, herhangi bir şey olması için nefesimi tutarak bekliyorum. İlk başta hala orada olup olmadığını anlamanın bir yolu yok, ama sonra oturma odasındaki karşı duvarda bir gölge görüyorum ve titremeye başlıyorum, sonunda korkumun bir kısmının ve bir rahatlama selinin kırılmasına izin veriyorum.

O hala burada. Yani o da hala burada.

Hâlâ hayatta olduğunu varsaymak zorundayım. Başka seçeneğim yok. Aniden kapıyı açmaya karar vermediği sürece karanlıkta görünmez olduğumu bilerek daha da yaklaşıyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Neden ağlamıyor?

Ne yaptın sen? Sen onun *babası*! O sadece küçük bir kız!

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse bayılacağım. İçeri girmeliyim. Hemen. Parmak uçlarımda evin arka tarafına doğru ilerlerken arka kapının olması gerektiği gibi kapalı olduğunu görüyorum ama yine de dişlerimi sıkıyorum. Ana kapıdan girmek imkânsız, çünkü beni görmemesi için yatak odasında ya da banyoda neredeyse saklanıyor olması gerekecek ve buna güvenemem. Soğuk karanlıkta duruyorum, gözlerimin önünde beyaz puflar belirip kayboluyor ve çığlık atmak istiyorum. Ön kapının, yani *benim* kapımın önündeki verandaya çıkıp ona kendini göstermesi, kızımı almama izin vermesi ve sonra da sadece, sadece... ortadan kaybolması için bağırarak istiyorum.

Sonsuza kadar.

Ama tabii ki bilmiyorum.

Ne yapacağımı şaşırdım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Benim hayatım Cece'ninkiyle kıyaslanamaz ve *her* şeyi yaparım... *her şeyi*...

O zaman biliyorum. Mutfak penceresi dışarıdan açılabilir. Tamir etmek istiyordum ama henüz yapmadım. Sadece ihtiyacım olan... Cebimi yokluyorum ve anahtarlarımı çıkarıyorum. Zorlukla nefes alarak içeriden gelebilecek sesleri dinliyorum ve pencerenin altına gizlice girip alt çerçeveyi oymaya başlıyorum. Açılırken hafif bir gıcırdama oluyor ve ben hala saniyeler geçmesine rağmen hiçbir şey olmuyor. Sonra daha da açıyorum, içeriden gelen sıcak hava açıklıktan dışarı akarken tenimi okşuyor gibi hissediyorum.

Dinliyorum.

Hiçbir şey

duymuyorum.

Neler oluyor?

Aciliyet hissi beni neredeyse boğuyor. Kendimi yukarı kaldırmaya çalışıyorum ama kalın ceketim takılıyor ve onu hızla atarak yere düşmesine izin veriyorum. Sonra içeri girdiğimde botlarımdan beni ele vereceğini fark ediyorum ve onları da tekmeleyerek çıkarıyorum, sonra vücudumu kaldırıp önce sağlam ayağımı sonra diğerini mutfak zeminine bırakıyorum ve pencereyi arkamdan kapatıyorum. Hava akımını hissedip şüphelenmesine izin veremem.

Onu alt etmek için bir şeye, bir kaldıracı ihtiyacım vardı, sobanın yanındaki koleksiyondan en büyük bıçağı aldım. Başka bıçak yok ama kendi bıçağını getirdiğinden hiç şüphem yok.

Tanrım!

Ben aptalım!

Ya silahı varsa? Ya benim tüfeğim ondaysa? Dışarı çıkarken neden yanıma almadım?

Ellerim terden kayganlaşırken parmaklarımı şaftın etrafına sıkıca sararak şoraplı ayaklarımın üzerinde zeminde kayıyorum. Gevşek dōřeme tahtasından kaşınıyorum ve kapının yanında duruyorum, şok zor nefes almamaya şalışırken kendimi duvara bastırıyorum.

Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.

Her gözeneğimden o sızıyor ve her kalp atışımda içime işliyor. Tek gördüğüm onu nasıl öldüreceğim - onu öldürmek zorundayım - Cecilia'yı onun uğursuz pençesinden nasıl kurtaracağım ve bir daha asla arkama bakmamak üzere arabaya nasıl koşacağım.

Bıçağın sapı neredeyse terli avucumdan kayıyor ve elim o kadar titriyor ki bir an için göğsüme bastırmak zorunda kalıyorum. Avucumu gömleğime siliyorum ve bıçağı tekrar sıkıca kavıyorum.

Yapmak zorundayım. Mecburum. Eğer yapmazsam, bizi öldürecek. Korkuyorum. Bir parçam, derinlerde bir yerde, bir insanı gerçekten öldürebilir miyim diye merak ediyor.

Ana odada hafif bir kumaş hışırtısı duymaktan fazlasını hissediyorum ve artık yön duygusuna sahip olduğum için kararımı veriyorum. Odaya dalıp bıçağı yerde, çocuğumun hemen yanında oturan Christian'ın omzunun derinliklerine gömüyorum.

Yaşıyor!

Ağlıyor. Dehşete düşmüş.

Yanımda o varken ben de yapardım. Ama o yaşıyor!

Kendimi ön kapıya doğru atıyorum ve mucizevi bir şekilde hala orada asılı duran silahı alıyorum. Ama ben hareket ettikçe o da hareket ediyor ve Cecilia'yı yakalayıp sağlam koluyla kucağına çekip göğsüne sıkıca bastırırken ölümcül bir hata yaptığımı anlıyorum. Silahı ona doğrultuyorum ve kafasına nişan almaya çalışıyorum. O kadar kötü titriyorum ki namluyu sabit tutamıyorum.

"Hayır, bırak gitsin," diye hıķkırıyorum.

"Sanmıyorum," diye yüzünü buruşturarak karşı çıkıyor, üst dudağı öfkeyle kıvrılmış. "*Lütfen!*" Ağlıyorum.

Onu ilk kez bu kadar net görebiliyorum. Uzuvarları ve saçlarından oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey değıldi, ama şimdi...

Onu zar zor tanıyorum.

Oh, biliyorum. Bu o. Aynı yüksek elmacık kemikleri, koyu renk gözleri ve neredeyse kusursuz bir güzellik olarak hala bir araya gelen yüzünün şapkın özellikleri, ama saçları daha uzun; asi bukleler halinde omuzlarına düşüyor. Sol yanağında ve aynı taraftaki saçlarında kan var ve sol omzunda ekmek bıçağımın hala çıkıntı yaptığı yerde. Solgun, yüzü bir odaklanma ve öfke maskesi ve gözleri benimkilerle buluştuğunda tehlikeli bir şekilde parlıyor.

Bana ölüm sözü veriyor.

Bebeğim onun pençesinde kıvrılırken ona daha sıkı sarılıyor. "Şşş, Cecilia, her şey yolunda. Silahını indir, Ker. Tanrı aşkına nereye *nişan* aldığına bak." Sesi emredici, talepkâr, neredeyse teslim olmamı istiyor. Çünkü sanırım yakında bayılacağım.

Onun pençesine düşmüş masum kızıma bakıyorum; yozlaştırmak istediği yeni bir Jackson.

Hayır! Hayır!

"Eğer gitmesine izin verirsen, onu indiririm," diye hırlıyorum. O da sırtıyor. "İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

Hristiyan

Bana o kadar benziyor ki neredeyse kalbim kırılacak. Ve ona hayalet görmüş gibi bakan yabancının önünde hiç korkmuyor, onun yerine tombul küçük kollarını havaya kaldırıyor ve onu kaldırmamı istiyor. Titreyen elimi uzattığımda minicik parmaklarıyla elimi kavıyor ve kendini beşikten yere bırakıyor. Yürüyüp yürüyemediğini bile bilmiyorum ve onu korkutmak istemediğim için ona dokunmaya korkuyorum.

Kız, Cecilia, *benim çocuğum, benim* çocuğum, yatak odasından çıkıp diğer odaya geçiyor ve kırmızı küçük bir araba ile siyah plastik bir oyuncak bebeğin yanına oturuyor. Tekrar doğru nefes almaya başlamam bir nanosaniye sürüyor, sonra onun ayak izlerini takip edip yanına çömeliyorum.

"Caaa," diyor ve oyuncağı bana uzatıyor.

Benim olduğundan hiç şüphem yok. Ve konuşuyor! İnanılmaz biri.

Küçük arabayı yerde yuvarlarken 'vroom-vroom' diyorum ve o da başını sallayıp kıkırdıyor.

Onun bebekle sessizce oynamasını izlerken, ne kadar zaman geçmiş olabileceğinden habersizdim ki, çığlık atan bir kol ve bacak bulanıklığı aniden kendini bana doğru fırlattı. Reflekslerim bana hizmet ediyor ve sadece biraz yana doğru sarsılmayı başarıyorum ama yine de bir şey bana çarpıyor ve omzumda keskin bir ağrı patlıyor.

Siktir!

Kerry, çünkü geri dönen son derece vahşi bir Kerry, tekrar üzerime gelmeyip kapı çerçevesinden bir şey kopardığında, kafamdaki tüm uyarı sinyalleri sonunda bir araya geliyor. İçgüdüsel olarak, çocuğu oturduğu yerden kapıyorum, hıçkırıyor ve korkuyor ve iyi kolumla onu sıkıca göğsüme tutuyorum. Omzum acıyor. Kısa bir süre ne kadar zarar gördüğümü merak ediyorum ama önüme baktığımda bunu daha sonra düşünmem gerektiğini fark ediyorum.

Eğer bir 'sonra' olacaksa.

Kerry'nin nesi var bilmiyorum ama tehlikeli bir şekilde sallanan pompalı tüfeği bize doğrulturken kendini tamamen kaybetmiş gibi görünüyor.

Onu ilk kez bu kadar net görebiliyorum. Şimdiye kadar, çırpınan uzuvlarından başka bir şey değildi. Eskiden olduğu kişinin sadece bir gölgesi gibi görünüyor. Saçları kısa ve siyaha boyalı. Sanki kendisi kesiyormuş gibi kesilmiş görünüyor. Solgun ve zayıf, eskisinden çok daha zayıf ve

Gözleri kocaman ve karanlık, korku ve nefret neredeyse elle tutulur dalgalar halinde ondan sızıyor.

Ona silahını indirmesini söyledim, o da bana bebeği bırakmamı söyledi. Hiç şansın yok. Gözleri bana siktir olup gitmemi söylüyor.

"*Yap şunu!*" diye kükrüyor, o çelimsiz bedenin sahip olduğunu asla düşünemeyeceğim bir güçle. "Silahı bırak, Kerry. Bunu konuşalım."

"Ona zarar verme," diye feryat ediyor. "Lütfen ona zarar vermeyin. Sahip olduğum tek şey o."

Winnipeg'den ürkütücü bir deja vu yaşıyorum. Ne kadar uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Düny müydü? Küçük çocuğa daha sıkı sarılıyorum. Sıkıntıyla ağlıyor, ama benden korkmasını istemiyorum, bu yüzden onu sakinleştirmek için bazı sesler çıkarıyorum.

"Ker!" Açıkça söylüyorum. "Şu anda ona zarar verme potansiyeli olan tek kişi sen ve lanet olası silahın. İndir onu *hemen!*" Kolumu kaldırıyorum ve vurgu yapmak için Cecilia'nın boğazına doğru tutuyorum. Ona zarar vermeyi aklımın ucundan bile geçirmem ama karşımdaki manyak bunu bilmiyor ve şu anda ilkel içgüdüleriyle hareket ediyor, bu yüzden onunla bu seviyede karşılaşmalıyım. Onun ruh halini ölçmek ve bu ani karmaşada bir sonraki hamlemi planlamak için mücadele ederken, düşüncelerimin dolaşmasını engelleyemiyorum ve bu sefer korktuğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Gerçekten, gerçekten korkmuş. Onu neredeyse tanıyamıyorum. Her zaman çok alıngandı.

Yine de şaşılacak bir şey yok, o bir kadın, bebeğini savunan bir kadın.

Gözleri kan çanağına dönmüş. "Lütfen," diye hıçkırıyor. Kaşlarımı kaldırarak cevap veriyorum.

Onu önümde eskiden olduğu gibi görüyorum, yumuşak, kadınsı, güven dolu. Onu altımda görüyorum. Adımı haykırdığını görüyorum, ama korkuyla ya da acıyla değil.

İşte yine gidiyor!

Parmağını bile kıpırdatmadan dikkatimi dağıtıyorsun!

Lanet olsun! Ona zarar vermek istiyorum. Dikkatimi dağıttığı için. Kafama sert cisimler vurduğu, omzuma bir bıçak soktuğu ve dizime zarar verdiği için. Her zaman, *her zaman*, benimle savaştığı için!

Şimdi özgürce ağlıyor, tüfek şiddetle sallanıyor, tehlikeli bir şekilde önümüzde sallanıyor. "Lütfen, Christian, lütfen bebeğimi bırak!"

Onun zayıf, titreyen formuna bakıyorum. Hayır, istemiyorum. Bu doğru değil. Benim bir çocuğum var. Ker bir anne ve benim gerçekten bir çocuğum var ve o siyah saçları ve sıcak gözleri olan güzel, küçük bir yaratık. Onda kendimi görüyorum ama görmüyorum. Bu kadar küçük, bu kadar savunmasız, bu kadar masum olduğuma inanamıyorum. O kadar kolay incinebilir ki. Bu düşünce, namluyu odakta tutarak onun küçük formunu daha sıkı kavramamı sağlıyor. Ona bir çizik bile atanı öldüreceğim. Ve bu hızlı olmayacak, acele etmeyeceğim, etime ve kanıma yaklaşma kararlarını tekrar düşünmeleri için bolca zamanları olduğundan emin olacağım.

Onun tehlikede olmasının sebebinin ben olabileceğimi fark ettiğimde şok içinde neredeyse onu bırakacaktım. Yaşam tarzım muhtemelen bana bir kıta dolusu düşman kazandırdı.

Düşmanları göz önüne alındığında.

Bölüm 23

Hristiyan

DŞiş dizim protesto çığlıkları atsa da oturduğum yerden yavaşça kalkıp çömeliyorum. Cecilia hala kucağımda güvenle duruyor. O şu anda benim küçük zırhım, beni koruyor. tamamen çılgına dönmüş annesinden. Gözlerimi Kerry'nin karanlık, işkence dolu bakışlarından ayırmıyorum ve o da benimkileri asla bırakmıyor.

"Tamam, sakin ol. Buraya kimseyi incitmeye gelmedim, sadece konuşmak istiyorum. Tamam mı?" Bu şartlar altında sesim olabildiğince yatıştırıcı. Neredeyse her yerim ağrıyor. Çok yorucu.

Silahı daha sıkı kavlıyor. "Bırak onu!" diye mırıldanıyor, artık zar zor konuşabiliyor.

"Yapacağım. Tamam mı? Sadece zarar vermek istemediğimi göstermek için. O şeyle dikkatli ol Ker, kimsenin ölmesini istemeyiz." Bacaklarım geriliyor ve nefes alıyorum, sonra Cecilia'yı Kerry'ye doğru itiyorum ve silahın kabzasını karnına vurarak onu yere seriyorum. Tökezleyip yere düşüyor, karnını tutuyor ve nefes nefese kalıyor.

Çok kolay.

Küçük olan feryat ediyor ve düşmüş kadına doğru tökezliyor. "Mu-hmhy," diye hıçkırıyor. "Annen iyi olacak, sadece henüz büyük çocuklarla nasıl oynayacağını öğrenmedi," diyorum soğuk bir şekilde.

Silahı emniyete alıp horozunu açıyorum, kapıyı açmadan önce iki fişegi cebe atıyorum ve lanet parçayı fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatıyorum.

Kerry, Cecilia'yı kucağına alırken kocaman, korkmuş gözlerini bana dikmiş, hâlâ soluk soluğa.

Aynanın karşısına geçip hâlâ omzuma saplı duran lanet bıçağı incelerken ona ters ters bakıyorum. Zihnim hala geçmemiş olan şoktan dolayı dönüyor. Ölebilirdim. Sadece birkaç santim sağa... Eğer son anda tepki vermeseydim, Kerry beni öldürebilirdi. Bu bir ekmek bıçağı. Beni bir mutfak aletiyle öldürmeye çalıştı! Dirseğimi büküp düzeltebiliyorum ve parmaklarımı hissedebiliyorum. Hepsi iyi işaretler. Hafifçe kıpırdadığını gördüğümde bakışlarım yara ve Kerry

arasında gidip geliyor.

Yaralı ama yıkılmamış. Belki de ilk düşündüğüm kadar kırılmamışımdır? Korku içinde tehlikeli bir kadın ve ben yaşamak istiyorum.

"Bir santim kıpırdarsan kafatasını omurgandan ayırırım. Anladın mı?" Kelimelere elimden geldiğince tehdit katarak hırlıyorum, çünkü onu biraz korkutmazsam sabahı görecektim kadar yaşayamayacağımdan korkuyorum.

Cevap vermiyor ama hareket de etmiyor ve ben de bıçağı etimden çıkarmaya odaklanabiliyorum. Birazcık dokunduğumda bile inliyorum. Bunu yapmanın tek bir yolu var. Kerry'ye tekrar karanlık bir bakış atıyorum ve sonra sapını kavrayıp tek bir hareketle sonuna kadar çekiyorum.

"*Siktir!*" Kükrüyorum, sanki beni parçalara ayırıyormuş gibi hissediyorum. Bıçağı bırakıyorum, dizlerim birkaç dakikalığına zayıflıyor. *Sıkı tutun!* Eğer bayılırsam, ölürüm. Aynadaki solgun yansıma bakıyorum. Omzumdan sızan kan beyaz gömleğimi ıslatıyor ve kıpkırmızı yapıyor. Yüzümün ve boynumun bir kısmı başımın yan tarafındaki yaradan sızan kurumuş kanla kaplı. Bir tren tarafından ezilmiş gibi görünüyorum. Ve ben de öyle hissediyorum. Benim kadar kötü görünmeyen kadına ters ters bakarken, yumruğumu yüzüne vurma içgüdümü bastırmak zorunda kalıyorum. Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce sakinleşmem gerekecek. Tekrar.

Kerry

Her şey çok hızlı oldu. Onu bıraktığında Cece'nin düşmeye başladığını, daha doğrusu takla atmaya başladığını görüyorum ve sonra kolları bacakları birbirine karışıyor ve bir de bakıyorum ki yerde yatıyor, nefes nefese kalmışım. Ayağa kalktı ve silahımı aldı.

Ben öldüm.

Gözlerimi kapatıyorum ve kızıma sıkıca sarılıyorum. Kucağımda hıçkırıyor ve ağlıyor. Onunla birlikte ağlamak istiyorum. Tanrım, ona acı çektiirme. Lütfen çabuk olsun. Bir tıkırtı duyuyorum ve sertçe yutkunuyorum. *Lütfen, Christian...* Konuşmak için titreyerek nefes alıyorum, ona bakıyorum ve silahı bize doğrultmadığını fark ediyorum. Söküyordu. *Ne?* Bana ters ters bakıyor ve büyük çocuklar gibi oynayamadığımla ilgili alaycı bir şeyler söylüyor.

Hiç istemedim. Sadece bir hayat istedim!

Kapıyı açıp silahımı görüş alanımdan uzağa fırlattığında buz gibi rüzgâr bir anda odaya doluyor. Kapıyı hava koşullarına karşı zorlayarak kapatıyor ve bir an için kapıya yaslanıp beni izliyor. O hareket edip benden uzaklaştığında, ben de hareket ediyorum. Bu bir içgüdü gibi. Eğer tetikte değilse, onu yaralamaya çalışabilirim.

Ama öyle. Sürekli olarak. Yaptığım şeyin bir santimini bile kaçırmıyor ve yaralarını

incelemesini izlerken hareket etmekten kaçınmak ve Cecilia kucağında sessizce oturmak zorunda kalıyorum. Bir kükreme ile

Korkudan midemi bulandırıyor, bıçağı çıkarıyor. O kadar iğrenç görünüyor ki zar zor izleyebiliyorum ve Cece'nin başını bir an için başka yöne çeviriyorum. Elimde kıpırdanıyor, yine ağlıyor.

Ben yaptım... Daha iyi nişan almalıydım.

Kızımı başından öpüyorum ve her şeyin yolunda olduğunu, korkulacak bir şey olmadığını fısıldıyorum. *Lütfen, Tanrım, gerçek olsun.* En azından onun için. Benim için acı olacak, daha fazla acı, bunu biliyorum. Şimdiye kadar yaptığı tek şey bu. Beni incitmek. Ve eğer bizi arıyorsa... beni arıyorsa... Bu çok korkunç. Ona daha sıkı sarılıyorum ve bize doğru yaklaştığında duvara çarpana kadar geri çekiliyorum. Oldukça kötü topallıyordu. Yüzündeki ifade kapalı ve ondan hiçbir şey okuyamıyorum.

"Lütfen," diye mırıldandım.

"Lütfen ne?" diye
hırlıyor. "Lütfen ona
zarar verme."

Alay ediyor ve kalbim bir taş gibi batıyor. Sonra gülümsüyor. Ona doğru. Ve gözleri korkutucu soğukluğuyla bana dönmeden önce bir anlığına değişiyor. "Aklından bile geçirme."

"Ple..." *Ne?* "Sen... oh." *Sen yapmaz mıydın?* "Buna inanmakta zorlanıyorum," diye alay ediyorum.

"Peki neden?" diye soruyor, kaşlarını kaldırıyor, çenesinin yan tarafındaki bir kas bir kasılıyor bir açılıyor.

"Ol... çünkü sen... yapıyorsun." Sertçe yutkunuyorum. Onunla konuşmak istemiyorum. Yaptığı şeylerden bahsetmek istemiyorum, bunu düşünmek bile çok acı veriyor. Ama o burada ve başka seçeneğim yok. "İnsanları incitiyorsun..."

Bana bakarken dudakları kıvrılıyor. "Doğru," diyor bir süre sonra. "Öyle. Ama ona zarar vermeyeceğim. Tanrı aşkına, o benim çocuğum. Ne kadar ucube olduğumu düşünüyorsun?"

Sen bilemezsin! "I-" Cecilia'nın eli çenemi okşamak için yaklaştığında konsantrasyonum bozuldu.

"Anne, am angwy."

Tehditkâr gözyaşlarına karşı gülümsemeye çalışıyorum. "Evet tatlım, adam kızgın ama sorun yok.

Kötü bir şey olmayacak."

Başını sallıyor. "Angwy." Kaşlarımı çatıyorum. Karnını okşuyor.

"Eatballs." "Sen... oh!"

Kafamı kaldırdığımda Christian önümüze çömelmiş, sol bacağını uzatmıştı. "Ne?" diyor, pek de dostça olmayan bir sesle.

"Ben... o... onun yemek yemesi gerekiyor," diyorum onun yakınlığından çekinerek.

Bakışları benden ona ve sonra tekrar bana kayıyor. "Öyleyse besle onu." Omuz silkiyor ve ayağa kalkıp bana bakıyor.

Anlayabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekiyor. Dudaklarımı yalıyorum, ayağa kalkıp onu yere bırakırken temkinli bir şekilde ona bakıyorum. Ayak bileğim bir acı saplanıyor.

Bizi mutfağa kadar takip ediyor ve sonra orada öylece duruyor, kapının pervazına yaslanmış bir gölge gibi.

"Bizi bir saniye yalnız bırakamaz mısın?" diye hırlıyorum. "Beni geriyorsun." Ve bu doğru.

Dondurulmuş köfte ve makarnaları tezgâha koyarken ellerim titriyor.

Homurdanıyor. "Seni mutfak aletleriyle bile yalnız bırakamazdım, değil mi?"

Yanaklarım kızarıyor ve cevap vermeyi reddediyorum. Ağır tavayı tehlikeli bir şekilde sağ ayağımın yakınına düşürüyorum ve sonra tencereyle o kadar çok oynuyorum ki neredeyse onu da düşürüyorum. Bakışları sırtımda delikler açıyor ve kalbim göğüs kafesimin içine çarpıyor. Cece'ye beklerken çiğnemesi için bir parça ekmek veriyorum. Çatal ve kaşığıyla oynuyor ve bu kadar etkilenmemiş görünmesi beni mutlu ediyor.

Ben değilim.

"Birazını ben de kullanabilirim," diyor aniden.

Ne? Bu cesarete inanamıyorum. "Middlebro'da bir lokanta var," diye mırıldandım.

"Denedim, berbat."

"O zaman aç kal," diye hırlıyorum.

"Yemek yemem lazım Ker ve istesen de istemesen de yiyeceğim. Al." Sesi sakın.

Benimki değil. Ona doğru döndüğümde yanaklarım yanıyor. "Yemeğimi yemene izin vermeyeceğim! Eğer acıktıysan, buradan çıkıp kasabaya geri dönmenin yolunu biliyorsun."

"Bunun için kavga etmeyeceğim-"

"Bu bir ilk olurdu."

"Şu anda buradayım ve bana yiyecek bir şeyler vereceksin." "Siktir git," diyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Neydi o?" Bir adım daha yaklaşıyor ve ben kaskatı kesiliyorum, kaynayan suyu bir çatalla yoğun bir şekilde karıştırıyorum, içine tuz koyup koymadığımı hatırlayamıyorum.

"Zaten ne istersen alacaksın, değil mi? Her zaman yaptığın şey bu." "Her zaman yaptığım şey, ha?" Daha da yaklaşıyor. Tüm omurgam neredeyse acı verici bir şekilde karıncalanıyor.

Onun varlığıyla sanki derim büzüşüyor. Tencerenin sapındaki elim, parmak eklemlerim beyazlayana kadar daha da sıkılıyor. Sıcak buhara ve altındaki kabarcıklara bakıyorum. *Yapabilirdim* - yanımda bir şey hissettiğimde bu düşünceyi sonuna kadar düşünemedim bile. Bakmak için hamle yapıyorum ama kulağımda onun alçak sesini duyunca donup kalıyorum.

"Bırak o kolu. Ne düşündüğünü biliyorum ama tekrar düşün. Ben senden daha hızlı ve güçlüyüm bebeğim, kendini istemediğin bir yerde bulursun."

Silahı bıraktığımda eklemlerim çatırdıyor. Sonra yan tarafıma bakıyorum ve elinde bir bıçak olduğunu fark ediyorum. Bakışlarım Cecilia'ya yöneliyor ama o hiçbir şey görmemiş ve gergin atmosferin farkında değilmiş gibi görünüyor.

"Lütfen, kaldır şunu," diye fısıldıyorum.

Yumurta saati bip sesi çıkarıyor ve ikimiz de sıçırıyoruz. Şiddetle titreyen ellerimle kızım için küçük bir yemek hazırlıyorum. Christian bir adım geri çekildi ve her hareketimi takip ediyor. Ona bir bakış atma riskini göze alıyorum. Beyaz gömleği siyahımsı kırmızıya boyanmış ve sol kolunun

her tarafı parlıyor. "Kanaman var," diye mırıldanıyorum.

Başını çevirip dağınıklığa bakıyor. "Evet. Beni bıçakladın."

Yine de durdurmak için herhangi bir girişimde bulunmadığında, kendime engel olamıyorum. "*Tanrı aşkına, temizle şunu!*"

Sırıttırıyor. "Neden, Ker, bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Yerlerimi kirletiyorsun ve bu beni rahatsız ediyor," diye hırslıyorum. Gerçekten de öyle. Sadece varlığı bile evimi kirletti, ama sol eli taze kanla sıırılsıklam ve damlıyor, altındaki ahşap zemine koyu kırmızı sıçırıyor. Temizlemek için zahmet etmeyeceğimi zaten biliyorum. Fırsatını bulur bulmaz evi terk edeceğimi ve bir daha asla dönmeyeceğimi biliyorum. Asla. *Eğer şansım olursa.*

Christian yan tarafına bakıyor ve yüzü buruÇuyor. Sonra sağ eliyle gömleğinin düğmelerini açmaya baÇlıyor ve ben baÇımı çeviriyorum, ağzım aniden kuruyor. Ona duyduğum o hiç unutulmamıÇ, köklü özlem, geniÇ göğsünü gördüğümde aniden alevleniyor ve midemi sıkıÇtırıyor. Bu nasıl, *nasıl* olabilir? Şimdi bile mi?

Cecilia kargaşanın ortasında gelip elimi tuttu ve beni ürküttü. Aklım Kanada'da bile değildi ama o beni bir anda geri çekti.

"Git onu besle," diye mırıldanıyor gömleğini çıkarırken. Tezgâhtan bir havlu alır ve yaraya bastırır. "Ben kendim bir şeyler yaparım."

Bakışlarına karşılık vermeyi reddediyorum ve onu bir kalçamdan tutup kaldırıyorum, tabağı diğer elimde, kalbim neredeyse göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atarken rahat bir nefes alarak küçük odadan çıkıyorum.

Tabakları bıraktığımda bakışlarım odanın köşesinde duvara monte edilmiş telefona takılıyor. Burada telefonlar çekmiyor, o yüzden sabit hat kullanıyorum. Beni izlemediği zamanlarda sadece birkaç saniyeye ihtiyacım var.

Christian'ın kafası baktığım yöne döndüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Siktir. Siktir. Siktir.*

Alaycı bir tavırla oraya doğru yürüdü, fişi prizden çıkardı ve yere bıraktı. Bana dönüp elini uzatırken gözleri simsiyahtı.

"Hücre."

Nefes nefese dudaklarımı yalıyorum. "Benim yok." Yalan o kadar hızlı geldi ki üzerinde düşünmedim bile. "Bana yalan söyleme."

Başımı sallıyorum. "Dürüstçe."

Diğer elini yarasına bastırırken dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Hiç havamda değilim. Onu bana ver, yoksa burayı paramparça ederim, Ker."

Ayak bileğim acıyla kıvranarak ön kapıya doğru topallayıp ceketimi ararken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Sonra dışarıda olduğunu hatırladım. İçeri girmeden önce düşürmüştüm. Pencereden dışarı bakıyorum, yağmur pencereye çarpıyor.

"Bu... Bu benim ceketimin içinde. Dışarıda."

Bakışlarımı takip ediyor, adımlarını odaya doğru atıyor ve kapıyı iterek açıyor. Rüzgâr uzun siyah saçlarını yırtıp yüzüne doğru savuruyor. Kapıyı tekrar kapatmaya zorluyor. "Siktir et. Bu iş

       o zaman. Bilgisayarın var mı? Dış dünyayla iletişim kurmanın başka bir yolu var mı?"

Bir elimi duvara dayayıp destek alarak masaya geri dönerken ona temkinli bir şekilde bakıyorum. "Benim bir

dizüstü bilgisayar, ama Wi-Fi yok. Issız bir yerdeyiz. Burada hiçbir şey çalışmıyor."

"Bunun gerçekten farkındayım. Buraya yerleştiğine inanamıyorum. Şehir kızı."

Elleriyle makarna yiyen Cece'nin yanına oturuyorum, ilgiyle aramıza bakıyor. "Kendimce sebeplerim vardı," diye mırıldanıyorum.

Christian yanımıza geliyor, elini yüzüme götürüyor, başparmağıyla yanaklarımdaki ıslaklığı okuyor. O kadar gerildim ki, içimde bir şeylerin kırılacağını sandım.

"Evet. Boş ver."

Dönüyor ve koltuğa doğru gidiyor, aramızdaki çatırdayan enerji aramızdaki mesafeye rağmen hiç azalmıyor. Ona bakmamaya çalışıyorum, ama sanki içinde bir mıknatıs var, gözlerimi tekrar tekrar geri çekiyor ve her seferinde onun okunamayan bakışlarıyla çarpışıyorum.

Sonunda odağımı burada olma sebebimize geri getirmeyi başardım. Masum kızıma. Sandalyeyi çekip sırtımı ona dönmekten önce son bir kez Christian'a bakıyorum. Ne pahasına olursa olsun onu koruyacağım. Yapamayacağım hiçbir şey yok.

Hiçbir şey.

Bölüm 24

Hristiyan

[Koltukta sessizce oturmuş, acıyı bastırmak için dişlerimi sıkmış, Kerry'nin kızımızı beslemesini ve ardından yirmi dakikalığına yatak odasına gidip ufaklığı yatırmasını izliyorum.

Kerry'nin daha sonra dışarı çıkması beni çok şaşırttı. Orada barikat kuracağını düşünmüştüm. Ama eminim bana göz kulak olma ihtiyacı hissediyordur. Dikkatle kanepeye oturup gözlerini bana dikerken bakışları acı verici bir şekilde karanlık ve duygulardan yoksun.

Vücudum bir süredir bana bağıyor ve ben de zamanımı bekliyordum. Sıcak su ve sabunla biraz kaliteli zaman geçirmeliyim. Gömleğimi temizlemem, yarama bakmam, saçımdaki kurumuş kanı temizlemem ve dizimle ilgilenmem gerekiyor. O evde serbestçe dolaşırken bunları yapmamın imkanı yok.

"Yapmam gereken şeyler var. Seni bağlamam gerekecek, Kerry. Nerede yapmamı tercih edersin?"

Koltuktan zıplayarak kalkarken yüzündeki yorgunluk ifadesi kayboluyor ve yerini neredeyse kokusunu alabileceğim kadar güçlü bir korkuya bırakıyor. "*Ne oldu?* Bekle! Hayır! *Asla!*" diye bağıyor. O kadar güçlü bir şekilde ayağa kalktı ki, hâlâ rastgele bir blues çalan CD aksadı.

Benden kaçmaya çalışıyor, ben de müdahale etmek zorunda kalıyorum ve sağlam kolumla belini kavıyorum. "Benimle kavga edersen canını yakmaktan çekinmem," diye kulağına tıslıyorum. "İnan bana yaparım, ama niyetim bu değil, bu yüzden sadece güzelce oyna ve iyi bir kız ol." Onu sabit tutmanın verdiği acıyla nefes nefese kalıyorum ve irkiliyorum. Omzum daha da ıslanıyor, sıcak kan kolum boyunca akıyor.

Kıvrınarak ve hırlayarak başını yüzüme çarpmaya çalışıyor. Uzuvarları her yerde ve ben çok zayıf olduğumu fark ediyorum. Onu tutamayacağım ve bu işe yaramayacak. Onu sertçe itiyorum ve kanepeye düşüyor, sonra ben de ona çarpıyorum.

"Kibar olmaya çalışıyordum," diye homurdandım. Üzerine oturarak onu yerde kalmaya zorladıktan sonra sağ elimle ağzını ve burnunu kapatıyorum. Elimi ince boğazına dolayabilir ve

sıkabilirdim. Muhtemelen parmaklarım her tarafa sığardı. Bu daha kolay olurdu. Aynı zamanda uğursuz, acımasız ve

Aynı sonuca ulaşmak için çok daha acı verici ve zarar verici bir yol var ve nedense acı çekmeye hiç niyetim yok.

Başını eğmeye çalışıp sallarken ve bacaklarını arkamdan tekmelerken nefes almasına izin vermem için sözsüzce yalvarırken gözleri genişliyor ve gözyaşlarıyla doluyor, ama boşuna. Beni üzerinden atma çabalarına bakıyorum. Yaralı ve zayıf olsam bile bu benim için kolay; ne yaptığımı biliyorum ve bu iş iki şekilde sonuçlanacak: Ya boyun egecek ve nefes alacak ya da oksijensizlikten bayılacak.

Ona şüpheyiyle yaklaşmaya karar verdim.

Burnunun dibine kadar yaklaşarak panik içindeki bakışlarını yakalıyorum. "Nefes almana izin verebilirim tatlım, ama sonra bunu benim yöntemimle yapacağız. Anladın mı?"

Tekrar tekrar başını sallarken göğsü inip kalkıyor.

"Aferin kızıma."

Bırakıyorum ve gözlerinin kenarından yaşlar süzülürken dudaklarının arasından bir dizi kelime dökülmeye başlamadan önce uzun bir hırıltıyla nefes alıyor.

"Ch-Christian... Lütfen beni öldürme. Lütfen öldürme. Cecilia'nın bana ihtiyacı var, ben onun annesiyim ve o çok küçük. Bana ne yapacağın gerçekten umurumda değil ama lütfen beni öldürme ve lütfen onu benden alma, lütfen Chr-" Sesi sonunda kesiliyor ve hıçkırıklara boğuluyor.

Onu bağlamak için etrafta bir şeyler ararken, göğsünden çıkarmasını sabırla bekliyorum. O sustuğunda kemerimi açıp belimden çekiyorum.

Başını kaldırıyor ve gözleri kemerle benim aramda gidip gelirken daha fazla gözyaşı döküyor.

Kaşlarını çatarak ona, sonra da kemere bakıyorum ve bunu anlamam bir anımı alıyor. Lanet olsun, ona tecavüz edeceğimi mi düşünüyor? Hiçbir şey aklımdan daha uzak olamazdı. Şimdi. Her zaman. Sert bir aşık olabilirim ama tecavüz etmem.

"Ker, Ker... Ben... Ben..." *Hay sikeyim!* "Seni bağlayacağım. Sadece bu kadar. Tamam mı? Yarama bakıp temizlenmem gerek ve bana karşı komplo kurmayacağın konusunda sana güvenmiyorum. Anlaştık mı? Başka bir şey olmayacak."

Perişan görünüyor ama başını sallıyor.

"Ellerini arkaya koy." Ayağa kalkıyorum ve dönmesine izin veriyorum, sonra kemeri bileklerine doluyorum ve kurtulamayana kadar çekiyorum.

"Christian," diye

fısıldıyor. Duruyorum ve

ona bakıyorum. "Lütfen

onu götürme."

Bir an ona baktım. Yapmayacağıma dair ona güvence verebilirim ama yapmam. Ben söz vermem. Ve muhtemelen kaldıracı ihtiyacım var.

"Bana bir çarşaf

lazım." "Chris-"

"Bir arşaf, Kerry. Hemen!" Dişlerimi sıkıyorum. Her zaman benimle kavga ediyor.

Uzak duvarın dibinde duran dolaba doğru başını sallarken alt dudağı titriyor. Bir iniltiyle doğrulup topallayarak yanına gidiyorum ve hepsi özenle düzenlenmiş giysi, havlu ve nevresim yığınlarıyla karşılaşıyorum. Raftan tertemiz, bembeyaz bir çarşaf kapıp kanepeye dönerken onu açıyorum. Yapmak üzere olduğum şey neredeyse suç sayılır.

Kerry yüzümle ellerim arasına bakıyor. "Sen ne-"

Kumaştan uzun şeritler koparmaya başladığımda gözleri açılıyor ve noktaları birleştiriyor. Kanlı ellerim çarşafın üzerinde kırmızı çizgiler bırakıyor ve ellerini ve ayaklarını birbirine bağlamaya başladığımda neredeyse utaniyorum. Ayak bileklerine çember çizdiğimde Kerry inliyor ama bir daha konuşmuyor.

Kerry

Cevap vermedi!

Banyoya giderken arkasından bakıyorum. Kapıyı neredeyse kapatıyor, sadece bir aralık bırakıyor. Kıpırdanarak çaresizce bağlarımı çözmeye çalışıyorum ama belli ki bunu daha önce de yapmış ve en ufak bir gevşeme bile olmuyor. Bunun yerine minderlerin üzerinde en az rahatsız edici pozisyonu bulmaya çalışıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Çok yorgunum. Eğer reddetmezsem uyku beni kolayca ele geçirebilir. Ne zaman bu kadar yoruludum? Cece'nin yatak odasından gelen hafif horultusunu dinlemeye çalışıyorum ama banyoda akan suyun sesi diğer tüm sesleri bastırıyor, tıpkı onun buradaki varlığının düşüncelerimi bastırması gibi. Tutarlı düşünemiyorum, zihnim de bedenim kadar bağlı ve ne yapacağımı, bizi nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Elimden geleni yaptım. Saklanarak, ama o bizi buldu. Kafasına vurup bıçaklamaya çalıştım ama o yaşıyor.

Önce Christian'ın banyodaki işini bitirdiğini düşünüyorum, ama sonra ön kapının dışından gelen kazıma sesini duyuyorum ve ardından tereddütlü bir şekilde kapı çalınıyor.

Biri kapımı çalıyor!

Az önceki uyuşukluğum bir saniyeden kısa bir süre içinde kayboluyor ve banyoya bakıyorum. Su hâlâ akıyor ve kapı kapalı. Kalbim çılgınca çarpıyor. *Kurtar bizi! Lütfen kurtarın! Kim olursanız olun!*

"Kerry?" Ses alçak, erkek, titriyor.

Ray! Oh, Ray! Sanırım seni seviyorum!

"Yardım edin," diyorum, çok yüksek sesle değil, bakışlarım banyo kapısı ile ön kapı arasında gidip geliyor. Sertçe yutkunuyorum, adrenalin yine damarlarımda dolaşıyor. *Yüce Tanrım, duy beni!*

"Kerry, orada mısın?"

"Ray, yardım et. Bize yardım et!" Biraz daha yüksek sesle, sesimin şiddetli fırtınada kulaklarına

ulaşacak kadar güçlü olduğunu ama Christian'ı uyaracak kadar yüksek olmadığını umarak söylüyorum. Dondum kaldım, hafifçe döndüğünde kapı koluna bakıyorum. *Lütfen, kilitli olmasın! Kilitli* olup olmadığını hatırlayamıyorum. "Buradayım, Ray," diyorum.

tekrar banyo kapısına dehşetle baktı. "Yardım edin!"

Bir tıkırtı beni sarsıyor. Banyonun kapısı açılıp Christian aniden belirdiğinde inliyorum, tüm açıklığı dolduruyor, gömleği ıslak, açık, pantolonunun üst düğmesi çözülmüŖ. Pantolon kalçalarından sarkıyor, yırtık karın kaslarını ve bel bandının altında kaybolan bir tutam saçı ortaya çıkarıyor.

Ağzım kurudu. Yalvarırcasına başımı sallıyorum.

Christian ellerini üzerinde kan izleri olan bir havluya silerek odaya doğru yürüyor. "Kim var orada?" diye bağılıyor ve kapıya odaklanmadan önce bana bir bakış fırlatıyor.

Çılgılık atmak için nefes alıyorum. Ray'e kaçmasını, buradan defolup gitmesini haykırmak için, ama Christian ben daha ağzımı açamadan üzerime atlıyor ve avucunu dudaklarıma bastırıyor.

"Ben... Ben Ray..." diyor kapının dışından. "Lütfen içeri girebilir miyim, Kerry? Hava çok rüzgarlı ve..."

"Bir dakika," diye bağılıyor Christian, sonra siyah gözlerini benimkilere dikeyor. "Şişko mu? Lanet olası dükkân sahibi mi? Onun burada ne işi var? Genelde gelir mi?"

Başımı sallıyorum, konuşmaya, ona bir şey yapmamasını söylemeye çalışıyorum, ama tek çıkan onun sıcak, güçlü eline karşı boğuk iniltiler oluyor.

Christian beni işaret ediyor. "Tek kelime etme.

Beni duyuyor musun?" Başımı sallıyorum, kalbim çarpıyor, zihnim dönüyor.

"Bir dakika, Ray!" diye bağılıyor Christian, sonra elini ağzımdan çekip beni çözmeye bağılıyor. "Kasaba halkının hayatına değer veriyor musun?"

Kaşlarımlı çatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Güzel. O zaman sen ve ben küçük bir gösteri yapacağız."

"Ne?" Fısıldıyorum, gözlerim onunla kapı arasında gidip geliyor.

"Ben senin uzun zamandır kayıp olan kocanım, tatlım. Ve geri döndüğüm için *çok* mutlusun, değil mi? Geçmişimize bakarsak çok da zor olmasa gerek." Sırıttıyor ve çarşafın son şeridini de kaldırıp kalçama bir şaplak atıyor. "Ayağa kalk, tatlım."

"Kerry?" diye bağıtır Ray.

"Sadece giyiniyorum," diye bağılıyor Christian. "*gimdi*," diye alçak sesle benim için homurdanıyor ve beni harekete geçiriyor.

İnleyerek doğruluyorum, gergin kaslarım ağrıyor. Christian elimi tutuyor ve beni yukarı çekiyor. Geri çekiliyorum, ama o buna izin vermiyor.

"Şimdi oyna tatlım, hayatının gösterisini yap ve arkadaşını kurtar. Bunu daha önce de yaptın. İçinde olduğunu biliyorum." Beni kendine çekti, bir kez daha süzdü, darmadağınık halimi görünce dudak büktü. "Eh, bu kadar yeter."

Christian kolu indirip kapıyı açıyor, güçlü bir rüzgâr hemen nefesimizi kesiyor. DıŖarıda

kızarmıŒ bir Ray duruyor, baŒında kalın bir kürk var, sadece açık mavi gözleri ve yuvarlak burnu görünüyor. Ağır vücudu kocaman bir kışlık paltonun altında saklı.

Hayatımda gördüğüm en güzel manzara. Umut, göğsümden bir ışık huzmesi gibi fırlıyor.

"Bu... bu sen misin?" diye kekeleyerek Christian'a bakar.

Christian neÇeyle, "Etten kemikten," diyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor. Vücudumdaki her hücre onun yakınlığı için çığlık atıyor, ona dokunan her ten parçasının aÇırısı farkında. Belime doladığı güçlü kolu bir tehdit gibi. Uslu dur, yoksa.

"Kerry?" diyor şaşkın Ray. "Ben, eh... Moteldeki Bethy bana... yabancıyı... aramaya gitmemi söyledi. Kaybolduğunu..." Gözleri önce Christian'a, sonra tekrar bana kaydı. "Sen iyi misin? "

Cesur, cesur Ray.

"Bu benim kocam," diyorum titreyerek, sesim zar zor çıkıyor. "O... o sadece biraz ziyarete geldi." Gözlerim ona noktaları birleştirmesi, *lütfe*n tehlikeyi anlaması, *lütfe*n taciz içeren ilişkimden kaçmakla ilgili söylediklerimi hatırlaması için yalvarıyor.

"Çok nazıksınız. Ama ben hiç kaybolmadım. Tam da olmam gereken yerdeyim. Sadece güzel karımı ziyaret ediyorum, değil mi tatlım?" Christian eğildi ve dudağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Şiddetle geri çekiliyorum, dokunuşu dudaklarımı yakıyor. Ağzını kulağıma dayadı. "Eğer arkadaşının yaÇamasını istiyorsan, uyumlu ol, tatlım."

Sarsılıyorum ve zoraki bir gülümsemeye zorluyorum. "Burada olduğu için çok mutluyum." Sesim robotik geliyor. Hiç de inandırıcı değil. Göğsüm endişeyle sıkışıyor. *Lütfe*n Ray, *lütfe*n anla. *Lütfe*n, *lütfe*n, *lütfe*n git. Eve git ve polisleri ara.

"Buraya gelmek için onca zahmete katlanmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Artık yalnız kalmak istiyoruz. Anladığınızdan eminim."

Christian'ın sesi tehlike doludur, gizli tehdit o kadar ölümcüldür ki Ray bile bunu anlamıÇ gibidir. Arkasına, savrulan dallara ve yapraklara doğru bakar.

"Ben... Eh... iyiyim." Gözle görülür bir şekilde soluklaşıyor, kekeliyor, yüzüne kederli bir ifade yerleşiyor. "Görüşürüz, bayan."

"Güle güle, Ray." Christian kapıyı yüzüne kapattı ve bana döndü. "Harika oyunculuk," diye alay ediyor, "her zamanki gibi."

Kurtulmak için çekiyorum, o da bana izin veriyor. "Ne zaman rol yaptım?" Hırlıyorum. Ağzı buruşuyor, sonra başıyla kanepeyi işaret ediyor. "Kravatına geri dön, aşkım." "Hayır." Düşüncesi bile dizlerimin bağını çözüyor. "Hayır, lütfen."

Christian ensemden tutup beni yönlendiriyor. "Sana hiçbir bok için güvenmiyorum. Kanepeye geri dön." Beni tekrar bağlayıp banyoya girdiğinde içimden bir Çeyler ölüyor. O küçük umut ışığı söndü. Ray'in anlayacağını sanmıyorum. Bu canavardan kaçmayacağım.

Bölüm 25

Kerry

Abanyoya girer girmez, kurtulmak için çabalamaya başladım. Acele edersem Ray'i hala yakalayabilir miyim? Ona polisi aramasını söyleyebilir miyim? Terliyorum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Kemerindeki kanlı deri. Dönüyorum, dönüyorum ve sonunda bir çığlık atarak kanepeden düşüyorum, göğsümü sehpanın köşesine çarpıyorum ve daha iyi günler görmüş tozlu kırmızı bir halıya yüzüstü düşüyorum.

Nefesim kesiliyor ve keskin bir acıyla soluk soluğa kalıyorum. Tanrım, umarım bir kaburgamı kırmamışımdır. İnleyerek, bağırmamak için dudağımı ısırıyorum ve bu kargaşanın Cecilia'yı uyandırmamasını umuyorum.

Gözyaşlarım damlamaya devam ettikçe halı yanağımın altında ıslanıyor. Eski çorap kokuyor. Banyo kapısı açılıyor ve adımlar bana yaklaşıyor, döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırıyor. Başımı çevirdiğimde kendimi bir çift çıplak ayağa bakarken buluyorum. Koyu renk pantolon giymiş bir çift bacağa bağlılar, gerisini göremiyorum çünkü açığı doğru ayarlamak için başımı yeterince kaldıramıyorum. Zaten ona bakmak isteyecek kadar önemsedığimi de söyleyemem. Konuşmuyor ve bir süre sonra nihayet delirdiğimi düşünmeye başlıyorum. Burada, yüzümden birkaç santim uzakta duran bir adam *var*. Başımı kaldırıyorum ve daha yukarı bakmak için zorluyorum. Ben deli değilim. Adam burada.

Sonunda, bir iniltiyle önümde çömeliyor ve neredeyse, neredeyse bunun doğru olduğunu, duyularımın beni yanıltmadığını görerek rahatlıyorum. Becerikli parmaklar ellerimi ayaklarıma bağlayan düğümleri çözmeye başlıyor. "Kerry," diyor üstümde havada süzülen bir ses. "Yatağa gitmeliyiz." Sesi yorgun, hırıltılı... yaşlı. Sesi yaşlı geliyor.

"Seninle yatmayacağım," diye cevap veriyorum düşünmeden. Ama bu doğru. Doğru ve bu konuda ne diyeceği umurumda değil.

Masayı yana itiyor ve beni sırt üstü çeviriyor. Gözleri karanlık dipsiz bataklıklar gibi, parmakları bataklık, dokunuşu beni bütünüyle yutan derinliklere çekiyor, ölen bir güneş, bir kara delik gibi. *Beni içine çekme! Orada yaşayamam! Kim yaşayabilir ki?*

"Evet," diyor yorgun bir sesle. "Bunu anlıyorum."

Ayaklarımı zar zor hissediyorum ve kollarımı kaldıramıyorum. Çok ağırlar. Denemek bile umurumda değil. Nasıl olsa bizi öldürecek. Ne anlamı var ki?

"Kalk, Ker," dedi. "Devam et." Sesi şimdi biraz daha keskin, daha az yaşlı ama yine de yorgun. Hareket etmediğimde, kollarının sırtımın ve kalçalarımın altından geçtiğini hissediyorum ve sonra beni göğsüne sararken tavan hızla yaklaşıyor. Başım dönüyor. Hatırladığım gibi kokuyor. Eskiden ceketini koklar, özünü içime çekerdim. Hatırlamak istemiyorum. Onun yerine sol omzuna odaklanıyorum. Orada, yan tarafında, biraz arkasına doğru açık bir yara var. Dövmeli ejderhasını uyluklarından birine saplamıştım. Hala biraz kanıyor. Beni yatağıma bıraktığında sıçradım.

"Biraz uyu," diye mırıldanıyor.

Yatak odamdan çıkıp gözden kaybolurken arkasından bakıyorum. Sonra kapı neredeyse tamamen kapanıyor ve sanki ağır bir mobilya parçası taşınıyormuş gibi bir ses duyuyorum. Gözlerim sulanana kadar kapı ile çerçeve arasındaki dar aralığa bakıyorum ve gözümü kırpmadığımı fark ediyorum. Kollarım hala çok ağır. Hareket ettirdiğimde karıncalanıyor ve ağrıyorlar. Cecilia'nın beşiğini yaklaştırarak rahatlamış bedenini kaldırıyorum, kaburgalarım itiraz edince irkiliyorum ve sırtı göğsüme gelecek şekilde ona sokuluyorum. Kokusu harika, pudramsı, temiz. Masum. Boynundaki deri çok ama çok yumuşak. Nefesleri düzgün ve rahatlatıcı. En azından endişeli değil. Bu iyi bir şey. Tüm vücudum ağrıyor. Sonunda hissetmeye başladığımda, daha önce ayakta durabildiğime inanmak zor. Ayak bileğim acıyla zonkluyor ve aldığım her nefes göğsümün sol tarafındaki bir bölgeye acı dalgaları gönderiyor. Acı biraz kendime gelmemi sağlıyor. Kendimi kaybetmeye izin veremem. Kontrolü ele geçirmesine izin veremem. Önemli olan şeye odaklanmalıyım.

Bizi buradan çıkarıyor.

Neden beni aradı? Bizi mi? Eskiden olduğum Kerry'yi bir daha asla birbirini bulamayacak küçük parçalara ayırmış olması onun için yeterli değil mi? Gelip bana işkence etmeye devam etmek zorunda mı? Ben onun için neyim?

Neden ben?

Buradan çıkmam *lazım*. Mümkün olduğunca çabuk gitmeliyiz.

Aniden bana zarar vermeye ya da beni öldürmeye karar verip Cecilia'yı almayacağına güvenmiyorum. Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor ve kendimi tamamen çaresiz hissediyorum, burada kendi yatak odamda kilitliyim ve o kapının diğer tarafında. Onu sürekli gözümün önünde görüyorum: çok dürüst ve tatlı görünebilen ve sonra bir saniye içinde buz gibi soğuyan kahverengi gözleri.

Onu anlamıyorum.

Ona ulaşmanın bir yolu var *mi*? Böyle bir adamın içinde var olması gereken karanlığı aşmanın? Belki de bizi yalnız bırakmasını ve kazanacak bir şey olmadığını, sadece hepimizin kaybedeceğini anlamasını sağlamak için. Ürperiyorum. Bu pek olası değil ve olabilecek tek şey benim de o uçuruma çekilmem olur.

Eğer zaten orada değilsem? Belki de çok uzun zamandır oradayımdır?

Dönüp duruyorum, sonunda bebeğimi kendi yatağına geri götürmek zorunda kalıyorum çünkü inliyor ve itiraz etmeye başlıyor.

Ve uyuyamıyorum.

Çarşafıma ve battaniyelerime dolanıyorum ve onları düzeltmek için baştan başlamak zorunda kalıyorum. Ve sonra kendimi tekrar dağınık bir bohçaya sarmam uzun sürmüyor. Tüm vücudum bana bağıyor. O dışarıda. Sadece birkaç metre ötede, kapının diğer tarafında uyuyor!

Bu bir kabus.

Ayağa kalkıp küçük odada volta atmaya başlıyorum ve hemen bütün akşam unuttuğum bedensel ihtiyaçlarımı hissediyorum. Midem inliyor ve saatlerce reddedilmeyi protesto ediyor, dilim zımpara kağıdı gibi hissediyor ve umutsuzca işemem gerekiyor. Ne yapacağımı şaşırılmış durumdayım. Yan masadaki küçük lambayı açıyorum ve oda sıcak sarı bir ışıkla yılanıyor. Etrafımda kullanabileceğim bir kutu ya da kase arıyorum ama burada yastık, battaniye ve kitaptan başka bir şey yok. Rahat şeyler. İşe yaramaz şeyler. Başka bir hayat için yapılmış eşyalar. Onu geçmek zorunda olduğumu düşündüğümde bile içimde panik yükseliyor.

Ya uyanmazsa? Ya o kadar yorgunsa ki, yanından sessizce geçerseniz bile uyuyacaksa?

Düşündükçe nabzım hızlanıyor ama Cece'yi getirme riskini göze alıp dışarı çıkmaya çalışacak kadar emin değilim. Sadece tuvalete gitmek istiyorum. Kapıyı dikkatlice itiyorum, çatlağı biraz daha açıyorum ve hemen sert bir şeye çarpıyor. Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. *Kahretsin!* Dinliyorum ama kendi kalp atışlarımdan başka bir şey duymuyorum. Sonunda bir şey söylemek zorunda kalıyorum.

"Christian?" Fısıldıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor kapının diğer tarafından.

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. "Tuvaleti kullanmam gerek." Önce bir şey yok, sonra döşeme tahtasının çatırdadığını duyuyorum.

"Bir saniye bekle." Ağır bir Çey yine zemini sıyrır ve sonra kapı ardına kadar açılır, Christian'ın uzun silueti kapıyı tamamen doldurur.

Geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Gitmem gerek," diye fısıldıyorum. Bir an bana bakıyor. "Elbette."

Arkama bakıyorum. Huzur içinde uyuyor. Sertçe yutkunuyorum. Sanki onu her görüşüm son görüşüm olacakmış gibi geliyor. Dış odadaki hava yatak odamdakinden daha soğuk ve soğuk zeminde aceleyle yürürken titriyorum. Banyo kapısını arkamdan kapatmaya çalışıyorum ama kolu içeri girip kapıyı kapatıyor.

"Sen izlerken işemem," diye hırlıyorum.

Gözleri karanlıkta parıltıyor. "Peki beni durdurmak için ne yapacaksın?"

Tüm mücadele gücüm beni terk ediyor ve duvara yaslanıyorum. Küçük banyoda üzerimde yükseliyor ama kendimi savunmak için kollarımı bile kaldıramıyorum.

"Tanrım. Sakin ol, Ker. Sadece burada keskin nesneler olmadığından emin olmam gerekiyor." Dolabı karıştırmaya başladı ve bir makas bulduğunda bir adım geri çekilip kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım oradan çıkmaya çalışmayacaksın." Pencereye doğru başını sallıyor.

"Seni kontrol *etmeyeceğim* ama gittiğini görürsem kızımı alırım." Sesi sessiz ve yumuşak ama tehdidi bıçaklarından birindeki keskin metal kadar sert.

Yanağımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyorum. "Sadece işlemem lazım," diye fısıldıyorum.

Elini kaldırıp yanağımdaki ıslaklığı sildiğinde gözlerimi kapatıyorum ve kendimi geri çekilmemek için zor tutuyorum. Sırtımı sert panellere dayamışken gidecek bir yerim yok gibi. Parmakları soğuk tenime karşı sıcak ve beklenmedik derecede yumuşak. Onun bir canavar değil de bir insan olduğunu düşündüğüm zamanların anısı içimi parçalıyor, göğsümde kızgın bir çubuk gibi bükülüyor. O kadar çok kez her şeyin farklı olmasını diledim ki.

Ne istiyorsun?

Sanırım zaten biliyorum. Sanırım ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Kapının kapanma sesini duyana kadar bir daha bakmıyorum. Önce biraz yalnız kalmalıyım.

Hristiyan

Kanepeyi kenara ittikten sonra yatak odasının kapısını açtığımda şaşırtıcı derecede rahat, hatta huzurlu görünüyor. Ancak daha yakından baktığımda, halsiz hareketlerinin zombi gibi olduğunu ve gözlerinin ifadesiz olduğunu görüyorum. İçimden bir ürperti geçiyor.

"Tuvalete gitmem gerek." Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

Tabii ya.

Koltuğa oturuyorum, kollarımı kalçalarımaya dayıyorum, sanki bana onun ne düşündüğünü ve hissettiğini söyleyecekmiş gibi bizi ayıran duvara bakıyorum. Omzum gerginlikten ağrıyor. İçerisi sessiz ve hareketsiz. Dışarıda fırtına devam ediyor. Kulübe iyi inşa edilmiş gibi görünüyor. Tıkırdamıyor bile.

Acele etmiyor. Sifon sesleri arasında uzun sessiz duraksamalar oluyor. Yine de bir an bile tereddüt etmiyorum. O içeride. Kızının iyiliğini riske atmayacaktır. Kızımızın. Sonunda menteşelerin gıcirtısını ve çıplak ayaklarının halı kaplı zeminde çıkardığı yumuşak fısıltıları duyuyorum. Ona baktım. Onu korkutmak istemiyorum ama nasıl korkutmayacağımı da bilmiyorum. Topalladığını fark ettim.

Benim gibi.

Ölü gibi yorgun
görünüyor. Benim
gibi.

Oda loş, sadece mutfak kapısından sızan küçük bir ışıkla aydınlanıyor ama yine de gözlerindeki acı dolu parıltıyı görebiliyorum. Önümde çömelip bakışlarıyla bir şeyler aradığında şaşıyorum. Ne aradığını bilmiyorum. Ona veremeyeceğimden emin olduğum bir şey.

"Eğer kendimi sana veririm... eğer buna sahip olmana izin veririm-" Sertçe yutkunuyor ve göğsünü işaret ediyor. "İstediğin bu mu? O zaman bizi yalnız bırakacak mısın?"

Kalbim tamamen sağlıksız hissettiren bir sıçrama yapıyor. Boğazımdan yukarı çıkıyor ve sonra mideme bir kaya gibi çarpıyor. *Siktir, Ker...* Tahmin ettiğim gibi. Zaten ona veremeyeceğim bir şey. Bu beni şaşırtmalı mı, şaşırtmamalı mı bilmiyorum ama onun kendini pazarlamasıyla zerre kadar ilgilenmediğimi fark ettim. Aradığım şey bu değıl.

"Ker-" Sesim kelimeleri tam olarak taşıyamıyor. "Bedenini bana sunma. Bu çok iğrenç."

"Ama..." Gözleri yaşlarla doluyor ve çenesi titriyor. "Ne istiyorsun o zaman? Nasıl-" Ayağı kalkıyor ve bir adım geri atıyor. "Bizi yalnız bırakmak için ne istiyorsun? Para mı?" Bağırıyor ama fısıltısı kısa ve duruşu sert.

"Uyumaya devam et, Ker," diyorum, iliklerime kadar yorgun bir halde. "Yapamam... Sen evdeyken olmaz."

"O yüzden uyanık kal."

Aniden gözyaşlarına boğılana kadar aramızda sessizlik oluşuyor. Bana sırtını dönüp yatak odasına doğru ilerlerken omuzları titriyor. Durumu düzeltmek için bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum ama istediğı şeyi ona veremem. Aslında, gitmek istesem bile kaçabileceğimden emin değılim. Dışarı çok rüzgarlı, düpedüz tehlikeli.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapandı. Çok küçük, çok üzgün ve yıpranmış görünüyordu. Peşinden gidip onu göğsümde ezmek için kendimle savaşmam gerekti.

Bölüm 26

Kerry

[Hala uyuyamıyorum. Onun yerine ağlıyorum. Nasıl bu kadar çok gözyaşı olabilir? Hepsi nereden geliyor?

Çılgılık odayı deldiğinde uyanıktım. Aslında uyanık değildi, sadece rüya görüyordu. Elime aldım. onu kaldırıp yanıma yatırdım. Kıvranan küçük bedeni neredeyse anında hareketsiz kalıyor. Kanepe tekrar hareket ettiğinde sarsılıyorum ve hemen ardından kapı açılıyor.

"Ne oluyor lan? Ne yapıyorsun?"

Kapı aralığındaki siyah silüete ters ters bakıyorum. "Bir şey olduğu yok," diye hırlıyorum. "Git buradan." Cece'yi biraz daha yaklaşıtıyorum ve battaniyenin ikimizi de burnumuza kadar örttüğünden emin oluyorum.

"Neden çılgılık attı?" Oda karanlık ama onun şüphesini hissedebiliyorum. Odanın içinde bir adım attığında kalp atışlarım hızlanıyor.

"Bunu hep yapar. Hiçbir şey olmadı. Uyuyor." Sesim çığ ve boğazım kuru, karanlıkta fısıldadığım kelimeleri zar zor taşıyor.

"Bunu neden yapıyor? Yani sebepsiz yere mi bağılıyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Christian, o bir bebek. Bunu yaparlar. Şimdi odamdan defol git."

Tam bunu söylerken, eskisinden biraz daha güvende hissettiğimi fark ettim. Her şeyi yaptım. Onu incittim, kötü bir şekilde.

-Hâlâ hayattayım. Ona kendimi bile teklif ettim. Sanki bir fahişenin teklifini reddetmiş gibi bana attığı tiksinti dolu bakış, üzerimi bir kir tabakası kaplamış gibi duruyor. Hâlâ ne istediğini anlayamıyorum ama artık hayatlarımıza yönelik yakın bir tehdit hissetmiyorum. Cece'ye daha sıkı sarılıyorum, yavaşça yükselip alçalan göğsüyle rahatlıyorum.

Bana ters ters bakıyor, sonra bakışları şüpheli bir şey arar gibi odada dolaşıyor. İlgilenecek bir şey bulamayınca kapıyı tekrar kapatıyor ve kanepeyi yerine itiyor. Rahatlayarak iç çektim.

Yarın. Yarın, bir şeyler düşüneceğim.

Hristiyan

Dün akşam çok kötü geçti. Ker'in ecza dolabında biraz Advil bulmamın yardımı olsa da her yerim ağrıyor. Sanki hayatım buna bağıymış gibi onlara tutunuyorum. Yaralı dizim ve omzumdaki şiddetli ağrı arasında kesinlikle öyle hissediyorum.

Beynim son günü ve geceyi değerlendirmek için fazla mesai yapıyor. Sadece birkaç saat içinde normalde bir yılda olandan çok daha fazlası oldu. Bir anlamı olan şeyler yani. Birdenbire küçük, güzel bir kızım oldu. Var olduğunu biliyordum ama *bilmiyordum*. Harika bir kız. Küçük çocuğu tanımayı çok isterim. Onu korumak istiyorum... ve sanırım ona bir iki şey öğretebilirim. Hayatta kalmak için bilmesi gereken şeyler. Annesinin bilemeyeceğinden emin olduğum şeyler. Ne kadar sert davranırsa davransın bilmek istemeyeceği şeyler.

Cecilia'nın güvende ve mutlu olmasını istiyorum ve bunu sağlamak için yanında olmak istiyorum. Ama Kerry'nin ben yanıdayken kendini güvende ya da mutlu hissetmeyeceğine dair güçlü bir his var içimde. Bu imkansız bir denklem ve benim bir çözümüm yok. Genelde ne yaptığımı çok iyi bilirim ve yön duygusundan yoksun olmak başımı döndürüyor. Karmaşık bir durum.

Hayatım ne zaman karmaşıklaştı? Ama ne zaman olduğunu biliyorum. Tam olarak ne zaman olduğunu biliyorum.

Adı Kerry Jackson. Bilmemesi gereken şeyler biliyor. Onu bul ve dışarı çıkar. En iyi yaptığın şeyi yap, Christiano.'

Battaniyenin altında dönüp duruyorum, kanepe rahatsız ve çok kısa. Kerry Jackson benden sadece birkaç adım ötede uyuyor ve sadece bu gerçek bile vicdanımı rahatsız ediyor, önceki karşılaşmalarımızı tekrar tekrar yaşamama neden oluyor. Hepsini. Tekrar ve tekrar. Hiç hoş değil. Uzun zamandır düşünmeyi reddettiğim her şey sonunda beni yakalıyor. Onu öldürmeye çalıştığım zaman.

Her şeyimi
kaybettiğimde.
Uyuyamadığıma
şaşmamalı.

O yatak odasının kapısının ardında güvenle saklanırken, ben de fırsattan istifade iki yumurta haşlıyorum ve buzdolabında bulduğum birkaç dilim jambonu kendime servis ediyorum. Ayrıca bir daha asla eskisi gibi görünmeyecek olan mahvolmuş gömleğimi de yıkiyorum ama medeniyete dönene kadar idare etmesi gerekecek.

Biz.

I.

Bilmiyorum.

Uyuyamıyorum.

Kendini bana sundu. Sanki kendini bir et parçasından başka bir şey olarak görmüyor. Onu anlamıyorum. I

bana dokunmak istemediğini düşündüm. İçimdeki arzunun seğirmesine engel olamıyorum, zihnimin arkasındaki ses beni bu fırsatı değerlendirmeye çağırıyor. Dönüp duruyorum ve sonunda battaniyeye dolanıyorum. Kendimi pis hissediyorum.

Uyku neredeyse, neredeyse yorgun bedenimi ele geçirmişti ki, acı dolu bir çığlık geceyi delip geçiyor, dışarıdaki fırtınanın sızlanmalarını ve iniltilerini bastıracak kadar yüksek. *Ne oluyor lan!* Bir saniye içinde kalkıp kanepeyi kenara ittim. Bir şeylerin peşinde. Hissediyorum. *Oradan nasıl evden çıkabilir ki?*

Yine berbat bir karşılaşmanın ardından kanepeyi yerine iterken yanaklarım ısınıyor. *"Bebekler böyle yapar. Doğru. Omzum ağrıyor ve geçici yatağıma uzanırken yorgunluktan titriyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Aptal hissetmeyi sevmiyorum. Kurtarılamayacak kadar berbat ettiğim hissi kalbimi kemirmeye devam ediyor, midemi bulandırıyor, Kerry'yi pişmanlık içinde yapmaya çalıştığımdan beri hissetmediğim bir şeyi hissetmeme neden oluyor. Ben bir canavarım. Lanet bir canavardan başka bir şey değilim.*

Burada ne halt ediyorum ben?

Kerry

Kapımız çalınıyor, bir sebepten dolayı San Francisco'ya geri döndüm, babam hayatta ama Cece de yanımda. Kapıyı açtığımda dışarıda ağlayan, acı çeken bir Christian var. Tekrar kapatmaya çalışıyorum ama beni durduruyor ve onu dışarıda bırakmamam için yalvarıyor. Cecilia koşarak geliyor, hala küçük ama konuşabiliyor ve ona baba diyor. Arkamı döndüğümde babamı elinde bir silahla görüyorum. Christian'a dönüyorum ve göğsünde dumanı tüten bir delik var. Özür dilerim, diye fısıldıyor düşmeden önce.

Ve Cece çığlık atar. Babası için. Ona veremediğim şey için.

Her zamanki konuşmalarıyla uyanıyor. Başımı yastıktan zar zor kaldırılabiliyorum. Rüya gördüğümü hatırlıyorum, demek ki sonunda biraz uyumuş olmalıyım. Sanırım rüyamda *onu* gördüm.

"Anne, baba, 'fut."

"Aç mısın, tatlım?" Başını sallıyor.

Yataktan tökezleyerek çıktığımda kot pantolon, tişört, kazak, çorap... hepsiyle uyuduğumu fark ediyorum. Yapış yapış ve kirliyim. Dün sabahtan beri dişlerimi fırçalamamışım ve karnımda şiddetli bir ağrı var, açlıktan olduğunu tahmin ediyorum, ancak hareket ettiğimde tüm vücudum protesto ettiği için bir ağrıyı diğerinden ayıramıyorum.

Küçük evimizin dışında rüzgar uğulduyor. Hiç bitecek

mi? Herhangi biri?

Hapishanemizin kapısını çaldım. Dışarıda bir kıpırtı, kanepenin hareket etmesi ve sonra aniden kapımın önünde duruyor. Gözleri ışıktan yoksun, yanakları çukur. Rüyamdaki gibi, ürpererek fark ediyorum.

"Hâlâ burada mısın?" Alay ediyorum.

Yorgun bir şekilde sırtıyor. "Senin hakkında bilmediğim onca şey var, tatlım. Sabahki ruh halin gibi mesela." Sesi kuru ve enerjiden yoksun.

Bir an için o kadar normal ve o kadar... o kadar şefkatli görünüyor ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Görmek istemiyorum. "Ben senin 'sevgilin' değilim," diye tıslıyorum. "Ve Tanrı aşkına, üzerine bir şeyler giy!"

Hâlâ belden yukarısı çıplak ama bir battaniyeye sarınmış. Bu manzara midemi sıkıştırıyor ve beni en çok korkutan şey bunun korku ve tiksintiden kaynaklanmıyor olması. Şimdi bile değil. Dün gecedен sonra bile. İçimden bir ürperti geçiyor. Ana oda soğuk. Ateş yakmam lazım. Dün yapmalıydım ama biraz meşguldüm.

"Gömleğim hala ıslak. *Merhaba*." Ses tonu değişiyor ve yüz hatları aydınlanıyor. Aradaki fark gece ve gündüz gibi.

Aşağı bakıyorum ve Cece'nin benden önceki adama ilgi duyduğunu ve bacaklarımın arasından dışarı baktığını, gülümsediğini, el salladığını ve onunla flört ettiğini görüyorum. İçimde bir yerlerde bir sızı hissediyorum ve onu yerden alıp göğsüme bastırarak aralarındaki küçük oyunu durduruyorum. O daha çok küçük. Masumiyetiyle hala kimin iyi kimin kötü olduğuna karar veremiyor. Ona öğretmem gereken çok şey var. "Yolumdan çekilir misin? Ona kahvaltı hazırlamam lazım."

Mutfığa bir göz atıyor. "Tabii. Önce oraya bir bakayım."

Ne ima ettiğine inanamıyorum. "Bıçak olmadan ekmeği nasıl kesmemi bekliyorsun?" Hırlıyorum.

"Sanırım bunu yapmak zorundayım." Omuz silkiyor ve benden uzaklaşıyor.

O mutfığa giderken arkasından ters ters bakıyorum, sonra hızla banyoya giderken onu yere bırakıyorum. Dışarısı hâlâ karanlık. Güneşin tüm o bulutların arkasından doğması için daha birkaç saat geçmesi gerekecek. Bir bez kapıp, altını en son ne zaman değiştirdiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Muhtemelen dün öğlen uykusundan önce. Şikayet etmedi ama kendimi korkunç bir anne gibi hissediyorum. Biraz baskı altında olan korkunç bir anne. O mutfığı karıştırırken ben de onu temizliyor ve yeni kıyafetler veriyorum. Sürekli ön kapıya bakıyorum. Başarabilecek miyiz? Ancak fırtına sakinleşme belirtisi göstermeden devam ediyor ve o fark etmeden dış mekan kıyafetlerimizi toplama şansım olacağından şüpheliyim. Kızımı güne hazırlamakla uğraşıyorum, sonra birkaç eski gazete topluyorum ve onları şöminedeki birkaç kuru odunla birlikte dolduruyorum.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Kibriti yakmak üzereyim ve dünkü ayak bileği sakatlığından sonra dengem pek iyi değil. Çömelme pozisyonumdan devrilirken ve popomun üzerine çok sert otururken ciyaklıyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum ayağa kalkıp kibriti çakarken, kalbim onun yakınlığından dolayı şiddetle çarpıyor. "Ön kapıyı biliyor musun?"

"Evet," diye tereddütle cevap veriyor.

"Aç, çık, kapat ve geri gelme." Ona bakmayı reddediyorum ve o tek kelime etmiyor.

"Angwy, Momma."

Evet, annen kızgın! "Ateşi yakar yakmaz annen kahvaltı hazırlayacak, tatlım." Alevlerin gazeteyi yutuşunu, turuncu ve siyah yılan gibi kıvrılışını, siyah harfleri parçalayışını ve dünya haberlerini yakıp kül edişini izliyorum. Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde hâlâ tam arkamda duruyor, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş. İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyor ama şömüne yüzünden yapamıyorum. Cece sağımda ve koltuk solumda, beni rahat edemeyeceğim kadar yakınım hapsediyor.

"Konuşmamız gerek," diyor.

"Seninle konuşmak istemiyorum. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok ve eğer konuşmaya ihtiyacın varsa, bence bir psikiyatriste gitmelisin."

Yanağındaki bir kas tekrar tekrar sıkılıp gevşiyor.

Gözleri parladığında sertçe yutkunuyorum. Önce Cece'ye, sonra tekrar ona bakıyorum. Bakışlarımı takip ediyor ve sonra dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak bir adım geri çekiliyor.

"Sonra," diye mırıldanıyor ve geri çekilip tualete gitmeden önce gözlerini kısıyor.

Oh, Tanrım. Buradan çıkmamız *lazım*. Kızımın yanında titreyen bir yığının içine düştüğümde yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyorum. "Hadi bebeğim, sana kahvaltı hazırlayalım."

Hristiyan

Kerry her zamankinden daha hırçın. Şiddetli bir baş ağrım var ve oyun oynayacak havada değilim ama Cecilia benimle flört ederken yumuşuyorum, düne göre biraz daha az utangaç. Kızının büyük kötü kurda gülümsediğini gören Kerry'nin öfkesine ve bariz kıskançlığına içten içe sırıtıyorum.

Gün, birkaç soluk gün ışığı saatiyle, acı verici bir şekilde yavaş geçiyor. Hava bulutlu, biraz hafiflemiş olsa da hala rüzgarlı. Kerry Cecilia ile meşgul, onu aramızda bir kalkan olarak tutuyor. Onu ne zaman yalnız yakalasam korkusunun kokusunu alabiliyorum.

Yemek yiyorlar. Kahvaltı,

ögle yemeği. Ben

yiyorum.

Kahvaltı.

Ögle

yemeği.

Kerry kızımızla oynuyor, ona kitap okuyor, sonra biraz daha oynuyor. Okuyormuş gibi yapıyorum ama gözlerimi onlardan alamıyorum. Çok güzeller. Onlar hayat. Göğsümden bir acı

dalgası geçiyor. Hiç yaşamamıştım. Neden böyle oldu? Şimdi bunu istememin sebebi ne? O kesinlikle bu şekilde görmezdi, ama beni değiştirenin iki yıl önce ona yaptıklarım olup olmadığını merak ediyorum. Daha önce hiç böyle bir pişmanlık hissetmemiştim. Beni tüketti. Beni daha önce hiç olmadığım kadar kendi karanlığımın derinliklerine sürükledi, pervasız ve acımasız yaptı. Birlikte çalıştığım insanlar arasında korkulan ve nefret edilen biri olmamı sağladı. Hepsinden nefret etmeme neden oldu.

hayat ve içindeki her şey.

Kerry ağır ağır kalkıp topallayarak mutfığa doğru giderken başımı kaldırıp bakıyorum. Öğleden sonra ve karanlık bir saat önce tamamen çöktü. Gözlerimi kapatırsam uyuyakalacağımı düşünüyorum. Onun yerine kalkmak için kendimi zorluyorum. Uyanık kalmam gerekiyor.

"Ker."

"Hm?" diye uykulu bir şekilde cevap veriyor, eli Cecilia'nın elini tutuyor. Tutsaklarıma daha yakından bakıyorum.

Ufaklık gayet iyi görünüyor ama Kerry berbat görünüyor ve leş gibi

kokuyor. "Git banyo yap. Onu da yanına al, yemeği ben yapayım."

Daha ağzını açmadan şüphesini anlıyorum.

"Evet, yemek yaparım. Şimdi sıcak suya gir. Kokuyorsun."

Yüzündeki kısa minnettarlık parıltısı hemen yerini alaycı bir ifadeye bırakıyor ama banyoya doğru dönüyor.

"Ah, ah," diyorum o kapıyı arkasından kapatmadan önce. "İçeri girmeden önce onun kıyafetlerini çıkar ve dışarıda bırak. Çoraplarını da."

Elleri, parmak eklemleri beyazlayana kadar kapı kolunu kavıyor. Ona emir vermemden kesinlikle hoşlanmıyor. "Neden?" diye soruyor kötü kontrol edilmiş bir öfkeyle.

"Yeterince kıyafetiniz yoksa pencereden içeri girmeye bu kadar eğilimli olacağınızı sanmıyorum."

Konuşmadan önce ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor. "Son zamanlarda dışarıya baktın mı?" diye tıslıyor.

Öfke yükseliyor, neredeyse kontrolsüzce, içimde. *O zamanki* gibi... iki yıl önceki gibi. Bana ulaşmakta çok iyi. Ve ben de ona izin vermekte çok iyiyim. "Banyo yaptığın ve seni önümde soyunmaya zorlamadığım için minnettar *olursun* sanmıştım!" Dişlerini sıkıyor, önceki kavgalarımızdan kalan bastırılmış öfkeyi bastırmak için savaşıyorum. "O zaman yatak odana dön, ama *onu* bana bırak, ben de ona yemek getireyim."

Kerry aynı pozisyonda donmuş gibi duruyor. "Hayır... üzgünüm," diye fısıldar. Önce bir çorabını, sonra da diğerini çıkarır. "Lütfen banyo yapmama izin ver... Cece'yle. Lütfen."

İçinde hiç mücadele kalmamış. Kocaman kara gözleri bana yalvarıyor ve kolları iki yanında gevşekçe sallanıyor, çorapları hâlâ elinde.

Küçük ayaklarına bakıyorum. Solgun, ince. Bunlarla ne kadar yürüyebilir ki? Muhtemelen yeterince uzağa. Ne kadar uzağa gitmesi gerekiyorsa. Çok kırılgan, çok kolay kırılabilir görünüyor, ama o sağlam kayadan yapılmış. Beni bir kez kandırdı. Bir daha olmayacak.

Tıpkı onun görüldüğü gibi hissediyorum. Ben de onun kadar yorgunum ve öfkem neredeyse yükseldiği kadar hızlı tükeniyor. "Her adımda benimle savaşmandan bıktım usandım." Sesim boğuk çıkıyor ve devam etmeden önce boğazımı temizliyorum: "Burada olmamdan hoşlanmadığını biliyorum. Ama neden dostça bir jesti kabul edemiyorsun? Benden gelse bile mi?"

Mutsuzca başını sallıyor. "Özür dilerim," diyor tekrar. "Alabilir miyim?"

Yorgun bir el hareketiyle onu kovuyorum. "Pantolonunu ve çoraplarını dışarıda bırak ve sonra istediğin kadar zaman ayır."

"Teşekkür ederim."

Çoktan mutfağa doğru yola çıktım ve durdum. Kulaklarıma inanamıyorum. "*Teşekkürler mi?*"

Bölüm 27

Kerry

I Titrek bir rahatlamaıyla kapıyı kilitledim. Uzun saatlerden sonra ilk kez yalnız kalabiliyorum.

Yumuşak beyaz halının üzerine titreyerek yığılıyorum, Cecilia'ya sarılıyorum, yanlışlıkla bileğimi burktum. Morarmış ve şişmiş. Berbat görünüyor. Elimden kurtulmak için kıvranıyor ve sadece kendisinin anlamını bildiği kelimelerle konuşup dururken kapının koluna uzanmaya çalışıyor. Ve benim dinleyecek enerjim yok.

Gözlerim kuru ve sıcak. Çok fazla ağladım. Faydası yok. Şimdi bizi buradan nasıl çıkaracağımı düşünmeliyim. Gerçek planlar yapmalıyım. Beni 'konuşmak' istemekle tehdit edip duruyor. Benim için bir şey ifade edebilecek bir şey hakkında konuşabileceğini gerçekten düşünemiyorum. Ne zaman yakınlaştık aramızdaki boşlukta yanan tek bir şey var. Elleri boğazımda. Gözlerinde ölüm. İhaneti yüzünden kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Bundan bahsetmiyorum. Yeniden yaşamak gibi olur. Beni ne kadar kırdığını, ona bu kadar çabuk aşık olduğum için ne kadar zavallı olduğumu, sadece benimle oynayan bu yabancıya ne kadar aşık olduğumu anlamasını asla istemiyorum.

Cece taze, onu bugün erken saatlerde yıkadım. Ona sarı ördeği, sabun boya kalemlerini ve renkli lastik balık koleksiyonunu veriyorum. Ben kendim için dumanı tüten sıcak bir banyo hazırlarken o halının üzerinde oynuyor, kendi uydurduğu bir şarkıyı mırıldanıyor. Yavaşça soyunuyor, kirli ve kötü kokan giysilerimi birbiri ardına çıkarıyorum ve sanki geçen günün ve gecenin izlerini siliyormuşum gibi hissediyorum. Her iki kolumda da kurumuş olan kanı ve bileklerimin ne kadar morarmış olduğunu görünce ürperiyorum. Bunun *onun* kanı olduğunu, beni kanlı çarşafı bağladığı zamandan kaldığını anlıyorum ve ürpererek gömleği atıyorum.

Cece iniltimi duyunca başını kaldırıyor ve ben de ona gülümsemeye zorluyorum. *Kızıma ne zaman yalan söylemeye başladım?*

Düğmeleri çeviriyorum ve su akmayı kesiyor. *Aklımı karıştırıyor. Olan bu.*

Sıcak buhar duvarları ve pencereyi çoktan ıslatmıştı. Önce bir ayağımı koydum ve

Sonra diğeri küvete. Umarım yeterince sıcaktır. *Tanrım*, çok sıcak! Kendimi daha derine itiyorum, nefes nefese kalıyorum, titriyorum, doğum yaptığım zamanki gibi nefes nefese kalıyorum; kısa, zor nefesler alıyorum, yanaklarım lav benzeri sıcaklıktan çoktan kızarmış. *Karışıma hiç soğuk su koymuş muydum?* Sonunda tamamen örtündüm ve kalbim bu çabadan dolayı hızla çarpıyor. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Birkaç dakikadır Christian'ı düşünmediğimi fark ettiğimde neredeyse seğiriyordum. Tek gözümü açıp kapıya bakıyorum.

Kapalı.

Dışarıda.

Christian Russo birkaç metre ötede, ince bir tahta parçasının diğeri tarafında.

Cecilia bir melek. Sessizce oynuyor, ördeği -ve beyaz halıyı- gökkuşağının tüm renklerine boyuyor.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve sıcaklığın ağrıyan uzuvlarımı yatıştırmasına, sert kaslarımı yumuşatmasına ve içimin derinliklerine işlemesine izin veriyorum. Ellerim kaygan tenimde kayıyor, sıcaklığın acısından kaskatı kesilmiş meme uçlarıma zar zor dokunuyor, Cece'yi taşıdığım zamanki yumuşak yuvarlaklığından çok bir girintiye dönüşmüş karnımın yanından geçiyor. Ellerim saçlarımı örttüğünde duruyorum, sonra kollarımın suyun içinde ağırlıksızca süzülmesine izin veriyorum.

Zihnim dönüyor. Yorgunluktan. Sıcaktan. Onun varlığından.

Küvetin kenarına oturup kendimi iyice köpürtüyorum. Bileklerimin rengi solmakla kalmamış, gevşemek için verdiğim mücadeleden dolayı kan içinde kalmışlardı. Bu kadar zorlandığımı bilmiyordum. Sol ayak bileğim şişmiş, göğüs kafesimin yan tarafında ve karnımda siyah ve mavi izler var. Boynuma dokunuyorum. En azından bu sefer zarar görmemiş.

Şimdilik.

Cece'ye bakıyorum ve gözlerim doluyor. İsteddiği her neyse iyi bir şey olamaz. Bakışlarım banyo dolabında geziniyor, dün gece makası aldığı zamanı hatırlıyorum. Acaba orada daha fazla şey almış olabilir mi? Cece bebekken koliği vardı, çığlık çığlığa bağıırdı ve bütün gece uyanık kalırdı, sonunda, Chicago'da yaşadığımız dönemde, daha iyi uyumasını sağlayacak bir reçete ve midesi için bir şey aldım. Eğer onu uyutabilirsem... ya da en azından uykusunu getirebilirsem... Kalbim hızlanıyor. Aklımda yavaş yavaş bir plan oluşuyor. İşe yarayabilir.

Kaygan sabunu duruluyorum ve banyoya yanımda temiz kıyafetler getirmediğimi fark edince inliyorum. Kendimi kuruluyorum, ama çok terliyorum ve yaptığım iş kısa sürede geri alınıyor.

Cece başını eğip tepeden tırnağa bana bakıyor. "Anne banyosu mu?"

Gülüyorum. Bu özgürleştirici. "Annem banyoyu bitirdi. Sadece çok terliyim."

Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış. Gülümsüyorum ve ipeksi siyah saçlarını okşayarak başını okşuyorum. Ona çok benziyor.

Eski tüyler ürpertici kıyafetlerimi giymek istemiyorum, tüm varlığım bu düşünceyi protesto ediyor, ama kesinlikle çıplak vücudumu örten sadece bir havluyla ana odada yürümek istemiyorum. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım ama sonunda havlu alternatifinde karar kılıyorum, dün gece

kendimi teklif ettiğimde bile beni istemediğini hatırlıyorum. Kalbim küt küt atarken kapıyı hafifçe aralayıp dışarı bakıyorum. Ben yokum

kimseyi göremiyorum. Kapıyı biraz daha itip açtığımda yumuşak bir şeye çarpıyor. Düzgünce katlanmış bir yığın kıyafetle karşılaşınca gözlerimi açıyorum. Hâlâ onu göremiyorum ama mutfaktan yayılan muhteşem yemek kokularını da duymadan edemiyorum, yığını yerden alıp banyoya götürüyorum ve aceleyle kapıyı tekrar kilitliyorum. Başımı sallıyorum ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Benden ne istiyor? Tüylerim diken diken olmaya başladı ve Cece'nin kıyafetlerini hızla kendiminkilerden ayırıp kot pantolon, tişört ve kapüşonlu bir kazak giyiyorum.

Sonra düşüneceğim.

Hristiyan

Şöminenin üzerinde asılı duran gömleğim hızla kurudu. Tekrar giyindim, sıcak ve kuruyum ve banyodan gelen taze kokuların tadını çıkarıyorum. Sabunla zenginleştirilmiş buharlı, nemli hava. Çiçekli, temiz, masum kokuyor. Normallik kokuyor. Hoşuma gidiyor. Umarım banyosundan keyif alır ve dışarı çıktığında daha iyi bir ruh halinde olur. Kedinin sürükleyip getirdiği bir şey gibi davranılmaya alışık değilim ve özellikle de bu arada biraz sabır göstermeye alışkın değilim. Anlayışlı ve arkadaşça davranmaktan başka bir şey yapmadım ama *yine* de bağırıp çağırmaya ve nefret gösterisine devam ediyor. Onun güvenini tekrar nasıl kazanabilirim? Nate bunu nasıl yaptı? Sydney gibi işimizden hiç hoşlanmayan bir kadına nasıl kur yaptı ve onu kendi kadını yaptı?

Tabii ki onu öldürmeye çalışmadı.

Bir parçam onun şu anda nasıl görüldüğünü hayal etmekten kendini alamıyor; solgun teni küvette çıplak, sıcak ve yumuşak...

Christian! Kendine gel.

Düşüncesi bile midemi ağrıtıyor ve ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum. Keşke zamanı geri sarabilseydim.

Siktir!

Göğsümde yırtılan pişmanlıkla savaşıyor, kendimi yoktan harika bir şeyler pişirme sanatına gömüyorum. Konserveler, dondurulmuş et ve ekmekle yaşıyor ve taze olan tek şey birkaç elma ve az miktarda kurtarabildiğim yarısı çürümüş bir ananas. Pilav pişiriyorum ve ananas parçalarıyla birlikte doğrayıp kızarttığım bir parça tavukla birlikte yemek için tatlı ve ekşi bir sos yapıyorum.

Aniden kapı aralığında durduğunda, çıplak ve masum güzelliğiyle nefesimi kesiyor. Yüzü temiz, saçları hala ıslak ve geriye taranmış. Çok büyük, kapüşonlu gri bir kazağın altından bir çift ince kot pantolonlu bacak görünüyor. O kazağın bir zamanlar kime ait olduğunu merak ederek göğsümde bir kıskançlık duygusu kabarıyor. Bunu kendisi için almış olamaz. Eski bir sevgilisi mi? Hâlâ hatırasını yaşattığı biri mi?

"Bakın kim varlığıyla beni onurlandırıyor. Banyo iyi mi?"

Utangaç bir şekilde kazağının eteklerini çekiştiriyor. "Harikaydı... harika hissettirdi. İzin verdiğin için teşekkürler." Hafifçe kekeliyor ve ben kendimi bunun sevimli olduğunu düşünürken buluyorum. *Şirin mi? Russo, gerçekten mi?*

"Kimin dev kapüşonlusu? Ya kendi bedenini fena halde abartıyorsun ya da biraz fazla duygusal davranıp eski erkek arkadaşlarının kıyafetlerini saklıyorsun." Sanki daha az umursamıyormuşum gibi kayıtsızca söylüyorum, ama kalbim göğsümde biraz fazla sert çarpıyor.

Dudakları alaycı bir ifadeye büründü. "O babamındı, Chris."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve yanaklarım yanarak tencerelere dönüyorum. "Bana tabakları taşımam için yardım et, hemen yemeğe hazırız," diye mırıldanıyorum.

Dönüyorum ve ona üç tabak uzatıyorum. Kapı çerçevesine yaslanmış ve beni inceliyor gibi görünüyor.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

Alay ederek elimden tabakları kapıp ana odada kaybolduğunda küçük bir gülümsemeye engel olamıyorum.

Cecilia mutlu bir şekilde yiyor, yapışkan pirinç bir metre yakınındaki her yüzeye bulaşıyor, kahverengimsi kırmızı sos yanaklarını ve hatta burnunu kaplıyor. Çok memnun oldum. Kerry somurtuyor ve yemeyi reddediyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum ama giderek sinir bozucu olmaya başladı.

"Kerry. Ye. Zehirli değil ve sopa gibi görünüyorsun."

Omuz silkiyor ve çatalıyla tabağındaki bir pirinç tanesini kovalıyor.

"Bir keresinde beni eşek sudan gelinceye kadar döven Amazon... Şu haline bak, kendi başına zar zor ayakta durabiliyorsun."

"Sana ne?" diye alay ediyor.

"Sen benim çocuğumun annesisin ve işini yapacaksın, Ker!"

Başını kaldırıyor ve gözlerinde bir ilgi parıltısı görüyorum. "Bu yüzden mi buradasın?" Ona bakıyorum. *Hayır.*

"Ye. Yoksa zorla boğazından aşağı indiririm." "Oh, ne kadar tatlı," diye kaşlarını çatıyor. "Önemsiyorsun."

Omuz silkip yemeye başlayana kadar ona ters ters bakıyorum.

Kerry

Onu kızdırmaya devam ediyorum. Planımı harekete geçirmek için daha yumuşak, daha nazik davranmam gerektiğini fark ediyorum. Önceki şakalaşmamızdan dolayı tüm vücudum karıncalanıyor. Onu çok fazla kızdırmaktan korkuyordum ama aynı zamanda beklenmedik bir şekilde heyecan vericiydi.

Yemekler güzel. Hem de çok iyi. Yıllardır bu kadar lezzetli bir şey yememiştim. Ve o pişirdi. Neden normal bir adam olamadı ki? Neden bir canavara aşık olmak zorundaydım? Göğsümü bir hüžün acısı kaplıyor. Bir daha asla o masum ilk buluşmamızı yaşayamayacağım. Kesinlikle onunla değil, ama kimseyle yaşayamayacağım. Bir daha kimseye güvenemeyeceğim.

İronik bir şekilde, o banyoyu yapmama izin vererek ve beni yemek yemeye zorlayarak, yeniden canlanmama ve biraz güç kazanmama yardımcı oldu. Artık aç değilim, temiz, sıcak ve üzerimde yeni kıyafetlerle tekrar düşünebilirim. Ayak bileğim hala ağrıyor ve birkaç Advil kullanabilirdim ama şişeyi bulamadım.

Bir planım var. Riskli bir plan. Ama işe yarayabilir. Onun bana güvenmesini sağlamalıyım, bizi tekrar yatak odama kilitlemeyecek kadar. Uzun zamandır hayatım olan aldatmacada her zamankinden daha iyi performans göstermeliyim.

"Teşekkürler. Tadı... gerçekten çok güzeldi." Kulağa ne kadar yanlış geldiğimi fark edince yanaklarım kızarıyor ve tabağıma bakıyorum ama gözlerinde kısa bir şaşkınlık parıltısı görüyorum. Utanç gerçektir ama bunu göstermek bana iyi geliyordu.

Cecilia çoktan sandalyesinden kalktı ve etrafta koşturuyor, sersem, mutlu, odadaki gerginliğin farkında değil, kanepede zıplıyor, masanın altına giriyor, bilinmeyen maceralar için yatak odasına gidiyor ve sonra tekrar dışarı çıkıyor. *Güzel, bu enerjiyi boşaltın. Daha iyi uyursun.*

"Teşekkürler. Hoşuna gitmesine sevindim." Ağzını siliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Onun bakışları altında tüylerim diken diken oluyor ve masadan kaçmak için kaşınıyorum. Üç tabağı topluyorum ve fırlıyorum. "Bulaşıkları yıkayacağım. En azından bunu yapabilirim." Ona en masum bakışımı atıyorum, neredeyse kirpiklerimi kırpıştırıyorum, aşırıya kaçmamak için savaşıyorum.

Christian gözlerini kısıyor ve cevap vermek için biraz fazla bekliyor. Cesaretim taş gibi eriyor. O çok iyi. İçimi görecek ve asla başaramayacağım. "Elbette." Arkasına yaslanıp gülümsüyor.

şaşkınlıktan neredeyse tabakları düşürecektim.

Ayağa kalkıyor ve koltuğuma doğru yürüyor, onu mutfak girişinin karşısına oturana kadar yere itiyor, böylece beni ve ne yaptığımı tam olarak görebiliyor. Bir kitap alıp ilk sayfasına kadar çeviriyor ve okumaya başlar gibi yapıyor, gözleri metnin satırları boyunca hareket etmiyor.

Masayı ve mutfağı temizlerken beni izlediğini bildiğim için sırtım karıncalanıyor. Kalıntıları toplamayı bitirdikten sonra ona doğru yürürken sesim şeker ve tereddütün mükemmel bir karışımı. "Christian."

"*Fareler ve İnsanlar*" kitabından başını kaldırıyor. En azından iyi bir seçim. Nedense onun saçma sapan bir edebiyat kitabı okuduğunu hiç düşünmemiştim. "Mm-hmm?"

"şimdi ne yapacağız? Benden ne istiyorsun?"

şaşırdıysa bile bunu iyi saklıyor. Hâlâ hiperaktif olan Cece'ye bakıyor. "Sanırım o yatağa girdiğinde ihtiyacımız olan tüm zamana sahip olacağız, değil mi? Normalde ne yapıyorsan onu yap.

Gerçekten içine giriyorum

Bu." Kitapla el sallıyor ve sırtıyor.

Hâlâ tek bir kelime bile okumadığına tamamen ikna olmuş durumdayım. "Sen dedin ki..." Göğsümde tedirginlik uçuşuyor. "Konuşmak mı istedin?"

"Şey... hiçbir yere gitmiyorsun, değil mi?"

İçime bir korku saplanıyor. *O biliyor!* Gülümsemeye zorlamak zorundayım. "Öyle görünmüyor."

Fırsat buldukça ona gülümsüyorum ama ne gariptir ki ben yakınlaşmak istedikçe o uzaklaşıyor. Bütün akşam kendini kitapla meşgul ediyor, ama bu bana yetiyor. Etrafı temizliyormuş gibi yaparak uyku iksirini, Cece ve kendim için bulabildiğim tüm kıyafetleri topluyorum ve yatağımın altındaki tüm eşyaları bir araya getiriyorum. Ağzım zımpara kağıdı gibi kuru ve kalbim küt küt atıyor. Bir şeylerin peşinde olduğumu anlayacağını *biliyorum*. O aptal değil. Başaramayacağımı biliyorum. Ama denemezsem onun annesi olmaya layık değilim.

Cece'ye kirpi ve tavşanı okuyorum, çok iyi bildiğim basit hikayeyi anlatırken yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzülüyor. Ben yanımdayken olması gerektiği gibi uykuya dalıyor. Ben çok yorgunum. Oturduğum yerden kalkmama rağmen tekrar tekrar uykuya dalıyorum ve her seferinde sarsılarak uyanıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor, fırsat penceresini kaçırmış olmaktan korkuyorum. Yatağın kenarına eğilip giysi yığınının uzanıyorum. Evet, hâlâ oradalar. Harekete geçme zamanı. Aldatma zamanı.

Kanepeye geçti ve bir an için uykuya daldığını düşünüyorum. Onu izlerken nefesimi tutuyorum. O kadar güzel ki. Üzerimdeki etkisini, içimi eriten o kısık gürültülü sesini, hem korkutan hem de baştan çıkaran karanlık gözlerini unutmaya çalışıyorum. Göğsü yavaş ve sabit bir ritimle yükselip alçalıyor, ama parmak ucumda yaklaştığımda başını yastıktan kaldırıp bana bakıyor, göz kapakları ağırlaşmış, bakışları siyah saç perdesinin arasından tembelce süzülüyor ve karnımda bir sarsıntı yaratıyor. Ne olduğunu, ne yaptığını bilsem bile canavarın arkasındaki adamı görebiliyorum. Bu beni ne yapar? Hasta mı? Bağımlı mı? Beynim mi yıkanmış?

Kendimi ona doğru yürümeye ve kanepenin kenarına yerleşmeye zorluyorum, her ne kadar tüm varlığım diğer yöne koşmam için bağırırsa da. Bana yer açıyor ve hareket ederken yüzünü buruşturuyor.

"Acı çekiyor musun?"

"Omzum," diye homurdanıyor ve yeni bir pozisyona yerleşmeden önce dirseğini esnetiyor. Ona bu kadar yakın olduğum için her yerim karıncalanıyor ama kendime buna mecbur olduğumu söylüyorum.

"Özür dilerim, Christian." *Boğazını kaçırdığım için özür dilerim.*

"Eminim öylesindir. Eminim daha iyi nişan almadığın için üzgünsündür." *Hay sikeyim.* Onu kandırmak kolay olmayacak.

"Belki." Gülümsememi zorladım. "Hayır... Seni tanıımıyordum, beni öldürmeye geldiğini sanıyordum. Bizi. Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım."

"Sana zarar vermek için burada olmadığımı nereden biliyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor ve

yüzündeki saçları silkeliyor.

Midem sıkışıyor ve kalbim boğazıma fırlıyor. Sesli bir şekilde yutkunuyorum. "Sen dedin ki..." "Ker, lanet olsun! Yapmayacağım. Tamam mı?" İç çeker ve yüzünü ovuşturur.

"Özür dilerim. I-"

"Ve bunu söylemeyi kesecek
misin?" "Üzgünüm."

Bana sert bir bakış atıyor ve tekrar söylememek için dudakımı ısırıyorum. Neden *ondan* özür
diliyorum? Tam tersi olmalıydı.

"Neden burada olduğumu merak ediyorsun. Neden seni
aradığımı." İkimiz de bir an sessiz kaldık.

"Evet, ben-"

"Hamile kalacağını bilmiyordum."

"Öyle bir planım yoktu." Yanaklarım yanıyor. "Peki bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Her şeyi değiştirir."

Ona vurmamak için bir şeylere tutunmak zorundayım. Ona güvendiğime ve burada olmasını
umursamadığıma inandırmak için onu kandırmaya niyetliyim. Burnunu kırarsam tam tersi bir etki
yaratır.

"Neyi değiştiriyor? Hiçbir şeyi değiştirmiyor," diyorum, biraz fazla
sinirli bir şekilde. "Onun aracılığıyla sonsuza dek birbirimize bağlıyız,
Ker. Hoşuna gitse de gitmese de."

Sertçe yutkunuyorum. Ben de hissettim. Sadece itiraf etmek istemiyorum. Kalkıyorum. "Biraz
çay yapacağım.

Sen de ister misin?"

"Kahveyi tercih ederim."

Başımı sallıyorum. Kalbim çarpıyor.

"Şeker?" "Evet, lütfen."

Tanrım, teşekkürler! İlacın tadı yok ama tatlı, çocuklar için bir sıvı. Şeker yerine harika bir
alternatif olacak.

Bölüm 28

Kerry

“So-” Önüne koyduğum dumanı tüten fincana bakıyorum. "Kitabı nasıl buldun?"
Kitabı çevirip kapağına bakıyor. "Bunun senin edebiyat tarzın olacağını düşünmemiştim.
Ben olsam
daha romantik olduğunu düşünmüştüm."
"Seni hiç kitap okuyan biri olarak düşünmemiştim."
Gülüyor. Nasıl bu kadar güzel gülebiliyor? "Ne yani? Suikastçılar kitap okumaz mı? O zaman
ben nasıl bir adamım?"
"Çizgi Romanlar. Karanlık. Yetişkin."
Tekrar gülüyor ve dumanı tüten siyah sıvıdan bir yudum alıyor. O bardağı dudaklarına götürüp
içerken bakışlarımla takip etmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine çayımdan çok büyük
bir yudum alıyorum ve dilimi yakıyorum. Acıdan gözlerimde yaşlar birikiyor.
Yüzünü buruşturuyor. "Biraz tatlı bir tarafı var."
Oh, hayır.
"Ama sorun değil. Teşekkürler." Bir yudum daha alır.
Çay fincanını biraz hızlı indirdiğimde titriyorum.
Christian elimi sabitlemek için büyük, sıcak bir elini elimin üzerine koyuyor ve içimde sarsıntılar
oluşuyor. Elimi onunkinden çekip bana dokunduğu yeri ovuyorum.
"Gergin misin, Ker?"
Bunu inkar etmenin bir faydası yok. En iyi yalan, gerçeğe en yakın olandır. Başımı sallıyorum ve
konuyu değiştirmek için umutsuz bir ihtiyaç hissediyorum. "Suikastçı. Sen bu musun? Kendine
böyle mi diyorsun?"
Dudakları biraz gerildi. "Bu sadece anlambilimsel." Yer değiştiriyor ve biraz rahatsız
görünüyor. "O zaman ne yapıyorsun?"

"Bilmek istediğınızı sanmıyorum. Sana anlatacak hoş hikâyelerim yok." "Sanırım bunu bana borçlusun."

"Borcum yok-" Ağzını kapattı ve bana sert bir bakış attı.

Kalbim boğazıma doğru bir sıçrama yapıyor ama kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Bilmen gerektiğini düşündüğün şey ne?"

"Mafya için mi çalışıyorsun? Salvatore senin kaptanın mı?" Sertçe yutkunuyorum, nefesim kesiliyor. "O senin... amcan mı?"

Christian kağlarını çatar, dudakları gerilir, sonra alay eder. "Bunlar bilmek istememen gereken şeyler.

Sağlığınız için iyi değil."

"Bu noktada bir önemi var mı? Görünüşe göre, zaten çok şey biliyorum. Değil mi? Bir tetikçinin peşime düşmesine yetecek kadar mı?" Ona bakarken gözlerimi kısıyorum.

İç geçiriyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Artık burada tetikçi olarak bulunmuyorum Kerry." "Beni baştan çıkarmak senin iş tanımında var mıydı?" Ağzımdan kaçırdım.

"Siktir, hayır. Hayır, Kerry, değildi."

"O zaman neden yaptın?" Fısıldıyorum. "Ne anlamı vardı ki? Zalimlikten başka bir şey değildi." Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Sana ne söylersem söyleyeyim hoşuna gitmeyecek."

Tüm ruhum sıkıştı. Ama bilmek istiyorum. Bunca zamandır beni baştan çıkarmayı planlayıp planlamadığımı, zalimce, çarpık bir oyun oynayıp oynamadığımı bilmek istiyorum. Seksten hemen sonra beni öldürebilir miydi? Kendi yatağında, tohumu hala içimdeyken? O sırada mı? Beni neden baştan çıkardı? Neden bu kadar kolay kandım? Anılar geri geldikçe içimde mide bulantısı yükseliyor.

"Beni öldüreceğini biliyor muydun? Ben... Sen beni eve kadar takip ettiğinde?" Sandalyemde ileri geri sallanıyorum, uzun zamandır bastırdığım acı beni tam anlamıyla vuruyor.

"Ne iş yaptığımı bilmek ister misin? Yaşamak için ne yaptığımı mı?" diye hırlıyor.

Zihnim dönüyor ve o açıkça korkup konuyu değiştirmek istese de ben buna seviniyorum. Başımı salladım.

"Ben mafya için çalışan bir tetikçiyim. Evet. Para için insanları öldürürüm. Gerekirse işkence yaparım. Bunun şekerle kaplanacak bir yanı yok. Yaptığım şey bu. Bunu yapmak için doğmuşum. Ve evet, Salvatore benim amcam." Uzaklara, pencereye bakıyor. "Başka seçeneğim yoktu," diye ekliyor daha alçak bir sesle.

"Nasıl yaparsın? Nasıl bir can alabilirsin?" Fısıldıyorum. "Para için birini öldürür müsün? Cecilia?"

"Ne oluyor lan? *Hayır!*"

"Ne fark eder ki? Eğer hayata değer vermiyorsanız, herkes tek kullanımlıksa?"

Çenesi sıkılır ve dudakları gerilir. "Değer verdiğim insanlar var, uğruna ölebileceğim insanlar,

asla zarar vermeyeceğim insanlar. Cecilia da onlardan biri."

Alt dudağım titremeye başladı. "Beni öldürecek misin?" Kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Hayır."

"Neden? Şimdi ne fark eder ki?"

"Sen..." Kahvesinin son damlasını da içti ve fincanı öyle sert bıraktı ki, sanırım

paramparça. "Kes şu lanet soruları."

Ellerime bakıyorum, parmaklarımı büküyorum. "Çok iyi görünüyordun," diye fısıldıyorum. "Yanılmışım." "Kibar olabilirim. İhtiyacım olduğunda."

"Sadece 'ihtiyacın olduğunda' mı? İstediğin için değil mi?" "Artık iyiyim."

"İhtiyacın olduğu için mi?"

"Hayır."

Başka tarafa bakıyorum. Kendimi hasta hissediyorum ve bu numarayı daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyorum. Çok fazla çaba gerektiriyor. Gitmeden önce cevabını bilmem gereken bir soru daha var. Boğazımdaki kalın, korkmuş yumruyu yutmaya çalışıyorum ama gitmeyi reddediyor.

"Öldürmeden önce kaç kadın becerdin? Senin olayın bu mu?" Fısıldıyorum.

Hangi cevabın en az korkutucu olacağı konusunda bile hiçbir fikrim yok. Sadece ben mi? O zaman kişiseldir ve bu kesinlikle affedilemez bir kötülüktür. Ya da birçok kişi? Bu da onun mümkün olan her seviyede bir canavar olduğu anlamına gelir. Hiçbir cevabı duymak bana fayda sağlamaz ve sorduğuma şimdiden pişmanım. Bilmeme gerek yok. Fincanına bakıyorum. Boştu. Kalan birkaç damla kahverengi sıvıya bakmaya devam ediyorum. Yanaklarım yanıyor. Oraya çok fazla dökmüştüm. Acaba ölecek mi?

Lütfen, ölme. Sadece uyu.

Nefes alıyor. Burnundan nefes veriyor. Çenesinin kenarındaki kasın sıkılıp gevşediğini anlamak için ona bakmama gerek yok. Tekrar nefes alıyor. Nefes veriyor.

"Sadece sen," diye mırıldanıyor sonunda.

Ona bakmak için döndüğümde gözlerim yaşlarla doluyor. "Tamam," diye fısıldıyorum.

İçimde mide bulantısı başladı. Bir parçam bunu zaten biliyordu. Ama yine de umduğum şey bu değildi. Onun sadece bir canavar olmasını istiyorum, içten ve dıştan. *O zaman neden ben?* Ama kelimeleri dudaklarımdan zorla geçiremiyorum. Canım çok yanıyor. Bırakmanın zamanı geldi. Gitme zamanı. Titreyerek nefes alıyorum, ayağa kalkıyorum.

"Dişlerimi fırçalayacağım, sonra sanırım uyumam gerek. Lütfen beni tekrar içeri kilitlemeyebilir misiniz? Klostrofobim var. Fırtına falan da var... Hiçbir yere gitmiyorum." *Lütfen. Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen!* Cevabını beklerken nabzımın sesi kulaklarımda gümür gümür atıyor.

Omuz silkiyor. "Sana güveniyorum, Ker. Cecilia'yı dışarı çıkarma riskini almayacağına eminim. Sorun değil. Bir daha kapına barikat kurmayacağım."

"Teşekkürler, Christian." Ve gerçekten ciddiylim.

Uyanık kalmakta zorlanıyorum. Hatta o kadar yorgunum ki bardakları karıştırıp ilacı kendim içtiğime inanıyorum. Cece düzenli nefes alıyor ve ben yatağında oturup sallanarak ana odadan gelen sesleri dinlerken her seferinde bir giysi giyiyorum. Onun için bir çorap. Benim için ikinci bir gömlek. Onun için bir kazak - biraz zor. Benim için kot pantolonun üzerine eşofman. Uykusunda

mırıldanıyor ama uyanma belirtisi göstermiyor. Ne kadar beklediğimi bilmiyorum. Sifon sesini dinliyorum. Giysilerden ve havlulardan gelen yumuşak hışırtı seslerini. Kanepenin yaylarından gelen gıcırta sesleri. Yaylardan daha fazla gıcırta. Kumaştan yine gizli hışırtılar. Yaylar. Hışırtı. Gıcırtilar.

Sessizli

k.

Sessizli

k.

Sessizli

k.

Bekliyorum. Nefes al. Planı gözden geçir. Bekle. Cece'nin göğsünün hafifçe inip kalkmasını izliyorum. Zamanın geldiğine karar verdiğim anda ağzım kuruyor. *Oh, Tanrım. İşe yaramasını sağla.* Ama Tanrı son birkaç yıldır hayatımda acı verici bir şekilde yok ve güvенеbileceğim tek kişi kendimim. Umarım ilaç istenen etkiyi yaratmıştır.

Baba! Baba! Lütfen, bu gece bize göz kulak ol.

Titrek bacaklarımın üzerinde kalkıp küçük kızımı battaniyesine sarıyorum, sonra kapıyı bir parça açıyorum. Dinliyorum. Hiçbir şey yoktu. Kapıyı daha da açıyorum ve iyi sarılmış küçük paketi yanımda getiriyorum. Bir an durup kanepede derin derin uyuyan Christian'a bakıyorum. Odanın ıGıgı loş ama garip bir çekiciliğe sahip profilini net bir şekilde görebiliyorum.

Babana hoşça kal de Cecilia.

Göğsümde bir pişmanlık hissi beliriyor. Sonra harekete geçiyorum. Önce bir ayağımı, sonra diğerini lastik çizmelerimin içine dikkatlice bırakmadan önce kotumun cebindeki araba anahtarlarını yokluyorum. Elimde kalan tek şey onlar. Kalın kışlık botlarım mutfak penceresinin dışında duruyor ve muhtemelen şimdiye kadar sıırılsıklam olmuşlardır.

Uyuyan haline son bir kez bakıyorum. Çok masum, neredeyse çocuksu görünüyor. Bu kadar zalim, bu kadar ölümcül olabileceğine inanamıyorum.

Kapının kolunu dikkatlice aşağı çekip, Cece'yi göğsüme sıkıca bastırarak mümkün olan en küçük aralıktan dışarı çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapattığımda, tüm sıcaklık ve aldatıcı güvenlik beni bir anda terk ediyor, üzerimize gelmeye devam eden şiddetli rüzgâr tarafından parçalanıyor, kıyafetlerimizi yırtıyor, nefesimi çalıyor. Tanrı'ya şükür, en azından attığımın yerine ikinci bir ceketim vardı. İki büküm, arabamın durduğu yere inen uzun yokuşta kaygan bir yürüyüşe başlıyorum.

Çıktık! Buna inanamıyorum.

Karanlık. Gerçekten karanlık. Gökyüzü muhtemelen kapalı ve ay ışığı yere vurmuyor. Yine de yolumu yeterince iyi biliyorum. Cece'yi taşırken sol ayak bileğim gittikçe daha fazla acıyor ve sonunda acı veren ağrıdan ter döküyorum, ama korku ve güçlü bir yaşama isteğiyle devam ediyorum.

Karanlıkta neredeyse cipi kaçıırıyordum. Kolu elime aldığımda, bir acele hissi her hareketime musallat oluyor. *Kilidi aç* tuşuna basarken ellerim şiddetle titriyor. Uzaktan kumanda çalışmıyor, bu yüzden anahtarı eski usulle kilide sokuyorum ve kapıyı çekerek açıyorum, hayalet gibi, sırtım karıncalanıyor.

"Ker!"

Oh, Tanrım! Hayır! Hayır!

Kükremesi karanlık ormanda yankılanıyor ve dehşet bana ekstra güç veriyor. Mışıl mışıl uyuyan Cece'yi yolcu tarafına yatırıp atlıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Şu anda kemer takacak zamanım yok. Kalbim çarpıyor ve zar zor nefes alabiliyorum. Titreyerek anahtarı kontağa sokmayı ve çevirmeyi başarıyorum. Hiçbir şey yok.

Hayır! Tekrar çeviriyorum. Bir şey yok.

Son anda kapıyı kilitledim. "*Ker! Ne yapıyorsun lan sen?*"

Öfkeli bir Hristiyan, kötü giyinmiş ve kullanışsız ayakkabılarıyla izlerimi takip etti. Kapının kolunu çekiştiriyor ve kapı açılmayınca yumruklarını cama vuruyor. Kendini diğer kapılara atıyor ve bir an panikliyorum, kilitli olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Sadık SUV'umun çalışmayı bıraktığına inanmayı reddederek anahtarı denemeye devam ediyorum ama her başarısız denemede kalbim sıkışıyor.

"*Aç şu lanet kapıyı!*"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken sessizce başımı sallıyorum. Çığlık atarak Cece'yi üzmem istemiyorum.

"*Hemen kapıyı aç!*" diye kükrer, sesi daha keskin, daha tehlikelidir.

Önüme boş boş bakıyorum ve sadece başımı sallıyorum. Hayır. Asla olmaz. Burada kalabiliriz. Ondan güvende oluruz. Ona tekrar bakıp çığlık atıyorum. Eline büyük bir dal almış ve pencereye nişan almış.

Başımı sallıyorum ve ağzımdan bir 'hayır' çıkıyor, ama o bir adım geri gidiyor ve tahta parçasını kaldırıyor. "*Çık şu lanet arabadan!*"

Ona itaat etmek için hiçbir hareket yapmadığımda, başımın yanındaki yan cama çarpıyor Tekrar çığlık atıyorum ve kendimi Cece'nin üzerine atıyorum, ceketimi genişçe açarak vücudumla onu örtüyorum. "*Kes şunu! Dur! Dur! Lütfe!*"

Çatlaklardan oluşan sütünsü bir ağ yüzeye yayılmış. Ama kırılmamış. Belki dayanır? Tekrar tekrar vuruyor ve aniden binlerce küçük parçaya ayrılıp üzerime yağıyor. Beni yakaladığında gidebileceğim hiçbir yer yok. Kollarına vuruyorum ama kıyafetlerimi tutup beni açıklıktan çekerek yere fırlattığında çaresiz kalıyorum. Üzerimde yükselen canavar adamdan sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama omuzlarımdan tutup beni öfkeyle sarsıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Panığım tamamen kontrol edilemez bir hal alıyor. Yumruklarımı kollarına savurarak kıvranıyor ve çığlıklar atarak onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. Kolları, elleri, bacakları ve vücudu her yerde.

"*Lanet olsun!* Benimle dövüşmeyi bırak! Sana zarar vermeyeceğim! Yaptığım için özür dilerim... Sadece sana izin veremem-"

Beni aniden serbest bırakıyor ve yere düşmeme neden oluyor. Bu anı ona bir yumruk atmak için kullandım. Yumruğumu savuşturuyor ve boynumdan yakalıyor, beni karnımın üzerinde döndürüyor, yanağım çamurlu zemine değiyor, kollarımı göğsüyle sırtım arasında tutuyor ve hareket etmemi neredeyse imkansız hale getiriyor. Kıpırdanıyorum ve çekiştiriyorum ama sonunda beni daha da sıkı kucaklıyor. O kadar yakın ki saçları boynuma dökölüyor.

"Bırak beni!" Çığlık atıyorum, içim korkudan çalkalanıyor. "Hayır."

Beni daha da yaklaştırırken göğsü kabarıyor ve hareket edemediğimde neredeyse panikliyorum.
"Senden nefret ediyorum!" I

Ağla.

"Ben de fark ettim." Tutuşunu biraz gevşetiyor, yine de beni hareketsiz bırakıyor, kısmen üzerime uzanarak, bileklerim güçlü ellerinde. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

Sorusu göğsümün sıkışmasına neden oluyor ve başımı başka yöne çeviriyorum. *Neden bu adam olmak zorundaydın?*

Sanki düşüncelerimi okuyor gibi.

"Ker..." Tereddüt ediyor. Soğuk yanağıma değen nefesi sıcak ve kısa nefesler halinde geliyor. "Keşke hiç olmasaydı." Rüzgâr, ben daha duymadan ağzından mırıldandığı kelimeleri neredeyse çalıyor.

Ama ben biliyorum.

Soğuk ıslaklık kıyafetlerimi ıslatıyor, ama rahatsız edici olan tek şey bu değil. Onun bahanelerini istemiyorum. İnsanlık dışı ve korkutucu olduğunda daha kolay oluyor. Bununla daha iyi başa çıkabilirim.

"Keşke normal bir hayatım olsaydı!" Bağırıyorum. "Keşke seninle hiç tanışmasaydım!"

"Evet, bunu anlıyorum," diyor çok yorgun bir sesle. "Ama bize verilen kartlar bunlar ve elimizdekilerle çalışmak zorundayız. Ve bundan pişman değilim. Seninle tanıştığıma memnunum." Son birkaç kelimeyi fısıldıyor, sesi öncekinden daha da kısık. Daha kalın. Daha üzgün.

"Üşüyorum," diye kekeliyorum, dişlerim takırdıyor.

Bir hamlede ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. Arabaya doğru bir adım atıyorum ve yolcu tarafına bakıyorum. Uyuyor, ama kıpırdadı ve şimdi sırtüstü yatıyor, kolları yanlara düşüyor.

"Biliyorsun... araba zaten çalışmazdı." "Neden?"

Kapıyı çekip açtım ve kızıma uzandım.

"Buraya ilk geldiğimde marş devresini söktüm. Aniden gitmeni istemedim. İyi önsezi."

O kadar hayal kırıklığına uğradım ki göğsüm ağrıyor. Çok yorgunum ve çok üşüyorum, hiçbir şey kalmadı, öfke bile. Başım dönüyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Yokuştan kulübeye, daha on dakika önce bir daha asla göremeyeceğimi sandığım küçük eve doğru yeniden çıkarken tökezliyorum.

"Yani tüm bunları bir hiç uğruna mı yaptım?" Sesim donuklaşarak söylüyorum.

"Senden asla uzaklaşamayacağım." Cevap vermiyor.

Öyle miyim? Senden hiç uzaklaşamayacak mıyım? Yine tökezliyorum. O ağır ve ayak bileğimdeki ağrı tüm bacağıma yayılıyor, her adımda irkilmeme neden oluyor.

"Onu alabilirim," diyor.

"Hayır!"

"Hadi ama. Zar zor idare ediyorsun."

"Hayır." Ona bakıyorum. "Ayrıca, fark etmediysen sen de topallıyorsun." "Lütfen.

Kerry. Ben hâlâ senden daha güçlüyüm."

"Hayatta olmaz," diye hırladım.

Önüme geçti ve beni durdurdu. "Sana söylemiştim! Seni incittiğim için özür

dilerim." Ona dik dik baktım. "*Bu ne cüret!* Artık çok geç, çok geç.
Yapamazsın... bu-"

"Biliyorum. Hâlâ keşke olmasaydı diyorum. Onu

tutmama izin ver." "Hayır!"

"Kerry, ben onun babasıyım."

"*Baba mı?* Sen... sen bir hiçsin, sen bir... *sperm donöründen* başka bir şey değilsin!" Zar zor konuşabiliyorum çünkü çok üşüyorum. Ve yine öfkeliyim. Görünüşe göre hep kızgınım. Korku, öfke, acı ruhuma işlemiş.

Gözleri karanlıkta parlıyor. "Bu çok alçakça. Bu gerçekten alçakça. Ben değiştim... Eskiden olduğum adam değilim."

"Alçak! Kim alçak? Buraya gelip bir kez daha hayatlarımıza burnunu sokamazsın ve alamazsın, alamazsın, alamazsın."

Ve değişti mi? Saçmalık! Neden arabamı mahvetmek zorundaydın?

Senden *nefret* ediyorum!" Bana baktı, dudakları ince bir çizgiydi.

"Seni suçlayamam."

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım," diye soluk soluğa söylenirken, göğsümü saran hıçkırıkları bastırarak adım adım ilerliyorum.

Ondan sonra sessizleşiyor ve geri dönene kadar yan yana mücadele ediyoruz, varlığı tüm varlığımı kavuruyor. 'Evime' doğru attığım her adımda, sanki hapishaneye gidiyormuşum gibi hissediyorum. Müebbetle mahkum edilmiş gibi.

Onunla bir hayat.

Son

Kefaret, ikinci kitap *Absolution*'da devam ediyor.

Teşekkür

Teşekkürler harika okuyucularım, özellikle de Facebook grubum Martin's Misfits'teki siz harika insanlar! Russo dünyamı ve kelimelerimi severek, yazmaya devam etmem için beni her gün cesaretlendiriyorsunuz.

Eleştiri ortaklarıma ve beta okuyucularıma teşekkür ederim. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Teşekkürler, muhteşem editörüm Sandra Havro, harikasın ve teşekkürler, harika kapak için Eris Adderly! Sanırım sonunda Christian ve Kerry'yi bulduk.

Nicolina Martin

Nicolina Martin, uzun ve karanlık kış gecelerinden sıcak çağdaş romantizm/gerilim yazarak kaçan İsveç doğumlu bir yazardır. Üç genç kız annesi, bir tıp doktoru, ilginç bir yalnız ve sosyal bir insan. Dünyayı dolaştı, sevdi ve nefret etti, başardı ve başarısız oldu, evlilik ve boşanma yaşadı. Karanlık ve umutsuzluğun yanı sıra aydınlık ve mutluluğu da gördü. Tüm bu deneyimlerini öykülerine döküyor, okuyucularını çılgın bir yolculuğa çıkarıyor ve zihinlerini karıştırıyor. Kinaye aynı olsa bile hikayelerin farklı olabileceğini göstermeyi seviyor.

Nicolina, hayatın pişmanlıklar için çok kısa olduğuna ve ne olursa olsun ileriye bakmaya inanıyor. Her anın tadını çıkarmak ve hayata değer vermek istiyor.

Kendisi hakkında daha fazla bilgi edinmek için resmi web sitesini ziyaret edin: <https://www.nicolinamartin.com/> veya onu sosyal medyada takip edin:

Twitter: www.twitter.com/nicolinamartin

Facebook: www.facebook.com/authornicolinamartin

Bookbub: <https://www.bookbub.com/profile/nicolina-martin>

Goodreads: https://www.goodreads.com/author/show/18340949.Nicolina_Martin

Instagram: www.instagram.com/author.nicolinamartin

Pinterest: <https://www.pinterest.com/authornicolinamartin/>

Nicolina Martin ve Blushing Books'un bu heyecan verici kitaplarını kaçırmayın!

Bireysel Başlıklar:

Kır Zincirlerimi

Russo Destanı:

Heat - Birinci Kitap

Ruin - İkinci Kitap

Shame - Üçüncü

Kitap The Savage

Duet:

Kefaret - Birinci Kitap

Absolution - İkinci Kitap (Ağustos 2019'da Çıkacak)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.